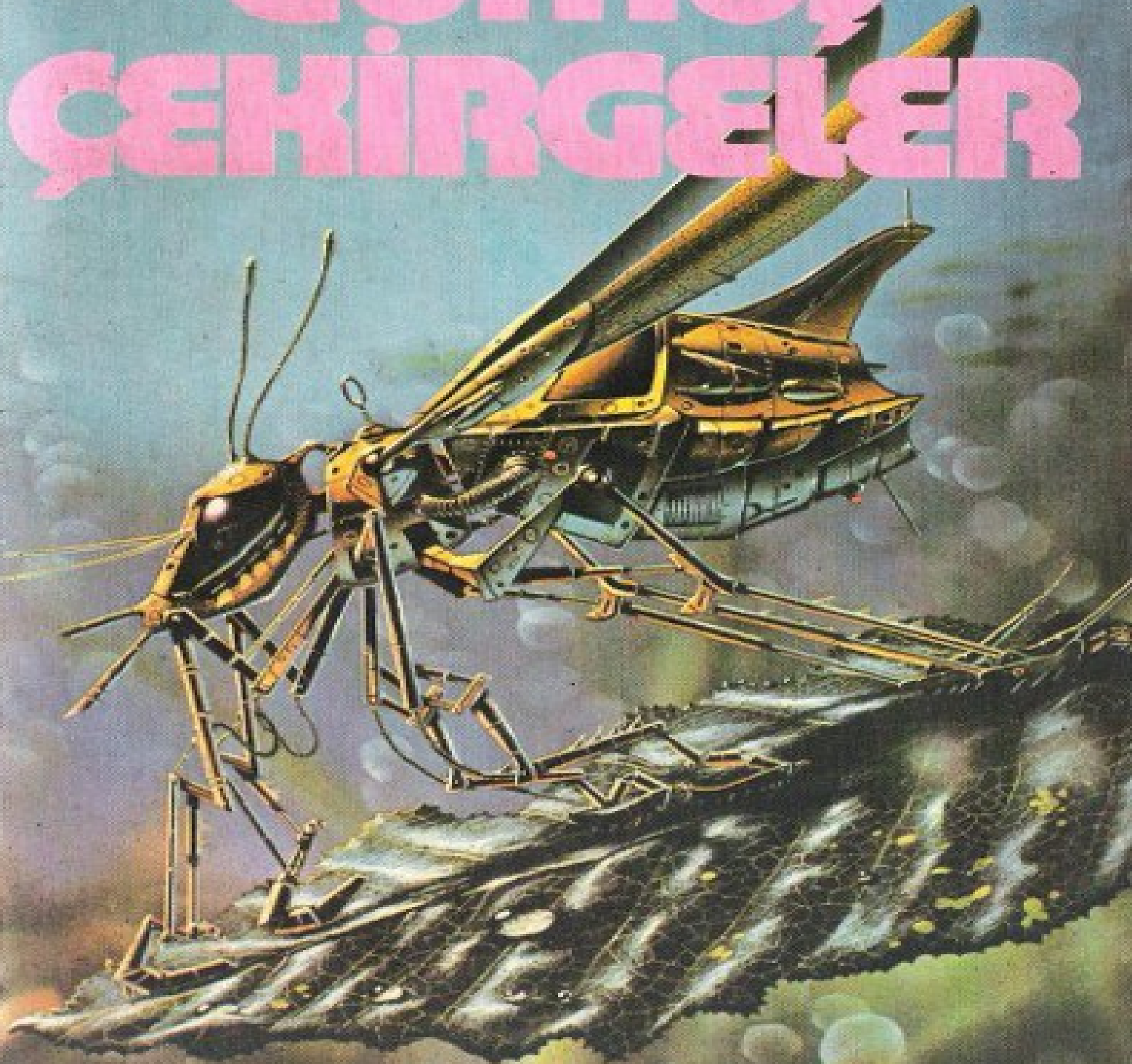

BASKAN
KÜLTÜR - BİLİM - DİZİSİ

GÜMÜŞ ÇEKİRGELER

RAY BRADBURY

GÜMÜŞ ÇEKİRGELER

RAY BRADBURY

Orijinal adı: The Silver Locusts

Çeviren: TALAT O. TAŞKIN

Ali Rıza Başkan Güzel Sanatlar Matbaası'nda dizilmiş ve basılmıştır. Her hakkı mahfuzdur. Başkan Yayınları A. Ş. İstanbul — 1984

Ocak 1999 : ROKET YAZI

KAPALI kapıları, sürgülü pencereleri, buz tutmuş camları, saçaklardan sarkan buz sarkıtları, kızak kayan çocukları ve kaim kürkleri içinde, iri ve hantal birer ayı görünümüyle caddelerde dolaşan kadınları ile alışılmış bir Ohio kışı...

Ve ardından, küçük kasabayı bir baştan bir başa saratı uzun bir sıcak dalgası, kabaran bir sıcak hava denizi. Sanki adamın biri fırının kapağını açık bırakmış gibi...

Bu garip sıcak hava ortalığı kasıp kavurdu. Buzlar çözüldü. Kapılar ardına kadar açıldı, pencere kepenkleri kaldırıldı. Çocuklar kalın yün giysilerini çıkarıp attılar. Kadınlar ayılarını inlerine sokup, kılık değiştirdiler. Çözülen karların altından yeşil çim örtüsü belirdi.

Roket yazı... Açık havada dolaşan, ya da havalandırılan evlerin önünde söyleşen insanlar arasında aynı sözcük dolaştı.

Roket yazı... Sıcak çöl havasının esmesiyle donmuş camlardaki sanatsal görünümler ağır ağır silindi. Kayaklar ve kızaklar işe yaramaz oldu. Soğuk gökyüzünden yere süzülen kar taneleri, yere düşmeden. ılık yağmur damlalarına dönüştü.

Roket yazı... Yağmur damlalarından kaçışan insanlar sundurma altlarına sığındılar ve kızaran göğü seyre koyuldular.

Fırlatılan roketin alevlerinden pembe bulutlar püskürdü ve yüksek bir ısı yayıldı. Soğuk kış sabahında ateşlenen roket, güçlü egzosundan çıkan kavurucu buharlarla ortalığı yaz gününe çevirdi.

Şubat 1999 : YLLA

MARS'taki kuru denizin kıyısında, kristal sütunlarla süslü bir eve sahiptiler ve her sabah, Bayan K'nın kristal duvarlardan sarkan altın meyveleri yediğini, ya da kirleri yutan manyetik el süpürgesiyle evini temizlediğini ve aralıksız esen ılık rüzgârın yüzünü okşadığını görebilirdiniz. Isınan fosil denizinin durgunlaştığı ve avludaki asmaların kuruyup kaldığı, yakındaki Mars kasabasının sustuğu ve hiç kimsenin kapı önüne çıkmadığı öğle sonrası saatlerinde; hiyeroglifleri yeniden canlandıran metal bir kitabı, sanki harp çalar gibi parmaklarını dokundurarak okuyan Bay K'yı görebilirdiniz. Kitaba her vuruşunda, yumuşak ve antik bir ses; hani o kızıl buharların çıktığını, eski insanların metal böcekler ve elektrikli örümceklerle savaşlarında ortalığın toz dumana kardığını anlatan masallardaki gibi bir ses çıkıyordu.

Bay ve Bayan K, yirmi yıldır ölü denizin kıyısında yaşamaktaydılar. Onların ataları da, güneşe dönen ve yüzünü ondan ayıramayan günebakan çiçekleri gibi, on yüzyıldır aynı evde yaşamışlardı.

Bay ve Bayan K, yaşlı sayılmazlardı. Mars yerlilerinin hoş, kahverengi cildine, sarı metal gözlerle, yumuşak müzikal bir sese sahiptiler. Eskiden, asmalardan bol miktarda yeşil şıralar elde ettikleri dönemlerde; kimyasal ısıyla resim yapmaktan, kanalda yüzmekten ve oturma odasında mavi fosfor portreler üzerine sabahlara dek konuşmaktan hoşlanırlardı.

Artık mutlu değildiler.

Bu sabah sütunlar arasında dikilen Bayan K, sarı bir mum gibi eriyen ve ufka doğru uzayıp giden çölün sıcak kumlarına kulak verdi.

Bir şeyler oluyordu.

Bekledi.

Ne olduğunu belki anlarını ve kumların üzerinde parlayan bu mucizeyi kavrarım düşüncesiyle başını Mars'ın mavi göğüne kaldırdı.

Olan bir şey yoktu.

Beklemekten yoruldu. işlemeli sütunlar arasından dumanlı havayı yarararak süzüldü. O an kavurucu havayı serinleten ve tepesine düşen bir yağmur damlasıyla irkildi. Sıcak bir havada dereye girmiş gibiydi. Evin döşemeleri serin buharlarla parıldadı. Uzaktan, eski şarkılardan bıkip usanmayan, parmaklarıyla durmaksızın kitabının üzerinde gezinen kocasının sesini duydu. Olduğu yerde kaldı. Düşünceleri geçmişe uzandı. Kocasının, bu inanılmaz kitaplara yaptığı gibi, küçük arpını alıp parmaklarını dokunduruşunu hatırladı.

Fakat hayır. Belli belirsiz, bağışlayan bir tavırla başını salladı. Göz kapakları altın gözleri üzerine yavaşça kapandı. Evlilik kısa bir gençlik dönemi sonunda, insanı yaşlı ve alışkanlıklarına bağlı bir duruma getiriyordu.

Sallanan koltuğuna oturdu, arkasına yaslandı ve gözlerini yumdu.

Bir düş gördü. Kahverengi parmakları kasıldı ve sanki boşluğu kavradı. Bir süre geçti. Ürpertiyle sıçradı. Kalktığında soluk soluğa kalmıştı.

Çevresine bakındı. Sanki oralarda birileri varmış gibiydi. Yanılmıştı, sütunlar arasında kimsecikler yoktu.

Üçgen kapıda kocası belirdi:

— Bana mı seslendin? diye sordu kızgın bir sesle.

— Hayır, diye bağırdı kadın.

— Senin sesini duyar gibi oldum.

— Benim mi?.. Bir süredir uyukluyordum. Üstelik bir de rüya gördüm.

— Bu saatte mi? Sen hiç böyle yapmazdın.

Kadın, gördüğü rüyadan allak bullak olmuş bir yüzle yerine oturdu.

— Ne garip, ne garip, diye mırıldandı. Ne garip bir rüya!

— Eh, dedi kocası. Bir an önce kitabının başına dönmek istiyordu açıkçası.

— Rüyamda bir adam gördüm.

— Bir erkek ha?..

— Uzun boylu biri. Bir metre seksen beş santim boyunda.

— Çok anlamsız; bir dev bu, biçimsiz bir dev!

— Her neyse -sözcükleri bulmaya çalışıyor gibiydi.-Uzun olmasına karşılık yine de göründü. Ve o -oh, benim sersemim biri olduğumu düşüneceksin ama- onun mavi gözleri vardı!

— Mavi göz ha! Tanrılarımız! diye bağırdı Bay K. Bir daha ne zaman rüya göreceksin? Saçları da siyahtı sanırım.

— Nasıl bildin? diye sordu kadın heyecanla.

— En olmayacak renkleri seçtim, diye omuz silkti adam.

— Peki, siyah olsun! diye bağırdı kadın. Ve o, çok beyaz bir cilde sahipti. Oh, hiç görülmemiş bir şeydi! Görülmedik biçimde giyinmişti. Gökyüzünden indi ve bana kibarca seslendi.

— Gökyüzünden mi çıktı? Ne saçma!..

— Güneşte parıldayan metal bir şeyin içinde geldi, dedi kadın. Gözlerini yumdu. Gökyüzünü gördüm rüyamda. Kıvılcımlar saçan madeni bir şey büyüdü büyüdü ve yavaşça yere düştü. Yuvarlak, yabancı bir nesne. Ve bu gümüşü nesnenin bir yanından bir kapı açıldı ve bu uzun boylu adam çıktı.

— Kendini koyvermeseydin böyle sersemce rüyalar görmezdin.

— Üstelik ondan hoşlandım, dedi kadın arkasına yaslanarak. Böyle bir rüyanın beni etkileyeceğini hiç düşünemezdim. Siyah saç, mavi göz ve beyaz cilt! Ne garip bir adamdı. Üstelik oldukça yakışıklı...

— Arzulu bir düşünce! diye homurdandı adam.

— Çok acımasızsın. O anlamda düşünmedim. Tanı uyandığım sırada düşünceme girdi. Tam bir rüya da denemez buna. Öyle umulmadık ve bambaşka bir şeydi ki; bana baktı ve 'Gemimle üçüncü gezegenden geldim. Adını Nathaniel York', dedi...

— Aptalca bir ad. Böyle bir ad olamaz, diye karşı çıktı kocası.

— Kuşkusuz aptalca, çünkü bu bir rüyaydı, diye açıkladı kadın. Ve dedi ki; Bu, uzaya yapılan ilk yolculuk. Gemimizde yalnızca iki kişiyiz. Ben ve arkadaşım Bert.

— Al bakalım, aptalca bir ad daha.

— Sonra dedi ki, 'Dünya üzerindeki bir kentteniz; Dünya, bizim gezegenimizin adıdır.' Dedikleri bunlar. 'Dünya' onun söylediği ad. Ve yabancı bir dil kullandı. Nasılsa anladım onu. Aklımla, telepatiyle sanırım.

Adam dönüp uzaklaştı. Kadın ardından seslendi:

— YII! (Adam döndü) Merak etmiyor musun? Eğer, şey, eğer üçüncü gezegende insanlar varsa?

— Üçüncü gezegende hayat olasılığı yoktur, diye açıkladı adam sabırla. Bilim adamlarımız, üçüncü gezegenin atmosferinde çok miktarda oksijen olduğunu söylemişlerdi.

— Fakat, eğer hayat varsa ne büyüleyici bir şey olur, değil mi? Ve bir tür gemiyle uzay yolculuğu yapıyorlarsa?..

— Böylesine duygusal ve aşırı şeylerden ne kadar nefret ettiğimi bilirsin. Haydi işimize bakalım.

Kadın, yağmur damlalarının fısıltısına karışan bir sesle şarkıya başladığında günün geç saatleriydi. Üst üste şarkılar söyledi.

Ateş masaya doğru yürüyen adam sonunda patladı :

— Nedir o şarkı?

— Biliniyorum, dedi kadın irkilerek. Şaşkınlıktan elini ağzına götürdü.

Güneş batıyordu. Azalan ışıkla birlikte ev, dev bir çiçek gibi içine kapanıyordu. Sütunlar arasından hafif bir esinti belirdi. Gümüş lavların yandığı ateş masa fokurdadı. Kulağına bir şeyler fısıldayan rüzgâr, kadının koyu kıvılcık saçlarını dağıttı. Deniz yatağının buğulu sonsuzluğuna bakarak daldı. Hüzünlü sarı gözleri bir şeyleri hatırlıyor gibiydi. «Sevgimi iç yalnızca eski gözlerinle / Ve gözlerimle değiştir onları.» Yumuşak ve duygulu bir sesle şarkıya başladı. «Ya da bardağa bir öpücük bırak / Ve şarabı aramayayım.» Elleri rüzgârda hafifçe sallanıyor ve dudakları kapalı olarak söylüyordu. Gözlerini yumdu. Şarkısını bitirdi.

Çok, ama çok güzeldi.

— Hiç duyulmamış bir şarkı. Sen mi besteledin? diye sordu kocası.

— Hayır. Evet. Hayır, gerçekten bilmiyorum! (Ne diyeceğini bilemedi) Sözlerinin anlamını bile bilmiyorum, bir başka dilden bunlar.

— Ne dili?

Ağır ağır kaynayan lavın içine yavaşça bir et parçasını bıraktı. «Bilmiyorum». Bir süre sonra eti çekti, pişmişti, bir tabak içinde kocasına sundu. «Yaptığım, sanırım aptalca bir şeydi. Niye yaptım bilmiyorum.»

Adam bir şey söylemedi. Fokurdayan ateş havuzunu seyretti. Güneş batmıştı. Karanlık, ağır ağır akan siyah bir şarap gibi odayı, sütunları ve onları çevreledi. Bundan kurtulan, yalnızca gümüş lavın akkoruydu.

Kadın, ağzını açmaksızın, yine o garip şarkıyı söyledi.

Adanı, birdenbire oturduğu koltuktan fırladı ve odayı terk etti.

Adam dönüp geldiğinde karısına baktı ve esneyerek: «Haydi alev kuşları alıp kasabadaki eğlenceye gidelim,» diye bir öneride bulundu.

— Sen pek hoşlanmazsın öyle şeylerden, dedi kadın, iyisin değil mi?

— Niye öyle garip karşıladın?

— Altı aydır bir eğlenceye gittiğimiz yoktu da...

— Değişiklik olur diye düşündüm.

— Birdenbire coştun, dedi kadın.

— Böyle konuşma, diye hırçınca karşılık verdi adam. Gitmek istiyor musun, istemiyor musun?

Kadın karanlık çöle baktı. Çifte beyaz ay doğuyordu. Ayaklarından doğru bir serinlik duydu. Titremeye başladı. Oracığa uzanmayı çok istedi. Bir daha ortaya çıkmayan, fakat çıkması gereken o garip şey yeniden ortaya çıkmasıya, oracıkta sessizce beklemek isterdi. Şarkıyı güçlkle aklından kovdu.

— Ben...

— Evet sen, diye üsteledi adam. Devam et!

— Yorgunum, dedi kadın. Başka bir gece.

— Senin kovduğün burası. (Kadına küçük bir şişe verdi) Aylardır hiçbir yere gitmedik.

— Senin dışında. Sen haftada iki kez Xi City'ye gidiyorsun. Kocasına bakmadan konuşmuştu.

— İş için, dedi adam.

— Hıh, dedi kadın fısıltıyla.

Küçük şişeden akıtılan sıvı mavi bir buhara dönüştü ve kadının boyun çevresini sardı. Kadın titredi.

Alev kuşlar hazırды. Soğuk, pürüzsüz kumların üzerinde akkorlaşan kömür yataklarını andırıyorlardı. Gece rüzgârıyla şişen beyaz kubbe, bin yeşil şeritle kuşlara bağlandı.

Yılla yerine olurdu ve arkasına yaslandı. Kocasının bir sözüyle kuşlar fırladı. Işıklar saçarak

göğün karanlığına daldılar. Şeritler gerildi ve kubbe havalandı. Kumlar altlarından kaydı. Mavi tepeler birer birer aşıldıkça; sütun sağanakları, tutsak çiçekleri, şarkı söyleyen kitapları ve fisıldayan derecikleriyle evleri geride kaldı. Kadın kocasına bakmadı. Daha da yükselmeleri için kuşlara bağırdığını duydu. On bin kıvılcım gibi, cenneti süsleyen sarılı kırmızılı sayısız donanma fişekleri gibi, bir çiçeğin taç yaprakları gibiydi küreyi çeken kuşların görünümü. Kadın ıssızlığa, satranç taşları gibi dizilmiş kentlere ya da boşlukla dolu kanallara bakmadı. Ayın bir yansıması gibi, bir meşale gibi kuru ırmaklar ve kuru göllerin üzerinden uçtular.

Kadın yalnızca gökyüzüne bakıyordu. Sessizliği kocası bozdu. Kadın gökyüzünden alamadı kendini.

— Ne dediğimi duydun mu?

— Ne?..

Adam derin bir iç geçirdi:

— Kulağımı bana ver.

— Düşünüyordum.

— Aşık olduğumu sanmıyorum, ama bu gece hep gök-yüzüyle ilgilendin.

— Gökyüzü çok güzel.

— Diyordum ki, diye sürdürdü kocası yumuşak bir sesle. Bu gece Hulle'yi çağırırsak iyi olurdu.

Bizim Mavi Dağlar'da şöyle bir hafta geçirirdik. Ne dersin?

— Mavi Dağlar!., diye söylenen kadın kubbenin kenarını bir eliyle tutmuş, hafifçe kocasına dönmüştü.

— Oh, yalnızca bir öneriydi.

— Ne zaman gitmeyi düşünürdün? diye sordu kadın.

— Yarın sabah yola çıkmayı düşündüm, diye kayıtsızca konuştu adam.

— Fakat yıllardır hiç bu kadar erken gitmedik!

— Fena mı, bu başlangıç olur. (Gülümsedi) Uzaklaşmamız iyi olur. Biraz huzur ve sessizlik. Bir şey demeyecek misin? Gideceğiz değil mi?

Kadın soluk aldı, durdu ve ardından kısaca cevapladı:

— Hayır!

— Ne?..

Adamın bağırışı kuşları ürküttü. Kubbe birdenbire hızla çekildi.

— Hayır, dedi kadın kararlı bir sesle. Gitmeyeceğim.

Adam kadına baktı. ikisi de bir tek söz etmedi. Kadın başını çevirdi. Rüzgârı yarıp giden binlerce meşale gibi, kuşlar uçuşlarını sürdürdüler...

***

Gün doğuyordu. Kristal sütunlara doğru sisleri delip giderken başını Ylla yaslayan kadın uyuyordu. Bütün gece döşemeye uzanıp kendini dinleyen kadın, duvarlardan süzülen buharın yumuşak yüzeyinde yüzmüştü. Bütün gece bu sessiz ırmakta uyumuş, gürültüsüz bir akıntıya kapılmış bir kayık içinde sanmıştı kendini. Uyanmanın eşğine geldiğinde duman dağılmış, sisler azalmıştı.

Kadın gözlerini açtı.

Kocasını başucunda duruyordu. Saatlerdir orada öylece beklemiş gibiydi. Nedenini bilemiyordu ama, kadın kocasının yüzüne bakamamıştı.

— Yine bir rüya görmüş olmalısın! dedi adam. Yüksek sesle bağırdın ve beni uyarıp durdun.

Gerçekten bir doktora görünmen gerektiğini düşünüyorum.

— Olur, görüneyim.

— Uykunda bir sürü şey anlattın!

— Anlattım mı? dedi kadın ürküntüyle.

Şafak vakti hava serindi. Kadının uzandığı yere hafiften bir ışık süzüldü.

— Neydi gördüğün rüya?

Hatırlayabilmek için bir süre düşünmek zorunda kaldı kadın.

— Gemi yine gökyüzünden geldi. Karaya indi ve uzun boylu adam dışarı çıktı ve bana seslendi.

Şakalar yaptı, güldü ve... çok hoştu.

Bay K bir sütuna dokundu. Ilık su kaynağı canlandı, buharlaştı ve odadaki soğuk kırıldı. Bay K.'nın yüzü duygusuzdu.

— Ve sonra, diye sürdürdü kadın. Bu adam, ki garip adının Nathaniel York olduğunu söylemişti, çok güzelsin dedi bana ve... ve beni öptü.

— Ha! diye bağırdı adam elinde olmadan. Hırsla başını çevirdi, çenesi titriyordu.

— Ama yalnızca bir rüya... Kadın kocasını avutmak çabasıındaydı.

— Anlamsız, kadınca rüyalarını kendine sakla.

Kadın yerinden kalkıp hafifçe gülümsedi:

— Bir çocuk gibi davranıyorsun. Rüyalarımın çoğu benim uydurmam, diye itirafta bulundu.

— Peki ama neden, neden?

— YII, çok kötü huylusun.

— Anlat bana! diye üsteledi adam. Benden bir şeyler gizleyemezsin! Kadının tepesine dikildi.

Yüzü kararmıştı.

— Seni hiç böyle görmemiştim, diye serzenerek karşılık verdi kadın. Bütün olay, bu Nathaniel York'un bana anlattıkları. Evet, beni gemisine bindirip, onunla birlikte gökyüzüne çıkacağımızı, beni gezegenine götüreceğini söyledi. Gerçekten tam anlamıyla saçma şeyler bunlar...

— Evet, saçma! diye yeniden bağırdı adam. Ah duyabilseydin, ona yaltaklanırken, onunla konuşurken, birlikte şarkılar söylerken, gece boyunca kendini dinleyebilseydin. Oh, Tanrılarımız!..

— YII!..

— Ne zaman indi buraya? O tanrının cezası gemisiyle nereden geliyor?

— YII, yavaş konuş!..

— Sesimin Tanrılar cezasını versin! (Kadına doğru eğildi) Ve bu rüyada (kadının bileğini kavradı) o gemi Yeşil Vadi'de karaya indi, öyle değil mi? Cevap ver bana!

— Niçin, şey, evet...

— Ve o, öğleden sonra karaya çıktı, değil mi?

— Evet, evet, sanırım öyle, evet, fakat yalnızca bir rüya!

— Peki (kadının kolunu bıraktı) Güzel. Çok doğru sözlüsün! Uykuda söylediğin her sözü duydum.

Vadiyi ve zamanını söyledin...

Soluğu tıkanı. Şimşek çakmasından gözleri kamaşmış bir adam gibi dolandı sütunlar arasında.

Bir süre geçti. Karısının yanma gitti.

— Ylla, diye fısıldadı.

— İyiyim, diye mırıldandı kadın.

— Ama rahatsızsın.

— Hayır!

— Çok çocukçaydı. Bağışla beni sevgilim. (Karısına hafifçe dokundu) Üzgünüm. Çalışmak için de geç oldu. Biraz uzanacağım...

— Çok heyecanlandın.

— Ama şimdi iyiyim. (Derin bir soluk alıp verdi) Unutalım bunu. Ha, bana bak, dün Uel ile ilgili bir espri duydum. Sen kahvaltayı hazırlarken anlatırım. Bu olaydan da hiç söz etmeyiz.

— Fakat bu yalnızca bir rüyaydı.

— Kuşkusuz!.. (Karısının yanağım öptü) Kuşkusuz bir rüyaydı...

Güneş yükseldi. Ortalık ısındı ve tepeler ışığa boğuldu.

— Kasabaya inmiyor musun? diye sordu Ylla.

— Kasabaya mı?..

— Böyle günlerde hep giderdin de...

Adam elindeki kitabı kapattı:

— Hayır. Çok sıcak ve üstelik de çok geç.

İşlerini bitiren kadın kapıya doğru yöneldi:

— Şey, kısa sürede dönerim.

— Dur bir dakika! Nereye gidiyorsun ?

Kadın kapıya varmıştı bile:

— Pao'nun oraya. Beni çağırmış.

— Bugün mü?

— Uzun zamandır görmemiştim onu. Ne kadarcık bir yol ki.

— Yeşil Vadi'den geçerek, değil mi?

— Evet, yürüyerek, uzak sayılmaz, düşündüm ki... Telaşlıydı.

— Üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm, dedi adam. (Kaygılı bir yüz ifadesiyle karısına doğru

koştı) Unutmuşum. Bugün öğleden sonrası için Dr. Nlle'yi çağırmıştım.

Kadın bir adım attı:

— Dr. Nlle'yi mi?..

Adam karısını kolundan yakaladı, içeriye çekti:

— Evet.

— İyi ama, Pao...

— Pao bekleyebilir, Ylla. Nlle'yi ağırlamalıyız!

— Çok sürmez. Hemen dönerim.

— Hayır, Ylla.

— Hayır mı?

Adam başını salladı:

— Hayır. Üstelik, Pao'nun yolu hiç de kısa bir yol değil. Bütün yollar Yeşil Vadi'den geçer ve

sonra büyük kanalı aşarak aşağı inersin, değil mi? Ve hava, çok sıcak olacak. Hem Dr. Nlle seni

gördüğüne sevinecektir. Tamam mı?

Kadın bir şey söylemedi. Kurtulup kaçmak istedi. Avazı çıktığı kadar bağırarak geldi içinden.

Yine de bütün yapabildiği, bir koltuğa çöküp parmaklarıyla oynamak olabildi. Tuzağa düşmüştü.

— Ylla, dedi adam mırıldanır gibi bir sesle. Burada kalacaksın değil mi?

Bir süre geçti.

— Evet, dedi kadın.

— Bütün öğleden sonra mı?

Kadının sesi buz gibiydi:

— Evet, bütün öğleden sonra.

Gün bitti. Dr. Nlle görünmemişti. Ylla'nın kocası hiç de şaşırma benzemiyordu. Küçük odaya

girdi. Ucunda bir körüğü bulunan boruya benzer bir silah çıkardı. Başına gümüşten yapılmış bir

maske geçirdi. Duygularım gizleyen bu maske yanaklarını, çenesini ve kaşlarını örtüyordu. Silahını

sakınarak ellerine aldı. Silahtan, böcek vızıltısını andıran sürekli sesler geliyordu. Tetiğine

dokunulduğunda büyük bir gürültüyle altın arılar fırlatan bir silahtı bu. Soktular mı cansız yere

düşüren korkunç, zehirli altın arılar...

— Nereye gidiyorsun? diye sordu kadın.

— Ne? (Körüğe, körükten yayılan berbat vızıltıya kulak verdi) Dr. Nille gecikti. Beklemeye mahkûm oldum. Biraz avlanmaya çıkıyorum. Döneceğim. Buradasın, değil mi?

— Evet.

— Ve Dr. Nille'ye döneceğimi söyle. Avlanır avlanmaz!

Üçgen kapı kapandı. Ayak sesleri uzaklaştı.

Kadın, kocası uzaklaşınca da değin ardından baktı. Sonra manyetik süpürgesini alıp temizliğe girişti. Kristal dallardan taze meyveler kopardı. İşlerini çarçabuk bitirdi. Bir duygu ırmağına daldı. Kendini, kristal sütunlar arasından göğe bakıp, anılar canlandıran şarkılar söylerken yakaladı.

Soluğunu tuttu ve orada öylece dikilip bekledi.

Yaklaşıyordu.

Her an olabilirdi.

Gök gürültüsünü andıran o sesleri ilk duyduğu gündeki gibiydi. Bekleyişle sarmalanmış bir sessizlik vardı ve ardından gölgeler, buharlar...

Ve ardından beklenen fırtına. Şimşek çakar ve karanlığı vurup düşürür. Bu hep böyle olur. Karanlığın sesi yenilir.

Yine öyleydi... Fırtına arttı. Yıldırım bekleniyordu. Oysa gökyüzü açıktı ve bir tek bulut yoktu.

Ylla yazlık eve doğru yöneldi. Bir anda bir yıldırım çakacaklı gökte; gök gürleyecekti o an, bir duman, bir sessizlik, patikada ayak sesleri, kristal kapının vuruluşu izleyecekti onu ve ona koşan...

«Çılgın Ylla!» diye alaya aldı kadın kendisini. «Niye böyle sersemce şeyler düşünürsün şu boş kafanla?»

Ve beklenen oldu.

Hava, koca bir alev dil yalamış gibi ısındı. Hızlı bir düşüş ve bir gürültü. Gökyüzünde metalik bir parıltı.

Ylla çığlık attı. Sütunlara doğru koştu. Kapının yanına vardığında tepelere dönüp baktı. Bir şey göremedi.

Kapıda bekledi. Göğsü körük gibi inip çıkıyordu.

Yeşil Vadi yakasından bir şey görebilir miyim diye çabaladı. Görünen hiçbir şey yoktu.

Oturdu.

Bir patlama sesi duydu.

Çok belirgin ve keskin bir sestti. Berbat böcek silahının sesi.

Kadın ürperdi.

Ses oldukça uzaktandı. Tek atış. Arıların oraya dek olaşan vızıltısı. Tek atış. Ve bunu izleyen ikinci bir atış. Kesin, soğuk ve uzak.

Yeniden ürperdi ve bağırmağa başladı. Bağırды, bağırды... Tutamıyordu kendini. Açık duran kapıdan fırladı.

Seslerin yankıları yavaş yavaş sönüyordu.

Bitti.

Bir süre avluda bekledi. Yüzü solgundu.

Sonra, yavaş adımlarla, başı önünde karanlık şarap mahzenine girdi, oturdu. Kehribar rengi bir bardağı eline aldı, omuz atkısının kenarıyla silmeye başladı.

Bir süre geçti. Uzaktan, küçük kaya parçalarının üzerine basılmasından doğan ayak sesleri duyuldu.

Mahzenden çıktı. Odanın ortasında durdu. Hâlâ elinde duran bardak parmaklarından kurtuldu, tuz

buz oldu.

Ayak. sesleri kapının dışında durdu.

Konuşsa mıydı? Bağırsa mıydı?

Birkaç adım ilerledi.

Bir el, kapı kolunu çevirdi.

Kadın yüzündeki gülümsemeye kapıya dikmişti gözlerini.

Kapı açıldı. Kadın hâlâ gülümsüyordu.

Gelen kocasıydı. Soğuk gümüş maske parıldıyordu. Adam girdi ve bir an için karısına baktı.

Ardından silahını açtı ve iki ölü an düştü yere. Ayak ucuyla ezdi onları. Körüklü silahını odanın köşesine, Ylla'nın eğilip tek tek kırık cam parçalarını topladığı köşeye yerleştirdi:

— Ne yapıyorsun? diye sordu kadın.

— Hiçbir şey, dedi adam. Sırlını döndü ve maskesini çıkardı.

Fakat silah... Onu ateşlediğini duydum. Hem de iki kez.

— Avdaydım, biliyorsun. Bir zamanlar avdan çok hoşlanırdım. Dr. Nlle geldi mi?

— Hayır!

— Dur hele! (Parmaklarını iğrenççe çıtlattı) Öyle ya. Şimdi hatırladım. O yarın öğleyin

geleceğini söylemişti. Amma da aptalım.

Yemeğe oturdular. Kadın tabağına baktı ve el sürmedi. «Neyin var?» diye sordu adam, gözlerini

lavda pişmiş etten ayırmaksızın.

— Bilmem. Aç değilim, dedi kadın.

Akşamın alaca karanlığı çökmüştü. Küçük oda birden bire soğudu.

— Hatırlamaya çalışıyordum, dediği duyuldu kadının. Gözlerini kocasına dikmişti.

— Neyi? diye sordu adam şarabını yudumlarken.

— Şu şarkıyı. Şu hoş ve güzel şarkıyı. (Gözlerini yumdu ve içinden konuşmaya başladı. Fakat

söylediği şarkı değildi) Unutmuşum onu. Oysa, nedendir bilmem, onu hiç unutmak islemiyordum.

(Sanki hatırlamasına yardımcı olacakmış gibi parmaklarını oynattı. Koltuğuna yaslandı)

Hatırlayamıyorum!.. (Ve ağlamaya başladı)

— Ne diye ağlıyorsun? dedi adam kabaca.

— Bilmiyorum. Bilmiyorum. Artık ona yardım edemem. Üzgünüm, ne oldu bilemiyorum.

Ağlıyorum, ama neden ağladığımı kesin bilmiyorum. Fakat, elimde değil, ağlıyorum...

Başı ellerinin arasındaydı. Omuzları aralıksız sarsılıyordu.

— Yarına bir şeyin kalmaz, dedi adam soğukça.

Kadın ona bakmadı. Gözlerini uzayıp giden çöle ve gökyüzündeki sayısız yıldızlara çevirdi.

Rüzgârın deriliden derine yükselen sesi vardı ve kanalın soğuk sularının coşkun akışı. Gözlerini yumdu.

— Evet, dedi. Yarına bir şeyim kalmayacak.

Ağustos 1999 : YAZ GECESİ

MAVİ tepeler arasından öbek öbek süzülüler. Yumuşak bir gecenin yıldızlardan ve çifte aydan yansıyan ışıkları üstlerine düşüyordu. Mermer amfiteyatronun ötesinde, karanlıkta ve uzakta, gümüş havuzlarının durgun sularıyla villalar uzanıyor, kanallar ufuk boyunca parıltıyordu. Sakin bir yaz gecesi idi ve bu iklimiyle Mars, insanı sarhoş eden bir gezegendi. Bir yılan gibi tepeler arasından kıvrılan yeşil şarap kanallarında, bronz çiçekleri andıran kayıklar süzülüyor, fısıltıları geceye karışıyordu. Sokakların son çocukları ellerindeki altın örümcekleriyle evlerine koştu. Şurada burada, gecikmiş bir akşam yemeği, sessizliği kaynatan lav masalarda hazırlanmaktaydı. Mars gecesinin bir kıyısında, yüz kasabanın ortak amfiteyatrosunda toplanmış Marslı insanlar, altın gözlerini müzisyenlerin çaldığı berrak müziğin sanki nefis kokular saçan çiçekler gibi havaya yayıldığı yere, sahneye odaklanmışlardı.

Sahnede bir kadın şarkı söylemekteydi.

Dinleyiciler coşmuştu.

Kadın şarkıyı kesti. Ellerini boğazına götürdü. Başıyla müzisyenlere işaret etli ve yeniden şarkıya başladı.

Müzisyenler çaldı. Kadın söyledi.

Ve o an dinleyicilerden uğultular yükselmeye başladı. Kimi dinleyiciler ayağa fırladı. Sıcak yaz gecesinde dondurucu bir kış soğuğu. Kadının söylediği bir şiir gibiydi. Garip, dehşet verici bir şarkıydı. Dudaklarından dökülmesini engellemeye çalıştığı, ancak başaramadığı sözcükler şunlardı:

«Güzellikler içine yürüyen kadın

Güneş gibidir

Bulutsuz ülkeler, yıldızlı gökler gibi

Aydınlığın tüm erdemi onda toplanır

Onun gözlerinde...»

Kadın elleriyle ağzını kapattı. Durdu. Şişirmişti.

— Bu sözler de ne? diye sordu çalgıcılar.

— Ne şarkısı bu?

— Ne çalıyoruz?

Kadın ağlamaya başladı ve sahneden kaçtı. Dinleyiciler amfiteyatroyu terk ettiler. Tüm Mars kasabalarında benzer şeyler oldu. Bir soğuk hava dalgası geldi, gökyüzünde kar gibi beyaz şeyler toplandı.

Karanlık ve dar sokaklarda yanan meşaleler altında çocuklar şarkı söylediler:

Ve kadın dönüp baktığında kapı açıktı,

Ve onun zavallı köpeği ortada yoktu...

— Çocuklar! diye bağırdı anneler. Nereden çıktı o şarkı? Kimden öğrendiniz onu?

Kapılar kapandı. Caddeler ıssızlığa gömüldü. Mavi tepelerin üstünden doğru bir yeşil ışık yükseldi.

Mars'ın gece olan yüzünde, karanlıkta yayılan şarkıyı dinlemek için sevgililer birbirlerini uyandırdılar.

— Neyin nesidir bu şarkı?

Ve binlerce evde, gece yarısı, kadınlar çılgık atarak uyandılar. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını görenler onları yatıştırdı:

— Tamam. Tamam. Uyu artık. Ne oldu? Bir rüya mı?

— Bu sabah olağanüstü şeyler olacak!

— Hiçbir şey olmaz. Ben yanında oldukça korkma.

Histerik bir ağlayış:

— Yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor!

— Bize bir şey olmaz. Ne olabilir ki? Uyu şimdi. Uyu!

Mars sabahının derinliklerinde sessizlik vardı. Bir o kadar da serinlik ve kanal sularının yüzündeki ağartıya rağmen karanlık vardı. Soluk alınan her odada, yumuk avuçlarındaki altın örümcekleriyle uyuyan çocuklar ya da sarmaş dolaş olmuş sevgililer vardı. Aylar batmıştı, dar sokaklar soğuk ve amfityatrolar yalnızdı.

Tek ses; gün ağarmadan önce son bir kez sokakları dolaşan ve ağzını açmaksızın garip bir şarkıyı söyleyen gece bekçisinin sesiydi.

Ağustos 1999 : DÜNYALI ADAM

HER kimse, dur durak bilmeden kapıyı çalıyordu. Bayan Ttt kapıya koştu:

— Evet?

Alabildiğine şaşırın adam donup kaldı:

— İngilizce konuşuyorsunuz!

— Ne konuşuyorsam onu konuşuyorum, dedi kadın.

Adam üniformalıydı. Yanında telaşlı, üstü başı kirli, fakat gülümseyen üç adam vardı.

— Çok düzgün bir İngilizce!

— Ne istiyorsunuz? diye sordu Bayan Ttt.

Adam gülümsedi:

— Siz bir Marslısınız! Dünya sizi tanımıyor kuşkusuz. Mars bir Dünyalı deyimidir. (Adamlarını göstererek) Dünyadınız. Ben Kaptan Williams. Birkaç saat önce Mars'a indik. Biz ikinci Araştırma Grubu'ndanız. Bizden önce Birinci Araştırma Grubu vardı, fakat onlara ne olduğunu bilmiyoruz. Her neyse, biz buradayız ve siz ilk karşılaştığımız Marslısınız!

Kadının kaşları çatıldı:

— Marslı mı?

— Demek istediğim şu ki, siz Güneş'ten uzaklığına göre dördüncü gezegende yaşıyorsunuz. Doğru mu?

— Çok basit, dedi kadın onları süzerek.

— Ve biz, diye konuştu adam, sonra elleriyle yanındakileri gösterdi: Biz Dünyadınız. Değil mi baylar?

— Evet, efendim!

Üç ses birden yükseldi:

— Burası Tyrr gezegenidir, dedi kadın. Belki bu özgün adı kullanmak istersiniz.

— Tyrr, Tyrr. (Kaptan bitkinlikle gülümsedi) Ne hoş bir ad! Fakat, güzel bayan, böyle güzel bir İngilizceyi nasıl konuşabiliyorsunuz?

— Konuşmuyorum, düşünüyorum, dedi kadın. Telepati!.. İyi günler!

Ve kapıyı kapattı.

Çok geçmeden kapı yine çalındı.

Kadın kapıya koştu:

— Şimdi ne var? dedi şaşkınlıkla.

Adamlar hâlâ oradaydı. Kaptan gülümsemeye çalıştı. Ellerini iki yana açtı:

— Bizi anladığınızı sanıyorum, dedi.

— Neyi? dedi kadın sertçe.

Adamın yüzü karmakarışık olmuştu:

— Biz Dünyadınız!

— Gerçekten çok işim var, dedi kadın. Yemek, bulaşık, temizlik, dikiş... Sanırım siz Bay Ttt ile görüşmek istiyorsunuz; yukarıda, çalışma odasında şimdi.

— Evet, dedi Dünyalı adam. Gözlerini kırptırdı. Kadını rahatsız etmekten sıkılmıştı. Bizi Bay Ttt ile görüştürün, lütfen!

— Yalnız şu anda çok meşgul. Kapı yine kapandı.

Kadının kapattığı kapı küstahça yumruklandı.

— Buraya bakın! diye bağırdı adam kapı açıldığında. Bir konuk böyle karşılanmaz.

Açık kapıdan içeri girdiler.

— Yerler tertemiz, diye bağırdı kadın. Çamur! Defolun! Eğer evime girmek istersen, önce postallarınızı yıkayın!

Adamlar çamurlu ayaklarına baktılar...

— Bu saçmalıklarla yitirecek zaman yok, dedi Kaptan. Bizi kutlamanızı beklerdim.

— Bu yaptığınızdan ötürü fırındaki kristal çöreklerim yanarsa, diye bağırdı kadın. Bir odun parçasıyla güzelce döverim sizi! (Sıcak fırına gidip baktıktan sonra geri döndü. Keskin sarı gözleri vardı. Cildi kahverengiydi ve bir çekirge kadar çevikti) Bekleyin burada. Bay Ttt ile kısa bir görüşme yapabilmemiz için izin isteyeceğim. Ne iş yapardınız?

Adam, sanki dayak yemekten korkan bir çocuk gibi inandırıcı olmaya çalışarak konuştu:

— Ona Dünya'dan geldiğimizi ve daha önceden böyle bir şeyin gerçekleşmediğini söyleyin, lütfen.

— Ne olmadığını? (Kahverengi ellerini kaldırdı) Önemi yok. Bekleyin, şimdi gelirim.

Taş yapının içinden kadının ayak sesleri geliyordu.

Dışarıda engin Mars göğünün altında, deniz dibinin ılık suyu gibi bir hava vardı. Adamlar birbirlerine baktılar. Ayak değiştirdiler. Parmaklarını çıtlattılar. Ellerini bel kemerlerine takıp beklemeye başladılar. Yukarıdan bağıran bir erkeğin sesi duyuldu. Kadın da aynı tonda bir sesle karşılık verdi. On beş dakika geçti. Mutfak kapısının önündeki Dünyalılar sıkıntıyla dolaşmaya başladılar.

— Sigara? dedi adamlardan biri.

Birer sigara yaktılar. Donuk beyaz dumanlar salarak tüttürmeye koyuldular. Üniformalarına çeki düzen verip, yakalarını düzelttiler. Yukarıdan gelen sesler homurtular ve fısıltılarla sürdü. Adamların önderi saatine baktı.

— Yirmi beş dakika, dedi. Bu kadar sürede yukarıda ne yaparlar merak ediyorum. Pencereye doğru yürüdü ve dışarıya baktı.

— Sıcak bir gün, dedi adamlardan biri.

— Ya, öyle, dedi bir başkası.

Yalnızca fısıltılar duyuluyordu, ardından o da kesildi. Evde çıt çıkmıyordu. Adamlar kendi soluklarını duyabiliyorlardı.

Bu sessizlik bir saat sürdü.

— Umarım bir tatsızlığa neden olmadık, dedi Kaptan. Gitti ve aralık duran oturma odasının kapısından baktı.

Bayan Ttt oradaydı, odadaki çiçekleri suluyordu.

— Bir şeyler unutmuş olduğumu biliyordum, dedi Kaptan'ı görünce. (Mutfığa doğru yürüdü) Özür dilerim. (Bir kâğıt parçası aldı) Bay Ttt çok meşgul. (Ocağa döndü) Bu yüzden görüşmek istemiyor. Bay Aaa ile görüşmenizi önerdi. Alın bu kâğıdı, mavi kanalı izleyerek iki çiftlik ilerideki Bay Aaa'ya gidin. O bilmek istediğiniz konularda size yardımcı olacaktır.

— Bir şey öğrenmek istemiyoruz, diye konuştu Kaptan, yüzünü ekşiterek: Zaten biliyoruz.

— Kâğıt verdim, daha ne istiyorsunuz? dedi kadın kestirmeden. Ve bir daha da ağzını açmadı.

— Peki, dedi Kaptan. Gitmeye pek gönlü yoktu, sanki bir şeyler bekliyormuş gibi durdu. Boş Noel ağacını seyreden üzgün bir çocuk yüzüyle baktı. Peki, dedi yeniden. Gelin, baylar.

Dört adam sıcak ve ıssız günün içinde kayboldular...

***

Yarım saat sonra, metal bir kaptan elektrik ateşi yudumlayarak kütüphanesinde oturan Bay Aaa, bahçenin taşlık yolundan gelen sesler işitti. Pencereye uzandı ve gözlerini kısarak yaklaşan üniformalı adamlara baktı.

— Bay Aaa siz misiniz? diye seslendi adamlardan biri.

— Benim.

— Sizinle görüşmemiz için Bay Ttt gönderdi bizi, diye bağırdı Kaptan.

— Niye böyle bir şey yaptı, diye sordu Bay Aaa.

— Çok meşguldü!

— Ya! Ama bu çok ayıp bir şey, dedi Bay Aaa alaycı bir sesle. Benim dertli insanları avutmaktan başka bir işim olmadığını mı sanıyor?

— Önemli bir sorun yok, efendim, diye bağırdı Kaptan.

— Olsun. O benim bileceğim iş. Okumam gereken bir sürü şey var. Bay Ttt saygısızın biridir. Bu onun bana karşı yaptığı ilk saygısızlık değil. Lütfen sözümü bitiresiye, bayım, parmaklarınızla oynamayı kesin. Ve ilginizi bana verin, insanlar genellikle ben konuşurken dinlerler. Ya beni saygıyla dinlersiniz ya da konuşmam.

Durumdan rahatsız olan dört adam yerlerinde kımlıdandılar. Ağızları açık kaldı ve kaptanın gözlerinde sinirden yaşlar belirdi.

— Şimdi, diyerek yeniden söze başlayan Bay Aaa, konferansını sürdürdü: Bay Ttt'nin yaptığı terbiyesizliğin doğru olduğunu mu sanıyorsunuz?

Dört adam birbirlerine baktılar. Sözü Kaptan aldı:

— Biz Dünyadanız.

— Onun çok nezaketsiz biri olduğunu biliyorum, diyen Bay Aaa, sözünün kesilmesinden hiç hoşnut değildi.

— Bir roket gemi... Onunla geldik. Uçarak!

— Ttt'nin yaptığı ilk düşüncesizlik değil bu, bildiğiniz gibi..

— Dünyadan...

— Niçin böyle akılsızca davranıyor? Çağırdım ve bunu anlattım ona...

— Tam dört kişiyiz; ben ve şu üç adam, benim mürettebatım.

— Onu çağırdım, evet, yine öyle yapacağını!

— Dünya... Roket... Adamlar... Yolculuk... Uzay...

— Çağır o herifi ve bir güzel sopa at diyor gönül! diye bağırdı Bay Aaa.

Adam, hayal perdesinden çekilen kuklalar gibi bir anda yok oldu. Birkaç dakika süreyle mekanik ya da buna benzer acayip sesler duyuldu. Aşağıda Kaptan ve adamları, gözlerini kısıp, uzakta tepelerin üstünde duran roketlerine sevgiyle baktılar.

Bay Aaa, çılgın bir savaşa edasıyla pencerede belirdi:

— Onu düelloya davet ettim. Tanrıların huzurunda düelloya! Bir düelloya!

— Bay Aaa... diye Kaptan bir kez daha söze girmeye çabaladı.

— Vurup öldüreceğim onu, duyuyor musunuz?

Bay Aaa, ilk kez görüymüş gibi Kaptana dikkatle baktı :

— Nereden demiştiniz?

Kaptanın yüzünde bir gülümseme belirdi. Yanındaki arkadaşlarına fısıldadı: «Sonunda bir yerlere varıyoruz!» Bay Aaa'ya seslendi:

— Altmış milyon mil yol aştık. Dünya'dan geliyoruz!

Bay Aaa esneyerek konuştu:

— Yılın belirli zamanlarında yalnızca elli milyon mil tutar. Korkunç görünümlü bir silah vardı elinde. Evet, şimdi gitmek zorundayım. Senin işine yarayanın ne olduğunu bilmiyorum ama, al şu notu ve şu tepeleri aşip kasabaya in. Orada Bay Iii'yi bul ve olup bileni anlat. O tam aradığın adamdır. Bay Ttt gibi budalanın teki değildir. Ben o Ttt denen herifi öldürmeye gidiyorum. Beni daha fazla

alıkoymayın, siz benim işim değilsiniz.

— İş, iş, iş! diye bağırdı Kaptan. Dünyadan gelen adamlara bir hoş geldin demeyi de iş olarak görmek zorunda mısınız?

— Gülünç olmayın, herkes bilir bu hikâyeyi! diye homurdanan bay Aaa çarçabuk aşağıya indi. «Hoşça kalın!» dedi ve bir pergelin iki bacağını andıran yürüyüşle bahçe yolundan hızla uzaklaştı.

Dört gezgin donup kaldılar. Sonunda kaptan:

— Hâlâ bizi dinleyecek birini bulacağız, dedi.

— Belki kalkıp gidebilir ve yeniden inebilirdik, dedi adamlardan biri. Belki böyle yapmak onlara toparlanacak bir zaman tanır.

— Bu iyi bir düşünce olabilir, diye mırıldandı Kaptan.

Küçük kasaba; kapı önlerinde birikmiş birbirleriyle konuşan ya da selamlaşan insanlarla doluydu. Hoş görümlü altın maskeler, mavi ve kırmızı maskeler, gümüş dudaklı ve bronz göz kapaklı, kendi mizaçlarına uygun maskeler takmış insanlardı bunlar.

Uzun yürüyüşün etkisiyle terleyen dört adam durdular ve küçük bir kıza Bay Iii'nin evini sordular.

Küçük kız başıyla bir işaret yaptı:

— Orada!

Kaptan saygıyla eğilip reverans yaptı. Küçük kızın tatlı yüzüne bakarak:

— Küçük kız, sana böyle seslenmek istiyorum.

Küçük kıza dizine oturttu ve küçük kahverengi ellerini avuçlarına aldı. Sanki yavrucağa, uyku öncesinde bir masal anlatıyormuş gibi büyük bir mutluluk duydu:

— Peki, küçük kız, burası nasıl bir yer? Altı ay önce bir roket gelmişti Mars'a, içinde bir adam vardı, adı York. Bir de onun arkadaşı vardı. Onlara ne oldu bilemiyoruz. Belki de bir kaza geçirdiler, parçalandılar. Bir roketle gelmişlerdi. Bizim geldiğimiz gibi. Görmüşsündür onu! Büyük bir roket! Biz, birincinin ardından gelen Araştırma Grubu'yuz. Dünyadan geldik...

Küçük kız elini çekti ve altın maskesini yüzüne geçirdi. Ardından oyuncak bir altın örümcek çıkardı ve Kaptan ona bir şeyler anlattığı sırada yere düşürdü. Altın örümcek uysal ve alışkın biçimde kızın dizine tırmandı. Kızın duygusuz maskesinin yarıklarından ilgisiz bakışlarını gören Kaptan onu uyardı ve hikâyesini bir kez daha anlattı.

— Bizler Dünyalı adamları, dedi. Bana inanıyor musun?

Kız, tozların içinde kıpırdayan ayak parmaklarına baktı:

— Evet.

— Güzel. Kaptan neşeli ve babacan bir hareketle, kızın ilgisini çekmek için kolunu çimdikledi.

«Roket-gemimizi kendimiz yaptık. Buna da inanır mısınız?»

Küçük kız parmağıyla burnunu karıştırdı:

— Evet.

— Ve... -çıkart parmağını burnundan küçük kız- ben Kaptanım ve...

— Tarihte hiç kimse böyle bir roket-gemi ile uzayı aşamadı, dedi küçük yaratık, ders anlatır gibi gözlerini yumarak.

— Harika! Nasıl bildin bunu?

— Oh, çok kolay, telepatiyle!.. Parmağını gelişigüzel dizine sildi.

— Peki, bizlerin ilk olarak aştığımızı duyunca heyecanlandın mı? diye bağırdı kaptan. Sevindin mi?

— Siz dosdoğru Bay Iii'yi görseniz daha iyi. (Oyuncağını yere düşürdü) Oyuncak örümcek uysal bir köpek gibi onu izledi.

Kaptan, boş kalan elleriyle kızın arkasından bakakaldı. Olduğu yere çömeldi. Gözleri yaşarmıştı.

Dört adam kısa bir görüşme yaptılar.

Bay Iii kapıyı açtı. Bir konferansa hazırlanıyordu, fakat bir dakikasını ayırabilirdi. Eğer hemen içeriye girerlerse diledikleri konuyu anlatabilirlerdi.

— İlgiyle dinlemenizi diliyorum, dedi Kaptan. Kan çanağına dönmüş gözleriyle çok bitkin görünüyordu. Biz Dünya'dan geliyoruz. Bir roketimiz var. Dört kişiyiz; mürettebat ve kaptan. Bitkiniz, açız ve uyuyacak bir yer arıyoruz. Sizlerle tanışmak istiyoruz. Diyeceklerim özetle bunlar.

Bay Iii uzun boylu, sarı gözlü, zayıf biriydi. Masasının üstüne eğildi ve birtakım kâğıtları inceledikten sonra ilgisini yeniden konuklara yöneltti.

— Evet, sanırım yanımda form yok. (Masasının üstünü araştırdı) Nereye koymuştum bu formları? (Düşünmeye başladı) Nerede, nerede? Hah, burada! Tamam! (Kâğıtları eline aldı) Bu kâğıtları imzalamanız gerekiyor.

— Bütün bu bürokratik işlemlerden geçmek zorunda mıyız?

Bay Iii anlamamış gibi baktı ona:

— Dünyadan geldiğini söyledin, değil mi? Öyleyse, imzalamanızın bir sakıncası yok.

Kaptan adını yazdı:

— Mürettebatın da imzalamasını ister misiniz?

Bay Iii bir kaptana baktı, bir ötekilere baktı ve katıla katıla gülmeye başladı.

— Onların imzası! Hah hah hay! Ne garip! Onların, oh, onların imzası! (Gözünden yaşlar geldi. Hafifçe dizlerine vurdu ve kesik kesik gülmeyi sürdürdü. Kendini masasının üzerine koy verdi) Onların imzası ha!

Dört adam kaşlarını çatarak baktılar:

— Komik olan ne?

— Onların imzası! (Bay Iii yapmacık bir neşeye içini çekti) Çok komik. Bay Xxx'e anlatacağım bunu! (Doldurulan kâğıdı özenle gözden geçirdi. Hâlâ gülüyordu) Her şey tamam görünüyor. (Başını salladı) Eğer son kararda böyle bir çözüme gerek duyulursa, acısız ölüm için eşsiz bir anlaşma. Kendi kendine gülmesini sürdürdü.

— Ne için anlaşma?

— Konuşmayın! Sizin için bazı olağanüstü düşüncelerim var. Al bu anahtarı.

Kaptan duyulandı:

— Bizim için büyük bir onur bu!

— Anahtar kasabada bir evin falan değil. Boşuna sevinmeyin, dedi Bay Iii. Anahtar bu binada bir yer için. Şu koridordan geçin, karşınıza çıkan büyük kapıyı açın, girin ve sıkıca kapatın. Bu gece orada kalabilirsiniz. Sabah olunca Bay Xxx'i sizinle görüşmeye yollayacağım.

Kaptan anahtarı çekinerek aldı. Döşemeye bakıp kaldı. Adamları da kımıldadılar. Sanki kanları çekilmişti.

— Elinizden gelenin bu kadar olmaması gerektiğini sanıyorum, diye söze başladı Kaptan. Yani böyle yapmak, ya da böyle düşünmek... (Durakladı) Büyük tehlikelere göğüs gerdik. Uzun bir yol aştık. Sen hiç, ellerimize sarılıp, 'İyi yapmışsınız, kutlarım' demeyi düşünmez misin?

Bay Iii başını ellerinin arasına aldı:

- Kutlamamı mı? (Soğukça gülümsedi) Kutlamalar!.. (Dönüp uzaklaşırken) Hemen gitmeliyim.

Anahtar işinizi görür, dedi.

Onları önemsemeksizin masadaki kâğıtlarını topladı. Adamlar yerin dibine geçmişlerdi. Bay Iii, odada oyalandığı beş dakika boyunca, başları eğik bekleyen, güçlü bacaklarında derman kalmamış, gözlerinin ferisi sönmüş dört onurlu adama bir tek söz söylemedi. Odadan çıkıp gittiğinde, adamlar sinirden tırnaklarını yemektedirler...

Öğleden sonranın sakin ve sıkıntılı saatleriydi. Koridora saptılar. Büyük ve parlak bir gümüş kapının önüne geldiler ve kapıyı gümüş bir anahtarla açtılar. Girdiler, kapıyı kapattılar. Güneşli, aydınlık bir salondaydılar. Masalara oturmuş ya da ayakta konuşan kadınlı erkekli gruplar vardı. Kapı sesi üzerine ilgileri üniformalı dört adamda toplandı.

Bir Marslı onlara doğru ilerleyip, hafifçe başıyla selamladı:

— Ben Uuu, dedi.

— Ben de Kaptan Jonathan Williams, Dünya'daki New York kentinden.

Salon o anda patladı!

Kalabalıktan çığlıklar yükseldi. Mutluluk çığlıkları atarak onlara doğru koştular. Kimileri masalara vuruyor, kimileri yerlerde yuvarlanıyordu. Dört adamı karga tulumba edip omuzlarına aldılar. Salonu altı kez döndüler ve altı kez havaya fırlatıp, şarkılar söylediler.

Dünyalı adamlar omuzlarda gezmekten serseme dönmüşlerdi. Çok geçmeden gülmeye ve birbirlerine seslenmeye başladılar:

— Hey! Çok güzel!

— Yaşamak dedikleri bu oğlum! He-heeyt!

Birbirlerine göz kırptılar. Eller üzerinde uçuyorlardı.

Kalabalık «Hurra!» diye bağırdı.

Dünyalı adamları bir masanın üzerine bıraktılar. Sesler kesildi. Kaptan gözyaşlarını güçlkle tutabildi:

— Sağ olun. Çok güzeldi, çok güzel!

— Bize kendinizden söz edin, Bay Uuu.

Kaptan konuştuğu dinleyiciler başlarını salladılar. Kaptan arkadaşlarını tanıttı ve her biri küçük birer konuşma yaptılar, alkışlardan yüzleri kızardı.

Bay Uuu Kaptanın omuzuna dokundu:

— Dünyadan gelen bir başka insanı görmek çok güzel. Ben de Dünya'danım, dedi.

— Nasıl olur?

— Burada bulunanların çoğu Dünyalıdır.

— Sen?.. Dünya'dan mı?.. (Kaptan gözlerini adamdan ayıramadı) Fakat bu olanaksız değil mi?..

Roketle mi geldiniz? Uzay yolculukları dört yüzyıldır sürüyor mu?.. (Sesi bir düş kırıklığı taşıyordu) Hangi ülkeden geldin?

— Tuiereol. Yıllar önce, ispiromatik gücümle geldim.

— Tuiereol mu? (Kaptan bu sözcüğü ağızında çiğnedi) Böyle bir ülke bilmiyorum. Bu ispiromatizma da ne oluyor?

— Ve Bayan Rrr, o da Dünya'dan. Değil mi, Bayan Rrr?

Bayan Rrr garip bir gülümsemeyle onayladı:

— Ve Bay Www, Bay Qqq, Bay Vvv de öyle!

— Ben Jüpiter'denim, diye açıkladı adamlardan biri. Bu durumuyla övünür gibiydi.

Ortalık durulmuştu şimdi, insanlar garip ve boş ziyafet masalarının çevresinde ayakta duruyorlardı. Sarı gözleri parıldıyordu ve çene kemiklerinin altında koyu gölgeler vardı. Çevresine göz atan Kaptan hiç pencere bulunmadığını gördü. Oysa içerisi, güneş vurmuş gibi aydınlıktı. Işık sanki duvarlardan yayılıyordu. Yalnızca bir kapı vardı. Kaptan ürktü:

— Çok karışık!.. Tuiereol Dünya'nın neresinde? Amerika'ya yakın mı?

— Amerika nedir?

— Amerika'yı hiç duymadın mı? Dünya'dan geldim diyorsun ve daha bunu bile bilmiyorsun.

Bay Uuu geri çekildi:

— Dünya bir denizler ülkesidir, başkaca bir şey değil, salt deniz. Hiç kara yoktur. Ben Dünya'danım ve Dünya'nın ne olduğunu biliyorum.

— Dur bir dakika! dedi Kaptan ve başını hafif geriye attı. Sen tam bir Marslı gibi görünüyorsun. Sarı gözler, kahverengi cilt...

— Dünya ormanlarla kaplı bir yerdir, dedi Bayan Rrr bilmiş bir tavırla. Ben Dünya'daki Orri'denim. Orası gelişkin bir gümüş uygarlığıdır.

Bunun üzerine Kaptan başını Bay Uuu'dan, sırasıyla Bay Www, Bay Zzz, Bay Nnn, Bay Hhh ve Bay Bbb'ye çevirdi. Onların sarı gözlerinin de soluk ışıktaki parlamasını gördü. Ürperdi. Sonunda kendi adamlarına baktı:

— Ne olduğunu anladınız mı?

— Neyin, efendim?

— Bu bir karşılama töreni değil, dedi Kaptan. Bitkin bir durumdaydı. Bu bir ziyafet de değil.

Bunlar hükümet temsilcisi de değil. Bir sürpriz parti hiç değil. Gözlerine bakın, onlara kulak kabartın!

Soluklarını tuttular. Bu kapalı odada yalnızca gözlerin hareketi vardı. Herkes suskunluk içindeydi.

— Şimdi anlıyorum niye herkesin elimize bir not tutuşturup, birinden ötekine gönderdiğini şimdi anlıyorum. Ve şimdi buradayız...

— Neredeyiz, efendim?

Kaptan derin bir soluk alıp, hırsla boşalttı:

- Tımarhanedeyiz!

***

Gece bastırdı. Geniş salon sessizliğe gömüldü ve geçirgen duvarların donuk ışığı kayboldu. Bir ahşap masanın çevresinde oturan dört Dünyalı, kafa kafaya verip fısıldaştılar. Adamlar ve kadınlar balık istifi yere uzanmışlardı. Karanlık köşelerde bir başına el ve kol hareketleri yapan adam ve kadınların karartıları vardı. Her yarım saatte bir Kaptan ve adamları gümüş kapıyı yokladılar!

— Hiçbir şey yapamayız, efendim. Gerçekten buraya tıklandık!

— Bizim gerçekten deli olduğumuzu mu düşünüyorlar dersiniz, efendim?

— Kesin. Bizi neden coşkuyla karşılamadıklarını da aydınlatıyor bu. Bize hoşgörülü

davranmalarına gelince; yalnızca bir delilik krizine, psikozlu durumumuzun nüksetmesine olanak tanımamak içindir. (Karanlıkta uyuyanları göstererek) Her biri deli! Nasıl bir hoş geldiniz gösterisi yaptılar ama! Orada bir an için (Gözlerinde bir ışık parlayıp söndü) Gerçek bir kabul gördüğümüzü sandım. Hep bir ağızdan bağırıyor, şarkı söylüyor, konuşuyorlardı. Çok hoştu, değil mi... böyle bir sonla bitesiyse elbet...

— Bizi burada ne kadar tutarlar, efendim?

— Deli olmadığımızı kanıtlayıncaya dek.

— Bunu kanıtlamak zor olmayacaktır.

— Umarım öyledir.

— Pek emin görünmüyorsunuz, efendim.

— Evet. Şu köşeye bakın.

Karanlıkta bir adam yere çömeldi. Ağızından mavi bir alev yayıldı ve çevresinde dolanarak çıplak bir kadın biçimine dönüştü. Kobalt ışımının buharları içinde fısıldayıp, iç çekerek yavaş yavaş büyüdü.

Kaptan bir başka köşeyi gösterdi. Değişime uğrayan bir kadın vardı orada. Önce kristal bir sütunun içine girdi, ardından altın bir heykele dönüştü. Parlak bir sedir dalı durumunu açıklıktan sonra yine bir kadın oldu.

Gece yarısına doğru tüm salon halkı hokkabazlık yapıyordu. Gece, dertlerin dökülmesi ve değişim vaktiydi.

— Büyücü bunlar, bunlar sihirbaz, diye fısıldadı Dünyalı adamlardan biri.

— Hayır, hastalık, delilik. Biz onların deliliklerini izledikçe bize de bulaştırıyorlar. Telepati.

Kendi kendine telkin ve telepati.

— Bu sizi korkutmuyor mu, efendim?

— Evet. Eğer delilikleri bize böyle 'gerçek' gibi görünebiliyorsa; herhangi birimizi delilikleriyle büyülüyor, inandırıcı olabiliyorlarsa, bizi de deli diye görmeleri işten bile değildir.

Karanlıktaki adamlar korkularını değişik ünlemlerle belirttiler.

Geniş salonda, mavi, göz kamaştırıcı alevler fişkırlıp buharlaştı; kızıl kumsalın küçük cinleri uyuyan adamların dişleri arasında dolaştı; kadınlar yağlı yılanlar oldular; çeşitli hayvanların ve sürüngenlerin kötü kokuları yayıldı ortalığa.

Sabah olduğunda, her biri dinlenmiş, mutlu ve normal görünüyordu. Ne bir alev ne bir cin yoktu ortada. Kaptan ve adamları umutla gümüş kapının açılmasını beklediler.

Yaklaşık dört saat sonra Bay Xxx geldi. Kapının dışında üç saat kadar bekleyip, Dünyalıları izlemesinden kuşkuya düştüler. Sonra başıyla gelmelerini işaret etti ve onları bürosuna götürdü.

Neşeli, güleç bir adamdı. Ancak sesi, bir psikologun yumuşak sesi değildi:

— Rahatsızlığın ne?

— Siz bizim deli olduğumuzu düşünüyorsunuz galiba, dedi Kaptan.

— Tersine, yalnız sizin deli olduğunuzu sanıyorum. (Psikolog küçük bir değnekle Kaptan'ı işaret etti) Siz tam delisiniz, bayım. Ötekiler ikinci derece delidir.

Kaptan hafifçe dizine vurdu :

— Eh, öyleyse öyledir! Bay Iii'nin gülmesinin nedeni buymuş meğer! Adamlarımın da kâğıtları imzalamasını söylediğimde katıla katıla gülmüştü.

— Evet, Bay Iii bana anlattı. (Psikolog kesik kesik güldü) Hoş bir şaka. Nerede kalmıştım? Ha, ikinci derece delilikler, evet. Kulaklarından sarkan yılanlarla kadınlar gelir bana. Ben onları iyileştiririm ve yılanlar yok olur!

— İyileşmekten hoşnut olacağız. Devam edin, lütfen.

Bay Xxx şaşırılmış göründü:

— Görülmemiş şey. Hiç kimse tedavi olmak istemez. Tedavi çok ağırdır, bildiğiniz gibi.

— Tedaviye gerek kalmayabilir; eminim hepimizi akli yerinde bulacaksınız.

— Tedaviye gerek olup olmadığını anlamak için kâğıtlarını inceleyelim. (Bir dosyaya göz attı)

Evet. Biliyorsun, senin durumunda olanlara özel bir tedavi uygulanır. Salonda gördükleriniz sıradan türlerdir, fakat sen bu durumu aşmışsın. Şunu belirtmeliyim ki; işitme duyusuyla, koklama duyusuyla ve tat alma duyusuyla ilgili olan delilikler, bir ölçüye kadar dokunma duyusu ve optik fanteziler çok kötü sorunlardır. Böyle ümitsiz durumda olan hastaların acılarını dindirmek için, genellikle hayatlarına son vermek durumunda kalıyoruz.

Kaptan telaşla fırladı:

— Buraya bak, yeterince sessiz kaldık! Bizi incele, dizlerimize vur, kalplerimizi dinle, sorular sor!

— Konuşmakta özgürsünüz!

Kaptan, bir saat süreyle deliler gibi bağırıp çağırdı. Psikolog sakın sakın dinledi.

— İnanılır gibi değil. (Düşünceye daldı) Duyduğum en ayrıntılı ve ilginç rüya fantezisi.

— Allah belanı versin! İstersen sana roket gemisini göstereyim, diye bağırdı Kaptan.

— Onu görmek isterim doğrusu. Bu odada gösterebilir misin?

— Oh, kuşkusuz, sizin şu dosyanın içinde, R'nin altında!

Bay Xxx dosyanın R bölümünü dikkatle inceledi. Dosyayı kapattı:

— Niçin dosyaya bakmamı söyledin bana? İçinde roket yok.

— Elbette yok, sersemliğinize yanın! Şaka yaptım. Deli olan şaka yapabilir mi?

— Bazı gülünç duyular buluyorsun. Şimdi, al beni roketine götür. Onu görmek istiyorum.

Öğle üzereydi. Roketin yanma vardıklarında hava bir hayli ısınmıştı.

«Buymuş demek!» Psikolog gemiye yaklaştı ve eliyle gövdesine vurdu. Hafif ve tok bir ses verdi:

— İçine girebilir miyim? diye sordu kurnaz bir gülümsemeyle.

— Girebilirsiniz.

Bay Xxx girdi ve uzunca bir süre geçti.

— Bütün bunlar saçmalık, çileden çıkarıcı şeyler. (Kaptan beklediği sürece tütün çiğnemişti)

Ülkeme dönünce bütün bu olanları ve Mars'ın ne kadar üzücü bir yer olduğunu anlatacağım. Amma da kuşkucu aptallar topluluğu bunlar böyle!

— Ben olsam bunların çoğunu deli diye toplardım, efendim. Bunun temel nedeni de aşırı kuşkucu olmaları olarak görünüyor.

— Yine de, bu hepsinden sinir bir yaratığa benziyor.

Psikolog yarım saat sonra gemiden çıktı. İçeride kaldığı sürece oraya buraya vurdu, yokladı, kurcaladı, tadına baktı.

— Şimdi inandınız mı? diye bağırdı Kaptan.

Psikolog gözlerin yumdu, burnunu kaşıdı:

— Bunlar inanılmaz duyuşal delilik örnekleri ve hiç karşılaşmadığımız hipnotik faraziyeler. Dediğiniz gibi sizin 'rokete girdim. (Geminin gövdesine eliyle vurdu) Onu duyuyorum; işitsel bir fantezi. (Soluk aldı) Kokluyorum onu; koku duyusuyla ilgili bir düş, duyuşal bir telepati. (Gemiye öptü) Bir tat alıyorum; dudak duyuşal bir fantezi!

Elini uzattı, Kaptanın elini sıktı:

— Sizi kutlayabilir miyim? Siz psikozlu bir cinssiniz! Eksiksiz bir dalavere çevirmişsiniz! Senin bu psikozlu düşsel yaşamın, telepati yoluyla başkalarının beynine de geçer ve şehvani zayıflıklarından ötürü delilik oluşturur. O gördüğünüz insanların çoğunu görsel ve işitsel fanteziler bir araya gelirdi. Sende bunların hepsi bir araya toplanmış! Senin deliliğin dört dörtlük!

Kaptanın beti benzi atmıştı:

— Benim deliliğim mi?

— Evet, evet, ne sevimli bir delilik. Metaller, lastikler, yer çekimi sağlayan araçlar, elbiseler, yakıt, silahlar, merdivenler, somunlar, cıvatalar... Senin geminde on bin ayrı kalem saptadım. Bu kadar karmaşığını görmemiştim. Ranzaların ve her şeyin gölgeleri bile vardı! Böylesi yoğun bir düş, hayret! Ve her şeyin kokusu var, tadı var, ses veriyor ve sert! Bırak da seni bir kucaklayayım!

İşte sonunda aklı suya ermiş, gerilemişti:

— Bunu benim büyük monografıme yazacağım! Gelecek ay bu konuda Mars Akademisi'nde bir konuşma yapacağım! Hey baksana! Gözlerinin rengini sarıdan maviye, cildinin rengini kahveden pembeye nasıl çevirdin? Sonra şu elbiseler... Ellerinde de altı parmak yerine beş parmak var! Biyolojik metamorfozdan psikolojik dengesizliğe! Ve senin üç arkadaşın... (Küçük bir silah çıkardı) Şifa bulmaz bir hastalık, hiç kuşku yok. Seni zavallı olağanüstü adam.. Ölünce mutlu olacaksın. Son söz olarak bir şey söylemek ister misin?

— Dur! Tanrı aşkına dur! Ateş etme!

— Sen çok kötü bir yaratıksın. Seni bu dertten, bu roket hayaline sürüklenmek ve bu üç adamı da peşinden sürüklemek derdinden kurtaracağım. Seni öldürdükten sonra arkadaşlarının ve roketinin

hemen yok oluşunu görmek çok ilginç olacak. Bugün burada ne gördüysem, bunlara dayanarak, nevroitik düşlerle ilgili harika bir yazı hazırlayacağım.

— Ben Dünya'dan geliyorum! Adım Jonathan Williams ve bunlar...

— Evet, biliyorum, diye yatıştırmaya çalıştı Bay Xxx ve bekletmeden silahını ateşledi.

Kaptan göğsüne isabet eden bir mermiyle yere düştü. Öteki üç adam acı bir çığlık attılar.

Bay Xxx onlara baktı:

— Siz hâlâ varlığınızı sürdürüyor musunuz? Olamaz! Olağanüstü bir şey bu! Salt delilik değil, aynı zamanda uzaysal inat! (Silahını üç adama çevirdi) Evet, sizi biraz korkutacağım.

— Hayır, diye bağırdı üç çaresiz adam.

— İşitsel bir yalvarma! Hastanın ölümüne rağmen süren işitsel bir yalvarma, diye kendini

inandırmaya çalıştı Bay Xxx ve silahını ateşledi.

Adamlar kumun üzerine cansız serildiler.

Bay Xxx cesetleri tekmeledi. Koştı, geminin üstüne fırladı, gemiye vurdu.

— İnat ediyor! inat ediyorlar! Silahını art arda ateşledi. Geri çekildi. Gülen maskesi yüzünden düştü.

Psikologun küçük yüzü yavaş yavaş değişti. Çenesi sarktı, gözleri donuklaştı ve bön bön baktı.

Elleri iki yana düştü ve bir daire içinde dönmeye başladı. Yerde yatan cesetleri tutmaya çalıştı, ağzından salyalar akıyordu.

— Deliler! (Anlaşılmaz sözler etmeye başladı) Tat. Görme. Koku. Ses. Duyular. (Elleri titredi,

gözleri yuvasından fırladı. Ağzı çarpıldı) Defolun, diye bağırdı yerde uzanan ölümlere. Defol, diye bağırdı gemiye bakıp. Titreyen ellerine baktı. Hastalık bulaştı, dedi vahşi bir hırıltıyla. Bana da bulaştırdılar. Telepati. Hipnotize ettiler beni. Ben deliyim artık. Bana da bulaştı. Zırdeliyim ben.

Durdu ve uyuşmuş elleriyle, silahım bulmak için çevresini yokladı. Tek tedavi yolu var. Onlara yaptığım gibi, tek yol, yok olmak!

Bir silah sesi. Bay Xxx yere yıkıldı.

Güneşin altında, birbirine yakın, boylu boyunca uzanmış dört ceset vardı. Bay Xxx düştüğü yerde kaldı.

Güneşli tepede, her şeyden habersiz duran ve yok olmayan roket vardı.

Gün batımında, kasaba halkı roketi bulduğunda, ne olduğunu pek merak etmedi, hiç kimse, bir hurdacıya satılan ve parçalanan roketin ne olduğunu, nereden geldiğini bilmedi.

O gece sabaha dek yağmur yağdı. Ertesi gün hava açık ve ılıktı.

Mart 2000 : YURTTAŞ

ROKETLE Mars'a gitmek istiyordu. Sabahın köründe roket alanına gitti ve tel çitler arasından üniformalı adamlara seslendi, Mars'a gitmek istediğini söyledi. Onlara, bir vergi yükümlüsü, bir yurttaş olduğunu, adının Pritchard olduğunu ve Mars'a gitmeye hakkı olduğunu anlattı. O burada, Ohio'da doğmamış mıydı? İyi bir yurttaş değil miydi ? Öyleyse niye Mars'a gitmesindi? Yumruklarını salladı ve Dünya'dan Uzaklaşmak istediğini yineledi. Herhangi bir kimse, herhangi bir nedenden ötürü Dünya' dan uzaklaşmak isteyebilirdi. Böyle giderse yeryüzü, iki yıla kadar bir atom savaşına sürüklenebilirdi ve o, bu yüzden burada kalmak istemiyordu. O ve onun gibi, bir parça kafası çalışan binlerce insan Mars'a gitmek isleyeceklerdi. Kaçınılmazdı bu! Savaşlardan, sansürden, devlet baskısından, sanat ve bilim dahil birçok alandaki sıkı denetimden kaçıp kurtulmak isleyeceklerdi! Dünya onların olsundu! O, becerikli ellerini, yüreğini ve beynini Mars'a gitmeye adamıştı! Ne yapması, nasıl bir yol izlemesi gerekirdi? Bir rokete binmek konusunda kime başvurmalıydı?..

Tel çilin arkasından ona bakıp güldüler. «İşin aslını bilsen, Mars'a gitmek istemezdin», dediler. Birinci ve ikinci yolculukların başarısız olduğunu, gidenlerin kaybolduklarını, büyük olasılıkla ölmüş olduklarını bilmiyor muydu ?

Fakat bunu kesin olarak kanıtlayamazlardı, tel örgülere yapıştı yurttaş ve konuşmasını sürdürdü. Belki de o yerlerin toprağından süt ve bal fişkırıyordu ve bu nedenle gidenler geri dönmediklerine üzülme zorunda değillerdi. Şimdi, kapıyı açıp onu içeri alacaklar ve Üçüncü Yolculuk Roketi'ne bindirecekler miydi, yoksa onu, roketi vurup düşürmek zorunda mı bırakacaklardı?

Bu sorularına karşılık, çenesini kapamasını söylediler.

Bir yerlerden çıkıp rokete doğru yürüyen adamlar gördü. «Beni bekleyin!» diye bağırdı. «Beni bu korkunç dünyada bırakmayın; kaçıp kurtulmak istiyorum; bir atom savaşma sürükleniyoruz! Beni Dünya'da bırakmayın!»

Zar zor adamı sürükleyip uzaklaştırdılar. Polis arabasının arkasına atıp, kapıyı üstüne kapadılar. Sabahın alaca karanlığında yol alan arabada, arka pencereye yaslanmış mutsuz bir yüz gidiyordu. Sirenlerin sinir bozucu haykırılarıyla tepeyi aşmasından önce, kızıl bir alev belirdi ve büyük bir gürültü işitildi. Şiddetli bir sarsıntı oldu. Gümüş roket, sıradan bir gezegen olan Dünya'nın, sıradan bir Pazartesi gününü geride bırakarak uzaya yükseldi.

Nisan 2000 : ÜÇÜNCÜ YOLCULUK

GEMİ uzayı aştı. Yıldızlardan ve karanlıklardan, parlak gök cisimlerinden ve uzayın sessiz derinliklerinden geçti. Yeni bir gemiydi; gövdesinden ateş çıkarıyordu ve adamlar metal kabinlerindeydiler. Derin bir sessizlik içinde yol alıyordu. Ohio alanında toplanan kalabalık, alkışlar ve bağırışlar içinde onları gün ışığına doğru yolcu etmişti ve roket, rengârenk bir çiçeğin açışı gibi, alevler arasında Mars'a doğru üçüncü yolculuğa başladı.

Uzayın karanlığında güzel ve güçlü bir deniz yarattığı gibi yol alıyordu. Yaşlı Ay'ı geçtikten sonra, boşluktan boşluğa doğru hızla ilerledi. Roketin fırlatılmasının ardından bazı rahatsızlıklar geçiren mürettebat iyileşti ve görevlerinin başına koştular. Bu arada bir kişinin ölümüyle on altı kişi kalmışlardı. Mars'ın üst atmosfer tabakasına girdiğinde, metal yüzeyin sürtünmesinden ötürü geminin hızı bir ölçüde kesildi. Başlıklarının önündeki kalın camdan, altlarında boşluğa asılıymış gibi duran Mars'ı gördüler.

- Mars! diye bağırıldı kılavuz Lustig.
- Güzelim yaşlı Mars, dedi arkeolog Samuel Hinkston.
- Evet, dedi Kaptan John Black.

Roket geniş bir çim alanında karaya indi. Çim alanın biraz ötesinde bronzdan bir geyik heykeli duruyordu. Daha yukarıda Kraliçe Victoria dönemini andıran bir ev vardı. Rokoko tarzındaki ev, çepeçevre süsle bezenmişti. Pencereleri sarı, kırmızı, mavi ve yeşil camlardan yapılmıştı. Sundurmanın üzerinde sardunyalılar vardı. Eski bir salıncak sundurmanın tavanına asılmıştı ve en hafif bir esintide ileri geri sallanıyordu. Evin tepesinde elmas camlı altın bir kubbe ve bir çatı külahı vardı. Cephe pencerelerinden birinde, bir çalgı aletinin üzerinde «Güzel Ohio» şarkısının bir afişini görebilirdiniz.

Roketin dört bir yanından taşan yeşil ve sessiz Mars baharı küçük kasabayı da kaplamıştı. Beyaz evler, yer yer kırmızı tuğlalı evler, rüzgârda sallanan yüksek karaağaçlar, akçaağaçlar ve atkestaneleri ile bu görünüm ayrı bir güzellik kazanıyordu. Altın çanları suskun kuleleriyle kilise, bu tabloyu tamamlıyordu.

Dışarıyı seyreden mürettebatın gördükleri bunlardı. Bu güzel görünüme tekrar tekrar bakmaktan kendilerini alamadılar. Birdenbire solunum güçlüğü duydular ve birbirlerinin koluna sarıldılar. Benizleri sararmıştı.

- Lanetlendim galiba, diye fısıldadı Lustig. Bir yandan da uyuşmuş parmaklarıyla yüzünü ovalıyordu. Lanetlenmiş olmalıyım.
  - Olabilir, dedi Samuel Hinkston.
  - Allah Allah ,dedi Kaptan John Black.
- O ara kimyagerin sesi duyuldu:
- Efendim, solunum açısından Mars'ın atmosferi çok incedir. Ancak oksijen yine de yeterlidir. Yani tehlike yok.

- Demek dışarı çıkabileceğiz, dedi Lustig.
- Devanı et, dedi Kaptan John Black. Durumu lam olarak nasıl anlarız?
- ince fakat soluk alınabilir hava tabakasına sahip küçük bir kasaba burası, efendim.
- Dünyadaki örnekleri gibi küçük bir kasaba, diye söze girdi arkeolog Hinkston. İnanılması güç, fakat böyle.

Kaptan John Black boş boş baktı ona:

- İki gezegende de uygarlığın aynı hızla ilerlediğini ve aynı yönde geliştiğini mi söylemek istiyorsun, Hinkston?

— Henüz böyle bir düşüncede değilim, efendim.

Kaptan Black kapının yanında durdu:

— Dışarıya bakın. Sardunyalar. Özel olarak yetiştirilmiş bir bitki. Bu özel türler ancak elli yıldan bu yana Dünya'da yetiştiriliyor. Bitkilerin evriminin binlerce yıl aldığı düşünün ve söyleyin bana. Marslıların şunları yapabilmesi mantığa uygun mu: Bir cam; iki, kubbe; üç, salıncak; dört, piyanoya benzer bir çalgı ve belki de bir piyano; ve beş, eğer şu yakınsak teleskopik merceklerle şuraya bakarsanız okuyabilirsiniz, bir Marslı bestecinin oldukça garip bir müzik eserini, Güzel Ohio'yu bestelemesi akla uygun mudur. Bu, aynı zamanda Mars'ta Ohio ırmağı bulunduğu anlamına gelir!

— Kaptan Williams, herhalde!

— Ne?

— Kaptan Williams ve üç arkadaşı! Ya da Nathaniel York ve arkadaşı. Gördüklerimizden bu sonuç çıkacaktır.

— Bu kesin olarak hiçbir şeyi açıklamaz. Bizim canlandırabileceğimiz, olsa olsa, York'un seferinin Mars'a geldiği gün sona erdiği ve York ile arkadaşının öldüğüdür. Aynı biçimde Williams ve üç adamının, gemileriyle birlikte geldiklerinin ertesi günü yok olduğudur. Onların bizinde olan radyo bağlantıları bu günlerde kesildiği için bu sonuçları çıkarıyoruz. Eğer hayatta olsalardı bizimle bağlantıyı sürdürürlerdi. Bir başka açıdan, York'un yolculuğu bir yıl önceydi. Kaptan Williams ve adamları karaya indiklerinde de aynı yılın Ağustos ayıydı. Kuramsal olarak hâlâ yaşadıklarını varsayarsak, olağanüstü akıllı bir Mars toplumunun yardımıyla bile, bu denli kısa bir sürede, böylesi bir kasabayı inşa edebilirler miydi ve bu kadar kısa bir süre içinde bu evler böyle eskiyebilirler miydi? Sundurmanın direklerine bakın. Ağaçlara bakın. Her biri en azından yüz yıllık! Bakın kasabaya; en az yetmiş yıllık olduğunu görürsünüz! Hayır, bu York'un ya da Williams'm işi değil. Bu başka bir şey. Hoşlanmadım bundan ve ne olduğunu anlayasıya gemiyi terk etmiyorum.

— Üstelik, dedi Lustig başını sallayarak. Williams ve adamları, olasılıkla York, Mars'ın öteki yüzünde karaya indiler. Biz Mars'ın bu yüzünde karaya indiğimiz için çok dikkatli olmalıyız.

— Çok doğru. Saldırgan bir Mars kabilesinin hepsini öldürdüğünü düşünerek, daha uzak bir bölgede çıkmaya, erken davranıp böyle bir felaketin yinelenmemesine dikkat etmeliyiz.

Bulduğumuz yer, bildiğimiz kadarıyla, York ve Williams'in asla görmediği topraklardır.

— Lanet olsun, dedi Hinkston öfkeyle. Ben bu kasabayı görmek isterim; izniniz olursa, efendim. Güneş sistemimizdeki tüm gezegenlerde aynı uygarlığı düşündüren benzer örnekler olabilir. Büyük fiziksel ve fizikötesi buluşların eşliğinde olabiliriz.

— Bir süre beklemek kararındayım, dedi Kaptan John Black.

— Öyle ki, efendim, tanrısal varlığı kanıtlayacak olağanüstü bir olayla karşı karşıyayız, efendim.

— Böyle bir kanıt aramaksızın da inanan pek çok insan var, Bay Hinkston.

— Kendimi kastediyorum, efendim. Fakat, elbette ilahi bir güç olmaksızın böyle bir kasaba meydana getirilemezdi. Öyle duygularla karşı karşıyayım ki, ağlayayım mı güleyim mi bilemiyorum.

— Hiçbirini yapma. En azından biz neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana dek hiçbirini yapma!

— Karşı karşıya gelmek? (Lustig coşmuştu) Karşılaşacak bir şey yok, Kaptan. Güzel, sakın bir kasaba; benim doğduğum eski tarz kasabalar gibi. Görünüşünden hoşlandım.

— Ne zaman doğmuşsun, Lustig?

— 1950, efendim.

— Ya sen, Hinkston?

— 1955, efendim. Grinnell. Iowa. Ve şu görünüm bana memleketimi hatırlatıyor.

— Hinkston ve Lustig, ikinizin babası olacak yaştayım. Tam seksen yaşındayım. 1920'de

Illinois'te doğdum. Son elli yılda gerçekleştirilen bilimsel ilerlemenin önemli bir adımı olan yaşlıları

gençleştirme yöntemi sayesinde burada, Mars'tayım. Sizden daha çok yorulduğum söylenemez, ama sizden daha kuşkucuyum. Bu kasaba dış görünüşüyle, Illinois'in Green Bluff'u gibi barışçıl ve sakin. İşte beni ürküten de bu, yani Green Bluff'a çok benzemesi. (Radyo görevlisine döndü) Dünya ile bağlantı kur. Karaya indiğimizi ilet. Yarın radyo kanalıyla bir rapor göndereceğimizi söyle. Bu kadar.

— Başüstüne, efendim.

Kapı lomberinden bakan Kaptanın yüzü, sekseninde bir adamın değil, çok çok kırkında birinin yüz çizgilerini taşıyordu:

— Sana ne yapacağımızı anlatayım; Lustig; sen, ben ve Hinkston kasabaya bir göz atacağız, ötekiler gemide kalacak. Eğer kötü bir şeyler olursa cehennem olup giderler. Uç kişinin yitirilmesi, tüm geminin yitirilmesinden yeğdir. Hiç olmazsa başımıza gelenler konusunda bir sonraki roketi bilgilendirir. Bu, sanırım Kaptan Wilder'ın roketidir. Gelecek Noel'de fırlatılmaya hazır olacaktır. Marslılardan bir saldırı gelecek olursa, elbette iyice silahlandırılmış ikinci bir roket isteriz.

— Bizim durumumuz iyi, efendim. Beraberimizde eksiksiz bir askeri donatımımız var.

— Adamlara söyle, silahlarını hazır etsinler. Lustig, Hinkston, gelin.

Üç adam geminin çıkışma doğru yürüdüler.

Güzel bir bahar günüydü. Çiçeğe durmuş bir elma ağacına bir ardıç kuşu kondu ve dur durak bilmeden ötmeye koyuldu. Yeşil dallara dokunan en küçük bir esinti taç yapraklarını savuruyor, bahar çiçeklerinin eşsiz kokusu havaya yayılıyordu. Kasabanın bir yerlerinde, birileri piyano çalıyor ve dalgalanan nağmeler düşteymiş gibi bir gelip bir gidiyordu. «Düş Gören Güzel» şarkısıydı bu. Bir başka yerde, bir pikapta, yılan ıslığını andıran cızırtılı ve zayıf bir sesle. Harry Leander'in seslendirdiği «Roamin in the Gloamin» parçası çalınıyordu.

Üç adam geminin dışında durdular. Yetersiz havayı ciğerlerine çektiler ve yorulmamak için çok yavaş hareket ettiler.

Şimdi de pikapta şu plak dönmekleydi:

«Bir Haziran gecesi ver bana

Ay ışığı ve bir de sen...»

Lustig ürpermeye başladı. Samuel Hinkston'da aynı durumdaydı. Gökyüzü berrak ve hava durgundu. Kimi yerlerden; dere kıyısındaki ağaç gölgeliklerinden ve ıssız mağaralardan su buharları çıkıyordu. Tek atlı bir yük arabası dört nala geçip gitti.

— Efendim, diye konuşlu Samuel Hinkston. Öyle olmalı, öyle olmak zorunda, yani, demek istiyorum ki, Mars'a roket ile yolculuk Birinci Dünya Savaşı'ndan önce başlamış olmalı!

— Olamaz.

— Bu evleri, bu geyik heykelini, piyanoları, müziği nasıl açıklayabilirsiniz? (İkna edici bir tavırla Kaptanın koluna girdi ve yüzüne baktı) Diyelim ki, 1905 yılında, savaştan nefret eden insanlar, yani çıkacak savaşı öngören insanlar, onlara katılan bilim adamlarıyla gizlice bir roket yapıp, buraya Mars'a geldiler...

— Hayır, olamaz, Hinkston.

— Niçin olamasın? 1905 dünyası bir başka dünyaydı; onlar bu gizliliği kolayca sağlamış olabilirler.

— Ve onlar burada yaşamaya geldiler ve doğal olarak dünyadaki evlere benzer bu evleri kurdular, çünkü kültürlerini de birlikte getirdiler.

— Ve o gün bu gündür burada yaşıyorlar, öyle mi? dedi Kaptan.

— Barış ve dostluk içinde, evet. Belki, bir küçük kasabaya yetecek sayıda insan getirmek için birkaç sefer daha yaptılar ve ardından, yerlerinin öğrenilmesinden çekinerek buna son verdiler. Bu nedenle bu kasaba eski geleneksel kasabaların görünümünü taşıyor. 1927'den daha eskiye

dayanacağını sanmıyorum ne dersiniz? Ya da, efendim, roket yolculuğu sandığımızdan da eskidir.

Belki de, Dünya'nın gerektiğinde ziyaret eden az sayıda insan tarafından sürdürüldü.

— Daima akla uygun bir anlatım bulursun.

— Öyle olmak gerekir. Onların bizden önce burada olduklarının kanıtını bulabiliriz; bazı kişileri bulmak ve bunu doğrulamak gerekir.

Sık yeşil çimenler postallarının sesini yutuyordu. Attıkları her adımda taze bahar kokuları yayılıyordu. Kaptan John Black, tüm sıkıntılarını aşan bir iç huzuru duydu. Otuz yaşlarına kadar bir küçük kasabada bulunmuştu ve doğanın yenilenen görünümü ve hatta arı vızıltıları bile onda hep bir canlılık yaratırdı.

Bir evin sundurmasına çıktılar. Tahta kapıya doğru ilerlerken bastıkları ahşap döşeme gıcırdayordu. İçeriye göz attıklarında gördükleri; hol girişine asılı bir boncuk perde, bir kristal avize ve sallanan kolluğun arkasındaki duvara asılı Maxfield Parrish'in bir tablosuydu. Ev eski eski kokuyordu ve son derece sakindi. Bir limonata sürahisindeki buzun şingirtisini duyabilirdiniz. Sıcak bir gün olmasından ötürü, mutfakta soğuk bir şeyler hazırlayan birinin sesleri geliyordu. Birileri tatlı bir melodi mırıldanıyordu.

Kaptan John Black zili çaldı.

Koridordan doğru narin ve hafif ayak sesleri geldi. 1909 modasına göre giyinmiş çocuk yüzlü on dört yaşlarında bir genç kız açtı kapıyı.

— Buyurun, ne istemiştiniz? diye sordu genç kız.

— Bağışlayın, dedi Kaptan John Black kararsız bir sesle. Fakat bizim aradığımız... Şey, bize yardım edebilir miydiniz?.. Kız güzel siyah gözlerini onlara dikti:

— Eğer bir şeyler satmak istiyorsanız...

— Hayır, durun! diye yüksek sesle araya girdi Kaptan. Ne kasabası burası?

Kız yukarıdan aşağıya süzdü onu:

— Ne demek istiyorsunuz, ne kasabası demekle? Adını bilmediğiniz bir kasabada işiniz ne?

— Buranın yabancısıyız. Böyle bir kasabanın ve sizin gibi güzel bir kızın nasıl olup da burada bulunabildiğini öğrenmek istiyoruz.

— Sayım görevlisi misiniz?

— Hayır!

— Bunu bilmeyecek ne var, dedi kız. Bu kasaba 1868' de kuruldu. Yoksa bu bir oyun mu?

— Hayır, oyun değil, dedi Kaptan. Biz Dünya'dan geldik.

— Yeryüzünün dışından, öyle mi demek istiyorsunuz? diye araya girdi kız merakla.

— Hayır, biz üçüncü gezegenden geldik. Yani Yeryüzünden, bir gemiyle. Ve burada, dördüncü gezegende, yani Mars'ta karaya indik...

— Burası, diye konuştu genç kız. Sanki bir çocuğa adres tarif ediyordu. Burası, Amerika kıtasında, Illinois'e bağlı Green Bluff kasabasıdır. Amerika kıtası Atlantik ve Pasifik okyanuslarıyla çevrilidir. Kimilerinin Dünya, kimilerinin Yeryüzü adını verdikleri bir gezegen üzerindedir. Şimdi gidebilirsiniz. Güle güle..

Hole doğru hızla yürüdü, parmaklarıyla araladığı boncuk perdenin ardında kayboldu. Üç adam birbirlerine baktılar.

— Kapıyı yine çalalım, dedi Lustig.

— Bunu yapamayız. Hakkımız yok. Hey güzel Tanrım!

Gidip sundurmanın basamaklarına oturdular.

— Seni hiç şaşırtmadı mı bu durum Hinkston? Belki rotayı şaşırtıp, belki de bir kaza sonucu Dünya'ya döndük! Ne dersin?

— Nasıl oldu bu?

— Biliniyorum, bilemiyorum. Of, Tanrım bana sabır ver!

Hinkston söze girdi:

— Fakat biz yolun her kilometresini inceden inceye hesaplayıp geldik. Ay'dan ve uzayın belli bölgelerinden geçtik. Şimdi de buradayız. Mars'ta olduğumuzdan en küçük bir kuşum yok benim!

Bu kez Lustig söze karıştı:

— Fakat şöyle düşünemez miyiz: Rotayı şaşırıp -kazayla- uzayda ve zamanda kaybolduk ve otuz, kırk yıl önceki Dünya'ya indik!

— Oh, git başımdan Lustig!

Lustig kapıya gitti, zili çaldı ve içeriye seslendi :

— Kaç yılındayız?

— Bin dokuz yüz yirmi altı elbette, sesi geldi içeriden genç kızın.

— Duydunuz mu söylediğini? Lustig telâşla ötekilerinin yanına dönmüştü. «Bin dokuz yüz yirmi altı! Zamanda geri gitmişiz. Burası Dünya!

Lustig yanlarına oturdu. Üç adam, kendilerini dehşete düşüren bu durumun etkisi altındaydılar.

Titreyen elleriyle dizlerine vurmaya başladılar. Sessizliği Kaptan bozdu:

— Bu yüzden soramamıştım. Cehennem azabı gibi bir şey, bir korku. Nedir bu olanlar? Einstein'ı da bizimle birlikte buraya getirmeyi ne kadar isterdim bir bilseniz.

— Bu kasabada bizi aydınlatacak bir şey bulabilecek miyiz? dedi Hinkston. Tehlikeli şeylerle oynamıyor muyuz? Zamanı kastediyorum. Yeniden havalanıp bir daha insek mi diyorum?

— Hayır. En azından bir başka evi deneyisiye dek olmaz.

Üç ev aşağıda, bir meşe ağacının altındaki beyaz eve doğru yürüdüler.

— Elden geldiğince mantıklı olmalıyım, dedi Kaptan. Parmaklarımla dokunmadan inanmam.

Diyelim ki, Hinkston; senin ileri sürdüğün ilginç düşünce gibi, roketimiz yılların gerisine gitmiş olsun. Diyelim ki, Dünyalı insanlar burada yaşadıkları yıllar boyunca sıla özlemi duymaya başladılar. Önce hafif bir nevroz, ardından ileri derecede psikoz ve tehlikeli delilik. Böyle bir sorunla karşılaşan bir psikolog olsan, ne yapardın?

Hinkston düşündü:

— Evet, sanırım Mars üzerindeki uygarlığı yavaş yavaş Dünya üzerindeki uygarlığa uyarlardım.

Eğer tüm bitkileri, meyveleri, yolları, gölleri ve okyanusları yeniden üretmek olanaklı olsaydı, onu da yapardım. Sonra, büyük sürü hipnotizmasıyla, Mars'la değil Dünya'da yaşadıklarına inandırardım onları.

— Tamam, Hinkston, yeler. Sanırım iz üstündeyiz. Şu ilk evdeki kadın Dünya'da yaşadığını sanıyor. Bu onun aklî dengesini koruyor. O kız ve bu kasabada yaşayan herkes göçler ve hipnoz sonucu dayanıklıdır. Bunların üzerine giderken tüm hayatını ortaya koyacaksın.

— Öyle efendim! dedi Hinkston.

— Doğru! diye onayladı Lustig.

— Peki, dedi Kaptan içini çekerek. Şimdi yeni bir eve vardık. Umarım daha iyi sonuç alırız.

Bütün sorun bir parça mantıklı olmakta. Şu zaman konusu; zamanın içinde ileri geri gitmek ve zaman içinde dönüp durmak midemi alt üst etti. Fakat bu yol... (Güldü) Peki, peki. Öyle görünüyor ki burada pek popüler olacağız!

— Ya da ne olacağız? dedi Lustig. Hepsinin ötesinde, bu insanlar, hacılar gibi Dünya'dan el etek çekip buraya geldiler. Belki de bizi görmekten hoşlanmayacaklar. Belki bizi sürüp çıkarmaya, öldürmeye çalışacaklar.

— Bizim çok gelişkin silahlarımız var. Evet, işte bu ev. Haydi bakalım.

Fakat ilerleyemediler. Lustig durdu ve uzaklara, kasabanın içine doğru, öğle saatlerinin puslu caddelerine doğru baktı. «Efendim,» diye seslendi.

— Ne var, Lustig?

— Oh, efendim, ne görüyorum? dedi Lustig ağlamaklı bir sesle ve gerçekten ağlamaya başladı. Her yanı titriyordu ve yüzünde inanılmaz bir durumla karşılaşmanın verdiği şaşkınlık ifadesi vardı. Deli gibi bağırmağa başladı. Bakın! Bakın! Düşe kalka sokağın aşağısına doğru koştu.

— Tutun şunu! diye bağırın Kaptan, bir yandan da Lustig'in peşine düştü.

Lustig bağıra çağıra koşuyordu. Hemen yakındaki bir bahçeye girdi ve çatısında demirden bir kuş tüneği bulunan yeşil evin sundurmasına çıktı.

Kaptan ve Hinkston ardından yetiştiklerinde, Lustig kapıyı dövüyor, haykırışlarla ağlıyordu. Atmosfer koşulları, bu koşudan ötürü Kaptan ve Hinkston'u bitkin düşürmüştü. Lustig, Büyük anne! Büyük baba! diye bağırıp duruyordu.

Kapı aralığında iki yaşlı insan belirdi.

— David! diye titredi sesleri. Onu kucaklamak için telaşla koşular ve çevresinde dolanıp yüzüne bakmaya başladılar. David, oh, David! O kadar çok zaman geçti ki! Nasıl da büyümüşsün, oğlum, nasıl da boy atmışsın. Oh, David, oğlum. Nasılsın?

— Büyük anne, Büyük baba! Lustig hıçkırıklarına engel olamıyordu iyi görünüyorsunuz!

Ellerini tuttu, kucakladı onları ve hep birlikte ağlaştılar. Güneş iyice yükselmişti, yumuşak bir esinti vardı, çimenler alabildiğine yeşildi ve ahşap kapı hâlâ açıktı.

— Gir içeri, yavrum, gir içeri. Buzlu çay var, seversin, taze, senin kismetinmiş!

— Arkadaşlarımla birlikte geldik. (Lustig döndü, Kaptan ve Hinkston'a gülerek seslendi) Kaptan, haydi gelin!

— Merhaba, diye seslendi yaşlı adam. Gelin. David'in arkadaşları bizim de arkadaşımızdır. Orada durmayın öyle!

Eski evin oturma odasında hoş bir serinlik vardı ve bir köşede duran büyük duvar saatinin tik-takları aralıksız sürüyordu. Geniş sedirin üstüne yumuşacık yastıklar konmuştu ve üstlerine iri birer gül motifi işlenmişti. Duvarlar kitaplarla doluydu. Elinde buzlu çaylarla Büyük anne içeri girdi.

Çayını yudumlamadan önce Büyük anne «Sağlığımıza» dedi.

— Ne zamandır buradasınız, Büyük anne? diye sordu Lustig.

— Öldüğümüzden beri, dedi kadın.

Kaptan elindeki bardağı yere düşürdü.

— Ne zamandan beri?

— Oh, evet, diye araya girdi Lustig:

— Onlar öleli otuz yıl oldu!

— Ve siz, sapaşğlam ve sakince burada oturuyorsunuz! dedi Kaptan, heyecan dolu bir sesle.

— Böyle konuşmayınız, susunuz, dedi kadın. Siz kim oluyor da böyle sorular soruyorsunuz? işte biz buradayız. Zaten hayat dediğiniz nedir ki? Kim, nerede, ne için ve neyi? Bizim bütün bildiğimiz burada olduğumuz ve yeniden hayata döndüğümüzdür. Ve soru sormak yok. Yalnızca şunu söyleyeyim size, bu bize tanınan ikinci bir şanstır.

Kadın, bir çocuk gibi sendeleyerek ve ince bilekli kolunu kendine destek ederek mutfığa doğru yöneldi.

— Görünüm, dedi Kaptan.

— Gerçek değil mi? diye sordu kadın olduğu yerde dönerek.

Kaptan görüşünde ısrar ettiğini başıyla doğruladı.

— Peki öyleyse, dedi kadın zafer kazanmış bir edayla, Öyleyse ne diye soruların çevresinde

dolanıyorsunuz?

— Haklısınız, dedi Kaptan. Mars'ta böyle bir şeyle karşılaşmadık. Bu kadar basit, dedi.

— Ve bula bula bunu buldun. Sana şunu söylemek cesaretini kendimde buluyorum: Her gezegende nice yitikler vardır ki, Tanrı'nın sonsuz gücüyle onlar size gösterilecektir.

— Burası cennet mi? diye söze karıştı Hinkston.

— Saçmalamayın, hayır. Burası bir dünyadır ve biz ikinci şansımızı kullanıyoruz. Hiç kimse bunun nedenini anlatmadı bize. Ancak öte yönünden bakarsanız, hiç kimse de neden Yeryüzünde bulunduğumuzu anlatmamıştı bize. Dünya'yı demek istiyorum, anlamışsınızdır. Yani sizin geldiğiniz yeri. Biz, birinden önce bir başkasının olduğunu nasıl bilebilirdik ki?

— Güzel bir soru, dedi Kaptan.

Lustig Büyük babasına sürekli gülümsüyordu:

— Hay Allah, sizi yeniden görmek çok güzel, çok güzel.

Kaptan ayağa kalktı:

— Gitmek zorundayız. Çay için teşekkürler, dedi.

— Yine geleceksiniz, değil mi? diye atıldı yaşlı insanlar. Bu gece yemeğe bekleriz.

— Sağ olun, gelmeye çalışırız. Yapılacak çok işimiz var. Adamlarım roketler, bizim dönmemizi bekliyorlar ve...

Duraksadı. Kapıya doğru baktı ve bir şey demeden yürüdü.

Güneş'in onlara demek istediği çok şey vardı. Oysa yalnızca «merhaba» diyordu.

— Nedir bu olanlar? diye sordu Hinkston.

— Çok geçmeden öğreneceğiz. Kaptan dış kapıdan aceleyle çıktı, yeşil çimenleri hızla geçip, kendini Mars kasabasının tozlu yoluna attı.

Roketin bulunduğu yere vardığında, şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Lombalar açıldı ve dışarıya sarkan mürettebat el sallıyordu. Geminin çevresi kalabalıktı. Bu kalabalığa karışan kimi mürettebat konuşuyor, gülüşüyor, el sıkışıyordu. Kimileri de dans ediyordu. İnsanlar kaynaşmıştı. Roket terk edilmişti.

O sıra bir bando-mızıka peydahlandı. Tubalar ve trompetler yüksek perdeden bir parça çalmaya başladılar. Ortalığı davulların gürültüsü ve tiz düdük sesleri kapladı. Altın saçlı küçük kızlar hoplayıp zıpladılar. Küçük oğlanlar «Hurra!» diye bağırdı. Şişman adamlar pahalı sigaraları elden ele dolaştırdılar. Kasabanın Belediye Başkanı bir konuşma yaptı. Ardından bir annenin, bir babanın ya da kız kardeşin koluna giren mürettebatın her biri, küçük bir kulübeye ya da görkemli bir konağa doğru götürüldüler.

— Durun! diye bağırdı Kaptan John Black.

Kapılar sertçe kapatıldı.

Berrak bahar havasının ıslığı daha da arttı. Bando-mızıka gürültüyü kesti. Her yer sessizliğe gömüldü. Parlak ve göz kamaştırıcı güneş ışığının altında roket bir başına kaldı.

— Terk ettiler! dedi Kaptan. Gemiye terk ettiler. Bunu yaptılar! Derilerini yüzeceğim. Hey Tanrım! Emir vermişim onlara!

— Efendim, dedi Lustig. Onlara karşı sert davranmayın. Bunların hepsi, onların eski arkadaşları ya da akrabaları.

— Bu iş özür kabul etmez!

— Geminin dışında tanıdık yüzleri görünce neler hissettiklerini düşünün, Kaptan!

— Emir almışlardı, Tanrı'nın cezaları!

— Fakat, onların yerinde siz olsaydınız ne hissedecektiniz, Kaptan?

— Emirlere boyun eğcektim... diyen Kaptan'ın ağzı açık kaldı.

Uzun boylu, güler yüzü ve şaşkınlıktan büyümüş mavi gözleri ile, yirmi altı yaşlarında bir adam yol boyunca koşarak gelmekteydi. «John!» diye bağırdı genç adam.

Kaptan John Black donmuş gibi kaldı:

— Aman Tanrım!

— John, seni gidi ihtiyar çapkın!

Suluk soluğa Kaptan'ın yanına gelen adam, onun elini yakaladı ve sarıldı.

— Bu... sensin! dedi Kaptan Black.

— tabii, ya sen kim sanıyordun?

«Edward!» Kaptan bu yabancı adamın elini tutup arkadaşlarına seslendi. «Bu benim kardeşim Edward. Ed, adamlarımla tanış; Lustig, Hinkston! Bu da kardeşim!»

Yeniden birbirlerine sarıldılar.

— Ed!

— John! Seni serseri seni!

— iyi görünüyorsun, Ed. Fakat, Ed, nedir bu? Geçen yıllar seni çok değiştirmiş. Hatırladığım kadarıyla sen yirmi altı yaşlarında ölmüştün, ben de on dokuzumdaydım o zaman. Güzel Tanrım, bu kadar yıldan sonra sen buradasın, Tanrım, ne var ne yok?

— Annem bekliyor, dedi Edward Black sırtarak.

— Annem mi?

— Ve babam da.

— Babam mı? Kaptan sanki güçlü bir silaha hedef olmuş gibiydi. Sendeleyerek ilerledi. Annem ve babam hayatta mı? Nerede?

— Meşe Tepesi Caddesi'ndeki eski evde.

— Eski ev! Kaptan sevinçli bir şaşkınlıkla baktı. Duydunuz mu, Lustig, Hinkston?

Hinkston gitmişti. Caddenin aşağısında kendi evini fark etmişti ve ona doğru koşuyordu. Lustig gülüyordu:

— Gördün mü, Kaptan, anladın mı şimdi rokettekilere ne olduğunu? Kendilerini görecektir durumda değildiler.

— Evet, haklısın, dedi Kaptan gözlerini yumarken. Gözlerimi açtığımda gitmiş olacaksın!

(Gözlerini araladı) Hâlâ buradasın. Tanrım! Ed, fakat iyi görünüyorsun!

— Haydi gel. Öğle yemeği vakti. Anneme söylemiştim.

Lustig söze girdi:

— Efendim, eğer beni ararsanız, büyük annem ve büyük babamla birlikte olacağım!

— Ne? Oh, güzel Lustig. Sonra görüşürüz.

Edward kardeşinin koluna girdi ve birlikte yürüdüler:

— Evi hatırladın mı?

— Kahrolma e mi! Var mısın, sundurmaya kim önce varacak?

Yanşa haşladılar. Koştukça sanki Kaptan'ın başının üzerindeki ağaçlar, ayağının altındaki toprak neşeyle gülüyordu. Anlaşılmaz gerçeğin sisleri arasından önünde giden Edward'ın altın figürünü seçiyordu. Az ilerideki evi tanıdı. Ahşap kapısı açıktı.

— Geçtim seni! diye bağırdı Edward. Ben yaşlı bir adamım (Kaptan'a özlemle baktı) ve sen hâlâ gençsin. Fakat hatırladığım kadarıyla sen beni hep geçerdin!

Kapı aralığında annesi duruyordu. Pembe, tumbul ve canlı. Onun arkasında, elinden düşürmediği piposuyla babası.

— Baba, Anne!

Bir çocuk mutluluğuyla koştu onlara.

Güzel bir öğle sonrasıydı. Uzun süren yemeklerini bitirdiler ve oturma odasına geçtiler. Kaptan onlara roketi ile ilgili bir sürü bilgi aktardı. Onu ilgiyle dinlediler. Anne aynı eskisi gibiydi. Baba aşın tütün düşkünlüğünden biraz bozulmuştu ve yine eskisi gibi düşünceliydi. Akşam yemeğinde ise koca bir hindi vardı. Söyleşi sofrada da sürdü. iyice sıyrılmış but kemiğini tabağına bırakan Kaptan arkasına yaslandı ve hoşnutlukla derin bir soluk aldı. Zarif evin içindeki lambalardan yayılan pembe ışık halkaları, dışarıdaki ağaçların koyulduğu ve gökyüzünün yıldızlı parlaklığıyla bütünleşiyordu. Cadde boyunca sıralanmış evlerin tümünden müzik sesleri, piyanolardan yayılan nağmeler ve kapıların sürekli açılıp kapanışının sesleri geliyordu.

Eski bir gramofona bir plak kondu ve Kaptan ile annesi dans ettiler. Kaptan, anne ve babasının bir tren kazasında öldükleri yaz mevsiminde de, annesinin aynı parfümü kullandığını hatırladı. Müziğin ritmine uyarak dans ettikleri sürece kollarındaki gerçek bir insandı.

— Sen de ikinci bir hayat hakkı elde ettiğinde her gün dans ederiz, dedi kadın.

— Sabah uyandığımda, dedi Kaptan. Roketimin içinde olacağım ve bütün bunlar yok olacak.

— Hayır, böyle düşünme, dedi kadın üzüntüyle. Soru da sorma. Tanrı'nın lütfü bu bize. Haydi neşelenmeye bakalım!

— Özür dilerim, Anne.

Plak cızırtıyla bitti.

— Yorulmuşundur, oğlum, dedi babası, piposunu ona doğru uzatarak. Eski yatak odan, pirinç karyolan ve öteki eşyaların seni bekliyor.

— Fakat adamlarımla görüşecektim.

— Niçin?

— Niçin mi? Şey, bilmem ki. Bir nedeni yok, sanırım. Hayır, gereksiz. Ya sofrada ya da yataktadırlar şimdi. Rahat bir uyku çekmeleri hiç de fena olmaz.

— Öyleyse iyi geceler, oğlum. Annesi yanağını öptü. Seni yeniden evde görmek çok güzel!

— Evet, anne. Evde olmak çok güzel.

Edward'la konuşa konuşa, sigara dumanı, parfüm ve kitap kokan odadan çıktılar. Edward bir kapıyı iterek açtı. Burada sarı pirinç bir karyola, kolej döneminden kalma flamalar ve bir kürk palto vardı:

— Ne çok şey var, dedi Kaptan. Çok yorgunum. Her yanım uyuştü. Öyle çok şey oldu ki bugün. Şemsiyesiz, ve paltosuz kırk sekiz saat yağmur altında kalmış gibiyim. Kendimi suda bırakılmış da çekmiş gibi hissediyorum.

Edward kar beyazı yatak örtülerini açtı, yastıkları çevirdi. Giyotin pencereyi yukarı kaldırdı ve gece açan yaseminlerin kokusu doldu içeri. Mehtap vardı. Dans edenlerin sesleri ve fısıltılar duyuluyordu.

— Demek Mars bu, dedi Kaptan. Soyunmuştu.

— Ne görüyorsan odur. Edward ağır ağır soyunmaya başladı. Fanilasını başından doğru çekip çıkardı. Altın omuzları ve kuvvetli çenesi meydana çıktı.

Işıklar söndü; yan yana yatmaktaydılar, tıpkı onlarca yıl öncesi gibi. Kaptan, gecenin karanlığından süzülüp odaya dolan yasemin kokularını içine çekti. Ağaçlar arasında portatif kollu bir gramofon çalışıyordu ve şu an çalan parça: «Hep Böyle Sürsün» adlı müzikti.

Kardeşi Marilyn takıldı kafasına.

— Marilyn burada mı?

Pencereden süzülen ayışığı kardeşinin üzerine vuruyordu. Bir süre sessizlik oldu ve ardından:

— Evet. Şimdi kasabanın dışında. Fakat sabah burada olur, dedi Edward.

Kutu gibi odada, nefes seslerinin dışında, tam bir sessizlik egemendi.

— İyi geceler, Ed.

Yine bir sessizlik oldu.

— İyi geceler John!

Kaptan, kafasındaki düşünceleri bir yana bırakıp, rahatlamış olarak uzandı. Şimdi daha mantıklı düşünebilirdi. Duygularla dopdoluydu. Bandolar çalmıştı, dost yüzler belirmişti, ama şimdi...

Nasıl? Bütün bunlar nasıl olmuştu? Ve niçin böyle olmuştu? Ne amaçla? Ne, nasıl, niçin?..

Öğleyin Lustig ve Hinkston'un geliştirdiği ve onu kızdıran kuramları düşündü. incir çekirdeğini doldurmaz safsatalardı. Dönüp ayışığına baktı: Mars, Dünya, Mars, Marslılar.

Binlerce yıldan bu yana Mars üzerinde kimler yaşamıştı? Marslılar mı? Ya da hep bugün gördüğü gibi mi olmuştu?..

«Marslılar!» Bu sözü içinden defalarca yineledi...

Yüksek sesle güldü. Birdenbire çok gülünç bir kuram takılmıştı aklına. Kendini bir çocuğa benzetti. Kuşkusuz bunlar hiçbir şeye açıklık getirmiyordu. Olanaksızdı. Aptalcaydı. Unut gitsin, dedi kendi kendine.

Fakat, işte bir varsayım.. iyice düşündü, ilginç geldi. Şöyle: Şu an Mars'ta yaşayan Marslılar vardı. Geminin geldiğini ve içinde bizlerin olduğunu gördüler. Ve... bize saldırdılar. Varsayımı yürütelim; şimdi, bizi tahrip etmek istediler. Çünkü saldırgan, istenmeyen birileri olarak tahmin ettiler bizi. Bunu akıllı bir biçimde yapmak istediler, böylece kendilerini korumuş olacaktı. Peki, atomik silahlara sahip olmayan bir Marslı'nın kullanabileceği en gelişkin silah ne olabilirdi?

Cevap çok ilginçti: Telepati. Hipnotizma. Anılar ve düşler.

Bu evdeki hiçbir şeyin gerçek olmadığını, bu yatağın gerçek olmadığını, yalnızca onun hayal dünyasının ürünleri olduğunu, Marslıların telepati ve hipnozlarının bir sonucu olduğunu düşündü Kaptan. Bu evdeki görünüm gerçektir, bir Marslı görünümü, fakat, onun duygu ve özlemlerini kullanarak yaratılan şeylerdi. Eski kasaba, eski ev, bütün bunlar kuşklarını yatıştırmak içindi. Ahmak birini kandırmak için, zokanın ucuna yem diye ana ve babasını, sevdiklerini takmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Ve bu kasaba öylesine eskiydi ki, adamlarının doğumundan çok öncesine, 1926'lara aitti. Harry Leander'in plaklarının çalındığı ve Maxfield Parrish'in yağlı boya tablolarının hâlâ duvarlara asıldığı, boncuk perdelerin kullanıldığı dönemler ve yılların gerisinde kalmış bir mimarî... Eğer Marslılar bu anıları onun kafasından çözüp almışlarsa, bu nasıl açıklanırdı? Onun çocukluk anılarını da açık seçik anlatıyorlardı. Onun düşüncelerini okuyarak bir kasaba kurdular ve üstelik rokettekilerin tümünün anılarını, sevdiklerini canlandırdılar.

Yine varsayımına göre; şu yan odada uyuyan iki Marslı, onun annesi ve babası değildi. Fakat birlikte oldukları sürece onu hipnoz etkisi altında tutmuşlardı.

Ya bugün çalan şu bando-mızıka neydi? Başından sonuna ne olağanüstü bir plandı bu? Önce Lustig ağa düştü, ardından Hinkston ve sonra o toplanan kalabalık. Roketteki bütün adamlar, annesini, babasını, teyzesini, dayısını, halasını, on-yirmi yıl önce ölmüş sevdiklerini görüp, emirlere boş verip, gemiyi terk ettiler. Bundan doğal ne olabilir? Bir adam soru sormaya kalkışır, annesi hemen sözü değiştirir! Yoksa, birlikle olmaktan mutlu değil midir? Ve bu gece, burada, hep bir aradayız. Değişik evlerde, değişik yataklarda, korunmasız ve silahsız. Roket bomboş. Ve bu planı bulup çıkarmak; Marslıların bizi bölüp, parçalayıp ele geçirmek ve teker teker öldürmek planlarını ortaya çıkarmak dehşet verici, korkunç bir buluş değil miydi? Bir an gelecek gecenin bir yerinde, yanımda yatan kardeşim; biçim değiştirecek bir başka duruma dönüşecek, müthiş bir şeye, bir Marslıya dönüşecek!.. Yatakta doğrulacak ve kalbime bir bıçak saplamak onun için hiç de zor olmayacak!.. Ve cadde

boyunca sıralanmış pek çok evde, babalar ya da kardeşler gerçek kimliklerine dönüşecek ve bir bıçak alıp, uykudaki Dünyalılara bu ummadıkları sonu hazırlayacaklar...

Örtünün altındaki elleri titriyordu. Vücudu buz gibiydi. Birdenbire büyük bir korku egemen oldu. Bu bir varsayım olamazdı.

Yatakta doğruldu. Çevreye kulak kabarttı. Gece alabildiğine sessizdi. Müzik durmuş, rüzgâr dinmişti. Kardeşi yanında uzanmış, uyuyordu.

Örtüyü yavaşça kaldırdı, geriye doğru yuvarladı. Yataktan indi. Ayaklarının ucuna basarak odadan çıkıyordu ki, o anda kardeşinin sesi duyuldu:

— Nereye gidiyorsun?

— Ne?

Kardeşinin sesi son derece soğuktu:

— Nereye gidiyorsun, dedim sana?

— Su içmeye.

— Fakat sen susamamışsın!

— Evet, şey susadım.

— Hayır, susamadın.

Kaptan John Black hışımlı gibi odadan fırladı. Avazı çıktığı kadar bağırdı, bağırdı, bağırdı...

***

Sabah oldu. Bando hüznü bir ağıt çalıyordu. Cadde boyunca sıralanmış evlerden çıkanlar uzun ahşap kasaların ardında ağırbaşlı ve kederli bir yürüyüş kolu oluşturdular. Güneşin vurduğu caddede gözleri yaşlı büyük anneler, büyük babalar, anneler, kız kardeşler, erkek kardeşler, amcalar, dayılar ve babalar kiliseye doğru yürüyorlardı. Kilisenin avlusunda yeni kazılmış çukurlar ve yerine yeni konmuş mezar taşları vardı. On altı çukur ve on altı mezar taşı.

Belediye başkanı kısa bir konuşma yaptı. Yüzü, zaman zaman gerçek bir belediye başkanını andırıyor, zaman zaman değişik bir görünüm alıyordu.

Anne ve Baba Black oradaydılar. Erkek kardeş Edward ile birlikte ağlıyorlardı. Yüzleri değişmiş, tanıdık bir yüz olmaktan çıkmıştı.

Büyük anne ve Büyük baba Lustig'ler oradaydılar. Üzgün ve muma dönmüş yüzleriyle, böylesi sıcak bir günde titriyorlardı.

Tabutlar indirildi. Birisi çıktı, «...dün gece, bu on altı güzel insanın beklenmedik ölümleriyle...» diye bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Tabutların üstü toprakla örtüldü.

Bando, «Columbia, Okyanus'un incisi» marşını çaldı ve yürüyüş kolu kasabaya doğru yöneldi. Her biri gündelik hayatlarına döndüler.

Haziran 2001: VE AY HÂLÂ PARLAKTI

ROKETTEN ilk çıktığında çok soğuk bir geceyle karşılaştı. Kuru Mars odunları toplayan Spender, küçük bir ateş yaktı. Ateş çevresinde bir kutlama, bir eğlenti söz konusu değildi. Odun topladı, ateşe attı ve çıtırtıyla yalaz-lanışlarını seyretti.

Mars'ın ince hava tabakası alevlerle aydınlandığında Kaptan Wilder, Cherokee, Hathaway, Sam Parkhill ve kendisini uzayın ıssız karanlığını aşırp, bu ölüm ve düşler dünyasına getiren roketi net olarak seçebildi.

Jeff Spender kulaklarını dikmişti. Gözcülükle görevliydi ve bir saldırıya karşı tetik duruyordu. Elden geldiğinde, Mars'a ilk gelenlerin ortadan kayboluşlarının etkisinde kalmamalıydı. Hiçbir düşünce belirtmedi. Fakat çoğunluk, başarısızlıkla sonuçlanan öteki yolculuklardan sonra, bu dördüncü yolculuğun başarılı olacağını umuyorlardı. Olanlardan ötürü hiçbir kötümserliğe kapılmadılar. Ün ve onur kazanma düşüncesiyle doluydular. Ciğerleri biraz hızlı hareket edilse insanı sarhoş gibi eden Mars'ın ince atmosfer tabakasına çabuk alıştı.

Gibbs yeni tutuşturulmuş ateşin yanma geldi ve «Niçin odun yerine gemideki kimyasal ateşi kullanmıyoruz?» diye sordu.

— Boş ver, dedi Spender ona bakmaksızın.

Mars'a indikleri ilk gece, gürültülü ve çok parlak bir ateş yakmak doğru olmayacaktı. İthal malı bir küfür gibi olur, diye düşündü. Mars'ın durgun kanallarına atılmış süt ve bira kutuları Mars'ın yeşil çimenleri üzerinde oraya buraya uçuşan New York Times gazetesinin yaprakları, çevreye atılmış muz kabukları, piknik artıkları canlandı gözünde. İçinden geçen bu düşüncelerle titredi.

Sanki ölü bir devi canlandırmış gibi, ateşi üfleyerek canlandırdı. Geniş bir mezarlıkta karaya inmişlerdi, geniş bir yıkıntılar denizinde. Burada bir uygarlık yok olmuştu. Bu sakin ilk gecede bu anılara saygılı olunmalıydı.

Gibbs, Kaptan Wilder'e döndü. «Efendim, böyle kutlama olmaz. Benim önerim, cin ve et hakkımızın bir bölümüyle, ilk gecenin onuruna şöyle bir cümbüş yapmak... »

Kaptan Wilder bir mil kadar ötedeki ölü kente baktı:

— Çok yorulduk dedi, tüm ilgisini kente yöneltmiş, adamlarını unutmuş gibiydi. Belki yarın gece. Bu gece, gemiye bir meteor çarpmaksızın ya da bir adamımızı yitirmeksizin uzayı aşmış olmaktan duyduğumuz mutlulukla yetinmeliyiz.

Adamlar çevrede dolanmaya başladılar. Birbirinin omuzlarına yaslanmış, kemerlerini düzelteren ya da herhangi bir şeyle meşgul olan yirmi adam vardı. Spender bir süre onları seyretti. Durumlarından hoşnut görünmüyorlardı. Büyük bir görevi başarmak için hayatlarını tehlikeye atmışlardı. Şimdi de koşup sarhoş olmak istiyorlardı.

Kimse ağzını açmıyordu.

Kaptan dayanamadı. Emir verdi, adamlarından biri gemiye koşup dört yiyecek kutusuyla döndü. Kutular açıldı ve gürültüsüzce tabaklara paylaştırıldı. Adamlar hafiften konuşmaya ve neşelenmeye başladılar. Kaptan yanlarına oturdu ve onlara yolculuğu özetledi. Onlar bunu her yönüyle biliyorlardı, fakat yine de dinlemek hoşlarına gidiyordu. Dönüş yolculuğu üzerine konuşulmayacaktı. Birisi ağzını açacak oldu, hemen susturdular. Çifte ay ışığında kaşıklar inip kalktı; yiyecekler lezzetli, şarap ise en iyisindendi.

Uzayı aşan bir alev izinin ardından, yedek roket kampın az ötesinde karaya indi. Spender küçük lombarın açıldığını, fizikçi-jeolog Hathaway'in çıktığını gördü. Hathaway Kaptan'a doğru ağır ağır yürüdü.

— Tamam mı? dedi Kaptan Wilder.

Hathaway, yıldız parıltılarıyla karışan uzaktaki kente baktı. Yutkundu ve gözlerini iri iri açarak konuştu:

— Kent orada, Kaptan, ölü ve binlerce yılın sonsuz güzellikleri yok edilmiş. Tepelerdeki diğer üç kente ulaşılabilir, fakat beşincisi iki yüz mil ötede efendim..

— Onun hakkında ne öğrendin?

— Son haftaya kadar orada da insanlar yaşıyordu, efendim.

Spender irkildi:

— Şimdi neredeler?

— Ölmüşler, dedi Hathaway. Cadde üzerindeki bir eve girdim. Öteki kasabalardaki evler gibi yüzyıllar öncesinden yıkıldığını sandım. Tanrım, cesetler vardı. Sonbahar yaprakları gibi. Ağaç dalları, yapraklar ve yanık gazete kâğıtları gibiydi her biri. Ve yeni ölmüşlerdi. Dış görünüşlerine bakılırsa on gün kadar önce ölmüş olmalıydılar.

Spender atıldı hemen:

— Neyle öldürülmüşlerdi?

— Söyleyeceğime inanmayacaksınız!

— Onları öldüren ne, söyle!

Hathaway basitçe açıkladı:

— Suçiçeği.

— Tanrım, bu olamaz!

— Evet. inceledim. Suçiçeği. Marslılara yaptığı etkiyi Dünyalılara yapmamıştı. Sanırım onların metabolizması farklı tepki gösterdi. Yanık, kara, kuru bir tabakaya dönmüşler. Ancak suçiçeği olduğundan kuşku yok. Bu; York, Kaptan Williams ve Kaptan Black'in Mars'a varmış olduğunu gösterir. Tanrı bilir onlara ne olduğunu. Fakat sonuçta, onların Marslılara bu kötülüğü istemeyerek yaptığını biliyoruz.

— Hiç hayatta kalan yok mu diyorsun?

— Şans eseri kurtulmuş birkaç Marslı olabilir. Eğer açığız birileriye dağlara kaçmışlardır.

Fakat yeterli kanıt yok.

Spender döndü, gitti ve ateşin yanma oturdu. «Tanrım, suçiçeği, düşünsene! Bir uygarlık kendini bir milyon yıl boyunca geliştirir, kentler kurar, saygı uyandıran güzel işler yapar ve sonra yok olur. Genellikle yavaş yavaş, ama bazen da birdenbire. Fakat şu ölüm! Mars'ın yok oluşu, güzel, müthiş ya da harikulade isimli şu hastalık yüzünden mi? Hayır, nasıl olur, bu bir çocuk hastalığı, Dünya' da bebekleri bile öldürmeyen bir çocuk hastalığı! Doğru olamaz bu. Eski Yunanlıların kabakulaktan, Romalıların mantar hastalığından ölmesi gibi bir şey! Eğer Marslılara kefen biçen biz isek yazıklar olsun! Yok, hayır, suçiçeği gibi saçma, aptalca bir hastalık buna neden olamaz. Bu yapıya, bu gezegene uygun değil,» diye düşündü.

— Pekâlâ, Hathaway, kendine yiyecek bir şeyler al!

— Sağ olun, Kaptan.

Ve bu olay hemen unutuldu. Adamlar kendi aralarında konuşmaya, şakalaşmaya başladılar.

Anlatılanlar Spender'ın gözlerinin önünden gitmiyordu. Tabağındaki yiyeceklere el sürmedi. Bacaklarının buz kestiğini hissetti.

Adamlardan biri sesini yükseltti mi, Kaptan sabırla uyarıyor ve alçak sesle konuşması gerektiğini kullandığı ses tonuyla hatırlatıyordu.

Hava açıldı ve taze bir koku yayıyordu. Spender uzunca bir süre kımıldamadan oturdu. Başının içinde, uğultusunu duyduğu bir fırtına esiyordu.

— Sonra, New York'ta bulunduğum sırada bir sarışınla tanıştığımda, neydi onun adı yahu?..

Ginnie, diye yüksek sesle bir şeyler anlatıyordu Biggs. Evet, evet, öyleydi!..

Spender'in içi daraldı. Elleri titremeye başladı.

— Ve Ginnie bana dedi ki... diye bağıra çağıra anlatmasını sürdürdü Biggs.

Adamlar kahkahalarla güldüler.

— Onu öyle bir şapırtıyla öptüm ki... diye yaygarasını sürdüren Biggs, bir yandan da elindeki şişenin dibini buluyordu.

Spender tabağını bıraktı. Kulağını yalayıp geçen soğuk soğuk rüzgârın fısıltısını dinledi. Kuru Mars okyanusundaki ölü beyaz evlerin soğuk duruşlarına baktı.

— Ama ne kadındı, ne kadın! diye söylenen Biggs elindeki şişeyi ağzına boşalttı. Tanıdığım bütün kadınlardan farklıydı.

Biggs'in terli vücudunun kokusu kaplamıştı ortalığı. Spender ateşle ilgilenememişti.

— Hey, Spender, canlandır onu, diye seslendi Biggs, bir an için ona bakıp elindeki yeni şişeye döndü. Ne diyordum? Ha, bir gece Ginnie ve ben...

Schoenke diye çağırdıkları biri akordiyonunu çıkardı ve adamlar ortalığı toza bulayarak dans etmeye başladılar.

— Oh be, kendime geldim, diye bağırdı bir başkası.

Ötekiler haykırışlarla katıldılar bu şenliğe. Boş tabakalarını oraya buraya fırlattılar. Adamların üçü bir araya gelip, «Evde kalmış kızlar» korosu taklidi yaptılar. Ötekiler el çırpıp tempo tuttular. Cherokee fanilasını çıkardı ve döne döne dans etmeye başladı. Terden sıırılsıklam olmuştu. Ay ışığı onun alabros tıraşlı kafasında ve sinekkaydı tıraşlı gergin çenesinde parladı.

Kuru denizin dibinden hafif bir rüzgâr esti ve tepelerdeki kayalar yüzünü gümüş rengi rokete ve sönmekte olan ateşe çevirdiler.

Gürültü gitgide arttı ve daha çok insan hoplayıp zıplamaya başladı. Tarağına kâğıt mendil geçiren biri akordiyona eşlik etti. Yirmiye aşkın şişe açıldı ve içildi. Kafayı iyice bulan Biggs ayakta zor duruyordu.

— Gelsenize, efendim, diye seslendi Cherokee Kaptan'a.

Kaptan dansa katılmak zorunda kaldı. Oysa hiç de istekli değildi. Yüzü asıktı. Spender ona baktı ve şöyle düşündü: «Seni zayıf adam, nedir bu gece olanlar? Onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar. Mars'a gelmeden önce çevre koşullarına uyum programından geçmişlerdi. Ne yapacakları nasıl davranacakları anlatılmıştı onlara. Hepsini unuttular. Ya sen?»

— Bu kadarı yeter, diyen Kaptan özür dileyip ayrıldı, yerine olurdu.

Spender Kaptan'a baktı. Göğsü körük gibi inip çıkıyordu. Yorulmuştu. Akordiyon, tarak-armonika, şarap, cin, dans, bağırış, çığırış ve kahkahalar...

Biggs sallana sallana Mars kanalının kıyısına indi. Elindeki boş şişeleri birer birer kanalın mavi sularına fırlattı. Boş şişeler, suya batarken boğuluyormuş gibi sesler çıkardılar.

— Seni vaftiz ediyorum, seni vaftiz ediyorum, seni vaftiz ediyorum!., dedi her şişeyi atışında. Seni vaftiz ediyorum, Biggs, Biggs, Biggs Kanalı...

Spender ateşin yanında ve ayaklaydı. Biggs'e yaklaştı ve iki yumruk attı. Biggs bohça gibi yuvarlanarak kanala düştü. Biggs'in sudan çıkmasını hareketsiz bekledi. Bu sırada öteki adamlar koşup Spender'i tuttular.

— Hey, ne diye birbirinizi yiyorsunuz, Spender?

Biggs sudan çıktı. Adamların Spender'i tuttuklarını gördü.

— Gösteririm sana, dedi ve Spender'in üzerine gelmeye başladı.

— Kesin, diye bağırdı Kaptan Wilder. Adamlar Spender'i bıraktılar. Biggs durakladı ve Kaptan'a baktı.

— Tamam, Biggs, git üzerine kuru bir şeyler giy. Sizler de partiyi bitirin! Spender, gel benimle! Adamlar eğlenceyi kestiler. Wilder, Spender'i de yanına alarak biraz uzaklaştı. Spender'i karşısına aldı:

— Sanırım ne olduğunu açıklarsın, dedi.

Spender yüzünü kanala doğru çevirdi:

— Bilmiyorum. Sıkılmıştım, Biggs'ten, gürültüden... Vaftizden! Ne saçma şey!

— Uzun bir yolculuk yaptık. Bir parça eğlenmeyi hak etmişlerdi.

— Uyulması gereken kurallar nerede kaldı, efendim? Kurallara göre davranma kararına ne oldu?

— Yorgunsun ve olaylara farklı bir açıdan bakıyorsun, Spender. Sana elli dolar para cezası veriyorum.

— Peki, efendim. Onların, aptallıklarımıza bakıp bir düşünce edinmelerine yetti bu olanlar.

— Onlar mı?

— Marslılar!.. Ölü ya da diri.

— Öldükleri kesin, dedi Kaptan. Burada olduğumuzu bildiklerini mi sanıyorsun?

— Yeni bir durum ortaya çıktıığında eskiler bunu bilemez mi?

— Diyelim ki öyle. Sanki ruhlara inanıyormuş gibi konuşuyorsun.

— Ben gerçekleşen olaylara inanırım ve Marslıların gerçekleştirdikleri pek çok şeyin kanıtı var.

Caddeler, evler, kitaplar, büyük kanallar, saatler, atları olmasa da ahırlar, daha neler, kim bilir?

Nereye baksam kullanılmış bir şeyler görüyorum, yüzyıllarca dokunulmuş, elle tutulmuş şeyler. Bana, bu kullanılmış şeylerin ruhuna inanıyor musunuz diye soracak olursanız, evet olacaktır cevabım.

Hepsi burada. Her şey kullanılmış. Bütün dağlar adlandırılmış. Oysa biz, en küçük bir rahatsızlık duymadan o adları değiştireceğiz, kullanmayacağız. Oysa o adlar yaşar. Kanallara, dağlara, kentlere vereceğimiz yeni adlar sudan çıkmış ördeğin sırtındaki sular gibidir. Dökülür gider. Mars'a nasıl ulaşacağımız sorun değil, çünkü asla ulaşamayacağız biliyor musun? Parçalayacağız onu, derisini yüzeceğiz, kendi çıkarımıza göre değiştireceğiz.

— Biz Mars'ı yıkmayacağız, dedi Kaptan. Öylesine büyük ve öylesine güzel ki!

— Bilmez değilsin. Biz Dünyalılar büyük ve güzel şeyleri yıkmakta pek becerikliyizdir. Mısır'ın göbeğine, Karnak tapınağının yanına sandviç kulübelerimizi oturtmamız bile bunu anlatmaya yeter bir örnektir. Ve Mısır, Dünya'nın yalnızca ufak bir parçası. Fakat burada her şey antik ve görülmedik değerde. Biz ise oraya buraya artıklarımızı atmaya başladık bile. Bu kanalı Rockefeller Kanalı, şu dağı Kral George Dağı, şu ölü denizi Dupont Denizi diye adlandıracağız ve Roosevelt, Lincoln, Coolidge kentleri olacak ve bu yerlerin özgün adları olduğu sürece bu yaptığımız asla doğru olmayacaktır.

— Bir arkeolog olarak bu iş de senin görevin olacak; eski adları bulup çıkarmak ve bize bunları kullandırtmak.

— Ticari endişelerden uzak az sayıda insan anlar bunu ve bundan hoşlanır. (Spender dağlara baktı) Bu gece burada olduğumuzu biliyorlar. Şaraplarının içine tükürdüğümüzü biliyorlar ve sanırım bizden nefret ediyorlar.

Kaptan başını iki yana salladı:

— Burada düşman yok. (Rüzgâra kulak verdi) Kentlerine bakılırsa zarif, güzel, filozofik insanlar oldukları anlaşılıyor. Başlarına ne geldiyse kabul ettiler. Kentlerini yerle bir eden nihai bir savaş olmaksızın soykırımını kabullendiler. Gördüğümüz bütün kentler bozulmadan kalmış. Büyük olasılıkla, bizim burada oluşumuza lavlar üzerinde oynayan çocuklar kadar bile önem vermediler. Belki de böylesi bizim için daha iyi olacak.

— Biggs onları eğlenmeye zorlayıncaya dek adamların ne kadar sakin oldukları dikkatini çekti

mi, Spender? Mutlu görünen bir sessizlikle baktılar ve gerçekte ürkmüşlerdi. Bütün bunlara bakınca sandığımız kadar acımasız olmadığımız, çocuk tulumları içinde, oyuncak roketlerimiz ve atomlarımızla oynayıp neşelenen yavrucaklar olduğumuzu görürüz. Fakat, korkarım ki, bir gün Dünya Mars'ın bugünkü durumuna düşecek. Eğer çok geç kalmış olmazsak, bizi ayıltacak olan budur. Uygarlıklar için acı bir ibret belgesidir bu durum. Bunu Mars'tan öğreneceğiz. Şimdi çeneni kapa, yerine dön ve neşelenmeye bak. Şu elli dolar ceza hâlâ geçerli, unutma!

Ölü denizi fırtına kapladı. Büyük bir toz bulutu kalktı. Adamların ağızları, burunları, gözleri kum doldu. Havada ıslıklar çalarak dönen rüzgâr birden kesildi. Bu olay, zaten havası kaçmış olan eğlenceyi bitirdi.

— Gelin, baylar, gelin! Yeni bir üniforma giymiş olan Biggs gemiden fırladı. Boş bir salonda bağırana gibi sesi çınliyordu. Spender'e bakmamaya çalışarak bağırdı : Gelin!

Kimse yerinden kıpırdamadı.

— Gelin, Whitie, armonikayı da getir!

Whitie çalgısını üfledi, berbat bir ses çıktı. Bunun üzerine elindekini bir kenara bıraktı.

Birisi akordiyonu aldı. Tuşlara dokunduğunda, boğazlanan bir hayvanın böğürtüsü gibi dayanılmaz bir ses çıktı.

— Anlaşıldı. Ben ve şişem eğlencemizi tek başımıza sürdüreceğiz. (Yassı şişesinden bir yudum aldı) Spender onu izliyordu. Uzun süre hiçbir harekette bulunmadı. Sonra, sinirden gerilen parmaklarıyla deri pantolonuna vurmaya başladı.

— Benimle kente gelmek isteyen var mı? diye seslendi Kaptan. Burada birkaç nöbetçi bırakacağız ve silahlanıp gideceğiz.

Gönüllüler sıraya geçti. Biggs de içlerinde olmak üzere on dört kişi gitmek istiyordu. Ötekiler roketin yanında kaldı.

Birlik, ay ışığının altında sessizce yola koyuldu. Yükselen çifte Ay'ın ışığı altında ölü kentin dış mahallelerine yöneldiler. Onları peşlerinden çifte gölgeleri izliyordu. Bir süre sanki soluk almadan yürüdüler. Ölü kentte bazı şeylerin canlanmasını, kuru denizin dibinden inanılmaz bir soyun çelik zırhlı bir süvarisinin dört nala çıkagelmesini bekliyor gibiydiler.

Spender tüm benliği ve gözleriyle ıssız sokakları taradı. Pencereleler açılıyor, başını uzatan insanlar ona el sallıyor gibi geliyordu. Antik enstrümanların sihirli nağmeleri okşuyordu kulaklarını.

— Hey! diye bağırdı Biggs. iki elini ağzına dayamıştı. Hey, kentteki insanlar, hey!

Kaptan azarlarcasına uyardı hemen.

— Biggs!

Biggs sustu. Taş kaplamalı bir bulvar üzerinde ilerlediler. Bir türbe ya da kütüphanedeymişler gibi hepsi fısıltıyla konuşuyorlardı. Alçak sesle konuşan Kaptan düşüncelerini açıkladı. Bu insanların nereye gitmiş olduğunu, neler yaptıklarını, kimler olduklarını ve nasıl öldüklerini merak ediyordu. Dünya'ya, hiç gelmemişler miydi acaba?

Kimse ağzını açmadı. Bir süre sustular.

— Lord Byron, dedi Jeff Spender.

Kaptan döndü ve dikkatle ona baktı:

— Lord kim?..

— Lord Byron, bir on dokuzuncu yüzyıl ozanı. Bu kentler ve Marslıların duyguları üzerine şiirler yazdı. Eğer bu duygulardan eser kaldıysa, son Marslı ozan tarafından da işlenmiş olabilir.

Adamlar şaşkın bakakaldılar. Kaptan:

— Nasıldı o şiir, Spender? diye sordu.

Spender duruşunu değiştirdi, ellerini cebinden çıkardı, bir an hatırlamak için düşündü ve sakin

sesiyle şiiri okumaya başladı. Herkes kulak kesilmişti.

«Öyle bir yolculuğa çıkacağız ki
Gecenin bitimine doğru
Yine de yürekler sevgi dolu
Ve ay hâlâ parlak olacak.»

Kent puslu ve sessizdi. Adamlar yüzlerini ayışığına çevirmişlerdi.

«Kılıç kınında paslanırsa
Ve terk ederse ruh gövdeyi
Yürek soluğu kesmeli
Sevgi öldürmelidir kendini.

Yine de gece aşk içindir
Ve gün güneşe döner hep
Çaresiz çıkılacak o yolculuğa
Ay ışığı götürecekt bizi.»

Dünyalı adamlar bir tek söz etmeksizin ve hiçbir tepki göstermeksizin, kent merkezinde öylece duruyorlardı. Açık bir geceydi ve rüzgârın sesinden başka ses yoktu. Bir saray kalıntısına doğru yürüdüler.

Biggs öksürüyordu. Gözleri donuklaşmıştı. Öksürükten boğulur gibi oldu. Ellerini ağzına götürdü, gözlerini yumdu, çıkardığı balgamı taşların üzerine tükürdü. Bunu birkaç kez yineledi. Çevreyi kötü bir koku kapladı.

Spender bir an için dik dik baktı, sonra döndü ve dışarı çıktı. Ayın altında bir başınaydı. Ne geri dönüp baktı, ne de içeri girdi. Orada bekledi.

Sabahın dördünde geri döndüler. Ranzalarına uzandılar ve hemen uyudular. Kaptan Wilder çalı-
cırpıyla canlandırdığı ateşin başına oturdu.

McClure iki saat sonra gözlerini açtığında Kaptan'ın yatmadığını fark etti:

— Hâlâ uyumadınız mı efendim, diye sordu.

Kaptan, hafiften gülümsedi:

— Spender'i bekliyorum.

— Siz bilirsiniz, efendim. Ben döneceğini sanmıyorum. Nedenini bilmiyorum, fakat bana öyle geliyor ki, o asla geri dönmeyecek.

McClure yeniden uykuya daldı. Ateş zayıfladı ve sonunda söndü.

Spender, o günü izleyen hafta boyunca da dönmedi. Kaptan araştırma birlikleri gönderdi, fakat birlikler elleri boş döndüler. Kendini iyi hissettiğinde herhalde geri dönerdi. Kindarın biriydi zaten. Cehennemin dibine kadar yolu vardı!

Kaptan bu söylenenlere hiçbir karşılık vermedi, fakat bu olayı seyir defterine işledi.

Mars sabahlarından biri; Pazartesi, Salı ya da herhangi bir gün. Biggs kanal kıyısındaydı, ayaklarını suya sarkıtmış, yüzünü güneşe dönmüştü.

— Hey Tanrı'nın cezası! diye bağırdı.

— Ben son Marslıyım, dedi adam silahını ona doğrultup.

— Ne dedin? diye sordu Biggs şaşkınlıkla.

— Seni öldüreceğim.

— Kes! Ne biçim şaka bu, Spender?

— Kalk, kalk da mideni doldurayım.

— Tanrı aşkına, bırak o silahı.

Spender tetiği yalnız bir kez çekti. Biggs kanalın kıyısına düştü, kısa bir an orada kaldı ve

ardından suya yuvarlandı.

Spender silahını kılıfına soktu ve oradan sessizce uzaklaştı. Güneş Mars toprağını aydınlatıyordu. Rokete doğru yürüdü. Adamlardan bazıları Cookie'nin yaptığı çardağın altında kahvaltı ediyorlardı.

— Bir «Yalnız Adam» geliyor, dedi içlerinden birisi.

— Merhaba Spender! Uzun zamandır görememiştik!

Masadaki dört adam, arkalarına dikilip onları süzen bu adama dikkatlice baktılar.

— Perişan ettin bizi, dedi Cookie gülerek. Bir çanağın içindeki kara bir maddeyi karıştırıyordu.

Kemik yığınının yumulmuş köpek gibisin.

— Olabilir, dedi Spender. Bazı şeyleri öğrenmiş oldum. Çevrede sinsi sinsi dolaşan bir Marslı olduğunu söylesem ne dersin?

Dört adam çatallarını masaya bıraktılar.

— Ne dedin? Nerede?

— Önemi yok. Sana bir soru sorayım. Eğer sen bir Marslı olsaydın ve birtakım insanlar ülkene gelip yakıp -yıkmaya başlasalardı neler hissederdin?

— Ne hissedeceğimi tam olarak bilemem, dedi Cherokee. Ben biraz Cherokee kanı taşıyorum.

Büyükbabam bana Oklahoma toprakları hakkında pek çok şey anlatmıştı. Eğer çevrede bir Marslı varsa, onunla her şeyimi paylaşmaya hazırım.

— Siz ne dersiniz, baylar? diye sordu ötekilere Spender.

Hiçbiri karşılık vermedi; suskunlukları çok şey anlatıyordu.

— Peki, dedi Spender bu sessizlik üzerine. Ben bir Marslı buldum!

Adamlar gözlerini kısarak ona baktılar. Spender devam elti:

— Tepelerdeki ölü bir kentte. Onu bulacağımı ummuyordum doğrusu. Çevreyi böyle bir amaçla dolaşmıyordum. Onun orada ne işi vardı bilmiyorum. Bir hafta kadar kaldığım küçük vadi kasabasında, eski kitapların nasıl okunduğunu ve eski sanat eserlerinin tarzlarını öğrenmeye çalışıyordum. Ve bir gün, bu Marslıyı gördüm. Bir an için olduğu yerde kaldı ve ardından çekip gitti. Bir daha da dönmedi. Ben yine eski yazıyı öğrenmeye oturdum ve Marslı her gün bana biraz daha yaklaştı ta ki Mars dilini tam olarak öğrenesiye dek. Şaşırtıcı ölçüde basit ve resim-grafik tarzında bir yazıları vardı. Marslı yeniden bana görüldüğünde, önce «Çizmeleri ver,» dedi. Ve ben çizmelerimi verdim. «Üniformanı ve tüm giysilerini ver.» Ve ben hepsini verdim. «Silahını ver.» Ve ben silahımı da verdim. Son olarak da: «Şimdi gel ve olacakları izle.» dedi. Ve Marslı kampa doğru yürüdü ve şimdi burada.

— Ben hiç Marslı görmüyorum, dedi Cherokee.

— Üzgünüm baylar.

Spender silahını ateşledi. Hafif bir ses çıktı.

Mermiler birincisinde masanın solundaki; ikincisinde sağındaki ve üçüncüsünde ortadaki adama isabet etti. Üçüncü mermiyi yiyen Cookie, olduğu yerde dönüp, ardındaki ateşin üstüne düştü ve giysileri tutuştu.

Kahvaltı masasında, elleri masanın üzerine uzanmış, kıpırdamayan ve önlerindeki yiyecekleri soğumuş iki adam vardı. Cherokee, put gibi, inanılmaz bir hareketsizlik içinde Spender'e bakıyordu.

— Sen benimle gelebilirsin, dedi Spender.

Cherokee bir şey demedi.

— Benimle birlikte gelebilirsin, dedim.

Sonunda Cherokee güçlükle konuşabildi:

— Onları öldürdün.

— Onlar bunu hak etti.

— Çıldırılmışsın sen!

— Belki çıldırdım. Fakat sen benimle gelebilirsin.

— Seninle gelmek mi? Niye? diye bağırdı Cherokee. Yüzünün rengi solmuş, gözleri sulanmıştı. Git buradan! Defol!

Spender tetiğe dokundu. Cherokee da hareketsiz kaldı.

Spender başını eğdi. Elini terli yüzünde dolaştırdı. Rokete baktı. Birdenbire her şey sallanmaya başladı. Karşı konulmaz bir fiziksel tepki duydu. Bir düşten uyanmanın, bir hipnozdan kurtulmanın ifadesi belirdi yüzünde. Bir an için yere çöktü.

«Durdur onu, engel ol!» Vücudunun emri altındaydı. Bütün sinir telleri titriyor, sarsılıyordu.

«Durdur onu!» Beyni gövdesini eziyordu.

Yerden kalktı. Elleri yeniden titremeye başladı. «Hayır!» dedi sinirli bir şekilde. Titreme geçti.

Ardından, bir heykel gibi dimdik yürüyüp, kızgın tepelere doğru uzaklaştı.

Hava ısındı. Bir saat kadar geçtikten sonra, Kaptan, biraz jambon ve yumurta almak için roketten çıktı. Orada oturan üç adama selam vermek üzereydi ki, durdu, dikkatlice baktı. Havada belli belirsiz bir koku hissetti. Yere, ateşin üzerine uzanmış aşçıyı gördü. Ötekiler, soğumuş yemeklerinin önünde oturuyorlardı.

O sırada Parkhill ve adamlardan ikisi roketten çıktılar. Kaptan, sanki büyülenmiş gibi, önlerinde dikilmiş duruyordu.

— Adamları çağır, dedi Kaptan. Herkesi.

Parkhill fırladı kanal kıyısına doğru koştu.

Kaptan Cherokee'ye dokundu. Cherokee yavaşça kıvrıldı ve oturduğu yerden düştü. Güneş alabros saçlarında ve iri kemikli çenesinde parladı.

Adamlar toplandılar.

— Kim eksik?

— Eksiğimiz hâlâ Spender, efendim. Biggs'in ölüsünü de kanalda bulduk.

— Spender!

Kaptan gün ışığında parlayan yüksek tepelere baktı. Güneş, asık bir yüzle dişlerini gösterdi.

«Tanrının cezası,» dedi Kaptan sinirden titreyen sesiyle. «Niye böyle yaptı?

— Niye öyle yapmış? diye bağırdı Parkhill, gözleri ateş saçıyordu. Onun beynini dağıtacağım, evet dağıtacağım. Hey Tanrım!

Kaptan Wilder adamlarından ikisine işaret etti:

— Kürekleri alın!

Mezarlar kazıldı. Kaptan, kutsal kitabı yüzüne kapadı. Çukura indirilen cesetlerin üzeri yavaş yavaş toprakla örtüldü.

Roketlerine döndüler, gidip silahlarının mekanizmasını gözden geçirdiler, kemerlerine el bombalarını astılar ve tabancalarının meşin kılıfını açtılar.

— Haydi gidelim, dedi Kaptan.

Spender, vadinin kimi yerlerinden yükselen toz bulutunu gördü ve arama ekiplerinin yola çıktığını anladı. Bir kaya parçasının üzerine oturdu ve okumakta olduğu gümüş kitabı yere bıraktı. Kitabın sayfaları çok ince som gümüşten ve yazıları siyah ve altın sarısı el yazmasıydı. Vadi kasabalarından birindeki bir evde bulunduğu on bin yıllık bu kitap felsefe üzerineydi. Kitabı elinden gönülsüzce bırakmıştı.

Bir süre düşünceye daldı. Neye yarar ki? Onlar gelip beni buluncaya dek burada oturup okuyacağım...

Bu sabah beş adamı öldürdükten sonra, nedenini kavrayamadığı bir boşlukta bulmuştu kendini.

Serssem gibiydi. Ardından büyük bir huzursuzluk duydu ve bunu garip bir rahatlama yerini, avcılarının toz bulutlarının görünmesi üzerine yavaş yavaş kin duygularının geri dönüşüne bırakıyordu.

Matarasındaki sudan bir yudum aldı. Ayağa kalktı, gerindi ve vadinin sessizliğine kulak verdi. Ne güzel olurdu; o ve Dünya'da kalan birkaç dostu burada birlikte olsalar, gürültü ve üzüntülerden uzak, kendi bayatlarını yaşasalardı.

Kitabını alıp yürüdü. Öteki elinde tabancasını tutuyordu. Yağmur sularının oluşturduğu, beyaz çakıl taşlarıyla dolu bir derecik vardı. Soyunup bu sığ suya girdi ve yıkandı. Bu iş için oldukça zaman harcadı.

Öğleden sonra üç dolaylarında ateş başladı. Spender bir tepenin doruğundaydı. Tepeler arasına serpilmiş üç küçük Mars kabasına doğru izlediler onu. Kasabaların yukarıdan görünüşü, sanki yerlere serpilmiş çakıl taşları gibiydi; tek tek evler, yer yer yeşil alanlar, havuzlar, bir kütüphane ve çeşmesi olan bir alan seçilebiliyordu her birinde. Yağmur sularının doldurduğu havuzlardan birine girip yüzmek, Spender'in bir yarım saatini daha aldı. Peşindekilerin gelip onu yakalamalarını bekliyordu sanki.

Tam havuzlu küçük villayı terk ederken ardı ardına silah atışları başladı. Mermiler yakındaki duvarın tuğlalarını taradı. Onu aralıksız izleyen kuru sıkı yağmurundan korunduktan sonra, döndü ve ilk atışında adamlardan birini vurdu.

Kıstırılmak istendiğini anladı. Bir çember oluşturmak ve bunu yavaş yavaş daraltmak istiyorlardı. El bombalarını kullanmamaları garipti. Kaptan Wilder, rahatlıkla bunları kullanma emrini verebilirdi.

Fakat ufak parçalara ayrılmak da hoşuma gider, diye düşündü Spender. Kaptan ne isterse o olur. O, bende yalnızca bir delik açılmasını ister. Çok mu garip? Ölmemi istediği açık. Hiç de anlaşılmasın değil. Niye? Çünkü o beni anlayan biridir. Beni anladığı içindir ki, usta adamlarının beynimi dağıtmasını istiyor. Öyle değil mi?

Dokuz, on atış daha duyuldu. Çevresinde kaya parçaları uçtu. Spender aralıksız ateş etti. Zaman zaman da elindeki gümüş kitaba göz gezdiriyordu.

Kaptan kızgın güneşin altında açığa çıkıp koşmaya başladı. Elinde bir tüfek vardı. Spender tabancasını ona doğrulttu, fakat ateşlemedi. Kaptan yer değiştirip Whitie'in bulunduğu kayanın ardına sığırdı. Sinirli bir tartışma duyuldu.

Birdenbire Kaptan yeniden ortaya çıktı. Elinde beyaz bir mendil sallıyordu. Adamlarına bir şeyler söyledi ve silahını bıraktıktan sonra yukarıya doğru yürümeye başladı. Spender olduğu yere uzandı ve silahını Kaptan'a doğrulttu.

Kaptan geldi ve sakin bir şekilde bir taşın üzerine oturdu. Bir süre hiç Spender'e bakmadı. Elini gömleğinin cebine attı. Spenderin tetiği kavrayan parmağı titredi.

— Sigara? dedi Kaptan.

— Sağ olun. Spender bir sigara aldı.

— Ateş?

— Var. Yakıyorum.

Bir iki duman çektiler.

— Sıcak, dedi Kaptan.

— Öyle.

— Rahat mısın burada?

— Oldukça.

— Ne kadar dayanabileceğini sanıyorsun?

— Hepinize yetecek kadar.

— Bu sabah eline fırsat geçmişken, topumuzu birden ne diye öldürmedin? Bunu yapabiliydin, biliyorsun.

— Biliyorum. Keyfim yoktu. Bir şeyin gereğinden fazlasını yapmak istersen zararı kendine dokunur. Diğer adamların hatalı olduklarını söyleyen sendin. İşte bu yüzden onları öldürdüm ve onları öldürmemem gerektiğine inanıyordum. Fakat artık çok geç. Bu yüzden topunuzu öldürmedim. Kızgınlığının geçmesi ve yeniden kendime gelebilmek için buraya çıktım.

— Kendine gelebildin mi?

— Tam değil. Oldukça.

Kaptan sigarasına baktı:

— Niye yaptın bunu?

Spender tabancasını kalçasındaki kılıfına yerleştirdi:

— Çünkü, Marslıların umulabileceğin de ötesinde iyi insanlar olduğunu görmüştüm. Bizim yüzyıl önce bulunduğumuz noktadaydılar. Kentlerinde dolaşmıştım ve onları atalarını olarak görmekten hoşnuttum.

— Burada çok güzel kentler var, dedi Kaptan. Bunu söylerken önlerinde uzanan kasabayı gösterdi.

— Yalnız bu değil. Evet, kentleri güzel. Onlar, sanalla hayatın nasıl kaynaştırılacağını biliyorlar. Amerikalılar, sanatla hayatı daima birbirinden ayırdılar. Sanat kimi zaman birtakım çılgın delikanlıların duvar süsü olarak anlaşıldı. Ya da Pazar günleri belli dozda alınan, kuşkusuz biraz da dinle karıştırılan bir şey gibi görüldü. Oysa Marslılar, sanatta da, dinde de, akla gelen her alanda yetkinler.

— Onlar hakkında her şeyi bildiğini mi sanıyorsun?

— Oldukça.

— Ve bu nedenle mi insanları öldürmeye giriştin?

— Ben küçük bir çocukken ailem beni Mexico City'ye gezmeye götürmüştü. Babamın nasıl kendini beğenmiş havalarda dolaştığını hiç unutmam. Ve annem oranın insanlarından hiç hoşlanmadı. Çünkü esmerdiler ve yeterince yıkanmıyorlardı. Kız kardeşim pek çoğuyla konuşmaya tenezzül etmedi. Onları gerçekten seven yalnız bendim. Öz annemin ve babamın Mars'a gelip de aynı davranışlarda bulduklarını görür gibi oluyordum. Kendinden olmayan şeyler sıradan Amerikalıya güzel gelmez. Eğer Şikago gibi gökdelenleri yoksa önemsizdir. Böyle bir düşünce olabilir mi? Tanrım, buna düşünce bile denemez! Ve sonra - savaş... Biz ayrılmadan önce Temsilciler Meclisi ve Senato'da yapılan konuşmaları duymuşsundur. Eğer onların arzuladıkları gibi Mars'a üç atom reaktörü yerleştirilir ve atom bombaları depolanırsa... Bu demektir ki, Mars bitti. Güzel olan ne varsa boğazlandı. Eğer bir Marslı tadını beğenmediği bir içkiyi Beyaz Saray'ın döşemelerine kusarsa ne hissederdin?

Kaptan hiçbir şey diyemedi. ilgiyle dinliyordu. Spender sürdürdü:

— Ve çok geçmeden zenginlik meraklıları çıkar; madenciler, gezginler akın eder. Cortez ve arkadaşları İspanya'dan Meksika'ya geldiklerinde ne oldu bilir misin? Koskoca bir uygarlık açgözlülük ve yobazlık uğruna yok edildi. Tarih Cortez'i asla bağışlamayacaktır!

— Günümüzde bir insanın tek başına ahlak ilkelerine göre davranmasını bekleyemezsin. Sen davranabilir misin?

— Davranabilir miydim? Bu beni tek başıma bütün açgözlü namussuzlarla karşı karşıya bırakır. Onlar iğrenç atom bombalarını buraya yerleştirmek için, savaşlar çıkarmak için ellerinden geleni yapacaklar. Bir gezegeni viraneye çevirdikleri yetmezmiş gibi, bir başkasını da Dünya'ya benzetmeseler, pislikleriyle doldurmasalar olmaz mı? ilkel görüşlü aptallar! Buraya çıktığımda yalnız

onlardan kurtulmadığımı, onların kültüründen ahlak ve gelenek anlayışlarından da kurtulduğumu hissettim. Onların değer yargılarının dışında olduğumu düşündüm. Bütün bu nedenler ve durumlar ışığında, hepimizi öldürmek ve kendi hayatımı yaşamak kararını verdim.

— Fakat bunu yapmadın, dedi Kaptan.

— Hayır. Beş adamı öldürdükten sonra, tümüyle değişmemiş olduğumu fark ettim. Dünya'da edindiklerimden öyle kolayca sıyrılamadım. Fakat şimdi kararlıyım. Hepinizi öldüreceğim. Bunun ardından, yeni bir roketle yeni bir ekibin gelmesi en azından beş yılı alacaktır. Şu an nazır bir roket yapmaktan cayacaklar. Yeniden denemeyi göze alacaklarsa, olası bir başka başarısızlığa karşı güvence sağlayabilmek için yüzü aşkın model deneyecekler.

— Doğru söylüyorsun.

— Öte yandan sen, eğer gemiye dönebilseydin, güzelce bir rapor hazırlayacak ve zaman yitirmeksizin Mars'a saldırılıp ele geçirilmesini önerecektin. Şansım yaver giderse altı yıl daha hayatta kalmış olacağım. Mars'a yapılacak tüm geziler, tüm araştırma ekipleri benim tarafımdan karşılanacak. Bir seferde bir gemiden fazlası olamayacağına göre, yılda bir gemi ya da daha uzun sürede bir gemi gelecek ve her gemide en çok yirmi mürettebat bulunacak. Derken, ben onlarla arkadaşlık kuracağım ve bir gün roketimizin infilak ettiğini arılayacağım -ki bu hafta işlerimi bitirdikten sonra onu havaya uçuracağım, ardından hepsini teker teker öldüreceğim. Yüzyılın ikinci yarısına gelindiğinde de Mars el değmemiş olacak. Ve belki de, Dünya artık Mars ile uğraşmaktan vazgeçecek. Her biri alevler içinde yere çakıldıktan sonra zeplin yapma düşüncesinin nasıl kuşkuyla karşılandığını hatırlar mısın?

— Çok iyi tasarlamışsın, dedi Kaptan.

— Evet.

— Yalnız sayıca azınlıktasın. Seni bir saat içinde ele geçiririz. Bir saat içinde ölmüş olacaksın.

— Bazı yeraltı geçitleri ve beni asla bulamayacağınız sığınaklar keşfettim. Oraya çekilip, birkaç hafta orada yaşayacağım. Ta ki siz gevşeyinceye kadar. Sonra oradan çıkıp sizleri teker teker avlayacağım.

Kaptan umursamazca başını salladı:

— Buradaki uygarlıktan söz etsene bana, dedi.

— Onlar doğayla bir arada nasıl yaşanacağını biliyorlardı ve uzun süre doğayla iç içe yaşadılar. Onlar insanlara ve hatta hayvanlara karşı bile zora başvurmazlardı. Biz Darwin'den sonra sürekli bu yanlışla düştük. Biz Darwin'i, Huxley'i, Freud'u ve tüm benzerlerini bağrımıza bastık. Daha sonra dinsel inançlarımızın Darwin'le uyuşmadığını gördük, ya da en azından bu noktayı düşünmedik. Darwin'i, Huxley'i ve Freud'ü yüceltmeye uğraşırken dini elden bıraktık. Başarımızdan mutluyduk. inancımızı yitirdik ve hayatın amacının ne olduğunu düşünmeye başladık. Eğer sanat, arzularımızın çevresini sarmış düş kırıklıklarından öte bir şey değilse, eğer din kişisel kuruntudan öte bir şey değilse, hayatta iyi olan ne vardır? İnanç daima bütün sorulara cevap verir olmuştur. Biz bu olanağı Freud ve Darwin'le elimizden kaçırdık. Ve hâlâ yitip bir kuşağız.

— Ve bu Marslılar bozulmamış insanlıktır, öyle mi? diye sordu Kaptan.

— Evet. Onlar, bilim ve dinin nasıl kaynaştırılacağını bildiler, böylece ikisini bir arada, birini ötekine yeğlemeden yürüttüler.

— İdeal bir çözüm gibi görünüyor.

— Öyle. Marslıların bunu nasıl başardığını sana göstermek isterdim.

— Adamlarım bekliyor!

— Yarım saat içinde gider döneriz. Haber verin onlara, efendim.

Kaptan durakladı. Kalktı ve tepeye doğru adamlarına seslendi.

Spender onu tümüyle mermerden yapılmış bir Mars yapısına götürdü. Çok güzel hayvan frizleri, güneş simgeleri, boğayı andıran yaratık heykelleri, kadın ve erkek heykelleri vardı.

— İşte sana cevap, Kaptan. Marslılar hayvanlar arasında yaşamının sırrını buldular. Hayvanlar hayatı sorguya çekmezler. Hayat sürer gider onlar için. Hayat yaşamak içindir; yaşamaktan hoşlanır ve tadına varırlar. Heykellere bak, hayvan sembollerine bak, bunu anlarsın.

— Puta tapıcılık gibi görünüyor ama.

— Tersine, bunlar Tanrı simgeleri; hayatın simgeleri, insanlar çoğalınca Mars üzerindeki hayvanlar yetmez oldu. Ve Mars insanları daha uzun yaşamak için bir soruyu sormaktan vazgeçtiler: Neden yaşamalı? Çelişik gibi gelecek ama, bunun cevabı da yaşamaktı. Marslılar, savaş ve umutsuzluk dönemlerinin doruğunda 'Niçin yaşamamak?' sorusunu sormayı bildiler ve o zaman bunun hiçbir cevabı olmadığını gördüler. Fakat bunlara gerek kalmadan uygarlık, savaş ve umutsuzluğu önledi, bu sorular da anlamsız duruma düştü. Hayat güzeldi ve bunu tartışmaya gerek yoktu.

— Sanki Marslılar çok salmış, kusursuzmuş gibi konuşuyorsun.

— Düşükleri durum bunu açıklar. Onlar güzeli yaratmak için uğraştılar ve her şeyi tahrip etmek, herkesi önlerinde eğilmeye zorlamaktan kaçındılar. Onlar, bilimi, sanatı ve dini harman ettiler, bağdaştırdılar; çünkü temelde bilim, açıklayamadığımız bir mucizenin araştırılmasından öte bir şey değildir ve sanat da, bu mucizenin bir yorumudur. Onlar, bilimin estetiği baskı altına almasına izin vermediler. Çok basit bir düzey meselesi. Dünya şöyle düşünür: 'Şu resimde gerçekten renk yok! Bir bilim adamı ise, rengin bir maddenin hücrelerinin yansıttığı ışık olduğunu kanıtlayabilir. Bu nedenle renk, görmekte olduğumuz şeylerin nesnel bir özelliği değildir. Bir Marslı, ona özgü uzak görüşlülükle diyecektir ki: 'Bu güzel bir resim. Onu yaratanın ellerinden ve düşüncelerinden doğdu, Hayattan kaynaklanan renkler ve düşünceler. Güzeli bir şey!'

Bir suskunluk oldu. İkinci güneşinin altında oturuyorlardı. Kaptan meraklı gözlerle bu küçük ve ıssız kasabaya baktı.

— Burada yaşamak isterdim, dedi.

— İstersen yaşayabilirsin.

— Bana mı söylüyorsun?

— Kumandan, gerçekten altındaki adamların biri bile anlayabilir mi bunu? Onlar kendilerinden başka hiç kimseyi sevmemeyi meslek edinmişlerdir. Artık ne yapsan düzelmezler. Niye onlarla geri dönmek isteyesin? Joneses'ten geri kalmamak için mi? Smith'in sahip olduğu gibi bir pusula edinmek için mi? Para kesesi yerine cüzdan taşımak için mi? Müzik dinlemek için mi? Burada en az elli bin yıllık gerçek Mars müziğinin çalındığı bahçeler vardır. Hayatında asla dinlemediğin bir müzik. Sonra kitaplar var. Hâlâ okumakta olduğum nitelikli kitaplar. Burada kalabilir ve okuyabilirsin.

— Bütün bunlar çok güzel şeyler, Spender.

— Fakat sen kalmak istemezsin.

— İstemem. Yine de sağ ol.

— Ve sen benim burada kalmama izin vermeyeceksin. Hepinizi öldürmek zorunda kalacağım.

— Çok iyimsersin.

— Yaşamak ve iyiye dönüşmek için şimdi daha iyi olanaklarını var. Bunların beni, gerektiğinde daha becerikli bir katil yapacağından kuşku yok. Bir tür din bu. Soluk almayı öğretiyor. Güneşe uzanıp uyumayı, müzik dinlemeyi ve bir kitabın nasıl okunacağını öğretiyor. Senin uygarlığın insana ne veriyor?

Kaptan ayaklarına baktı. Başını salladı:

— Böyle olduğu için üzgünüm. Bütün olacıklardan üzgünüm.

— Ben de. Sanırım seni yerine götürsem iyi olacak, böylece saldırıyı başlatırsın.

— Bunu yapmak zorundayım.

— Kaptan, seni öldürmeyeceğim. Hepsi geberttiğinde, sen hâlâ yaşıyor olacaksın.

— Neden?

— Sana dokunmamaya karar verdim.

— Peki...

— Seni ölümden koruyacağım. Onlar öldüğünde belki düşünceni değiştirirsin.

— Hayır, dedi Kaptan. Bende Dünya kam Var. Senden sonra da bu kanı taşıyacağım.

— Sana burada kalınan için bir şans tanışanı bile, öyle mi?

— Çok iyisin. Yine de bunu yapacağım. Nedenini bilmiyorum. Kendime hiç sormadım. Neyse.

(Adamların bulunduğu yere doğru yürüdüler) Sakin sakin gelecek misin, Spender? Bu sana son önerim.

— Sağ olun, hayır. (Spender ellerine baktı) Son bir şey. Eğer siz kazanırsanız, bana bir yardımda bulunun. Arkeologlar, şans eseri buraya gelip, iyi bir şeyler yapınca dek, ki en azından elli yıl alır, izleyin bakalım ne ölçüde bir yıkıma yol açılmış izler misiniz?

— Olur.

— Ve son bir nokta daha; eğer sana yardımı olacaksa, beni bir yaz günü sıcaktan çıldıran ve asla düzelmeyecek olan bir deli gibi düşünün. Böylesi sizin için daha kolay olur.

— Düşünürüm. Çok uzattık, Spender, iyi şanslar.

— Sen bambaşka birisin Kaptan, dedi Spender, ılık rüzgârı peşine takıp geri dönerken.

Kaptan, toz içindeki adamlarına dönerek, sanki bir şey unutmuş gibi:

— İçecek bir şey var mı? dedi. Elleri arasına soğuk bir şişe bıraktılar. «Teşekkürler», dedi dalgın bir durumda. içti ve ağızını elinin tersiyle sildi.

— Pekâlâ, dedi, Dikkatli olun. istediğimiz kadar zamanımız var. Daha fazla kayba uğramamızı istemiyorum. Onu öldürmek zorunda kalacaksınız. Kolay dize gelmeyecektir. Becerebilerseniz, tek atışla isini bitirin. Acı çekmesin. Haydi iş başına.

— Onun o melun beynini parçalayacağım, dedi Sam Parkhill.

— Hayır, beynine değil, göğsüne doğru, dedi Kaptan. Spender'in kuvvetli ve kaderine razı yüzü apaçık canlandı gözlerinin önünde.

— Onun kanlı beyni...

Parkhill sözünü tamamlayamadı. Kaptan onu yakasından kavradı.

Dediğimi duydu. Göğsüne doğru ateş edeceksin. O

kadar.

Parkhill kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

— Haydi, davranın, diye seslendi Kaptan.

Adamlar çevreye yayıldılar. Bir siperden ötekine sıçrayarak, kâh kızgın taşlardan güneş kokusunu, kâh serin mağaraların yosun kokusunu duyarak ilerlediler.

«Sinsice hareket etmek, planlar yapmak ve büyük işler başardığın duygusuna kapılmaktan nefret ederim,» diye düşündü Kaptan. «Gerçekten, bu anlamda zeki olmaktan nefret ederim. Hele yaptığının doğruluğuna emin olmadığım zamanlarda doğru yapıyorum diye kendimi aldatmaktan nefret ederim. Biz kimiz? Çoğunluk mu? Bu yeterli bir cevap mı? Çoğunluk her zaman kutsaldır, değil ini? Daima, daima kutsaldır; küçücük bir an için, en ufak bir yanlışla asla izin yok, değil mi? On milyon yıldan bu yana hiç hata yapılmadı mı? Nedir bu çoğunluk ve kimleri kapsar? Ne düşünürler? Değişebilirler mi? Hiç huzurlu değilim. Klostrofobi mi bu? Kalabalık korkusunun da dışında genel bir hastalık mı? insan tek başına doğru olabilir mi? Yoksa herkes kendinin doğru olduğunu mu düşünür? Düşünme artık bunları. Haydi bakalım, sürünerek yaklaş ve tetiği çek. Öyle de olsa, böyle de olsa!..»

Adamlar koşuştular, eğildiler, gölgelerine doğru çömel-diler, yetersiz havadan ötürü soluk soluğaydılar, zaman zaman dinlenmek zorunda kaldılar, hırıltıyla soludular ve

91

gözleri karardı. Yine kalktılar, tüfeklerini kavrayıp ıslak mağaralara daldılar, kaya diplerini siper aldılar.

Spender olduğu yerde kaldı. Ancak elverişi durumlarda silahını ateşledi.

— Tanrı'nın cezasının beynini dağıtmalı! diye hırladı Parkhill tepenin doruğuna doğru koşarken.

Kaptan silahını Sam Parkhill'e doğrulttu. Onun iradesine hâkim olamayan ellerini ve tüfeğini göstererek: «Ne yapıyorsun?» diye sordu sertçe.

Az daha Parkhill'i sırtından vuracaktı. Kendini zor tuttu. «Tanrım bana sabır ver.»

Spender, dağınık biçimde koşuşan adamları seçebiliyordu. Doruktaki iki kayanın arkasına uzanmıştı. Kaptan onu fark etti. İki kaya arasında on-onbeş santimetrelik bir aralık vardı. Bu açıklık Spender'in göğsüne ulaşan bir yoldu.

— Hey, sen! diye bağırdı Parkhill. Senin beynin için bir kurşunum var!

Kaptan Wilder hiç kıpırdamadı. Haydi, Spender, diye geçirdi aklından, kaç, yapacağını söylediğin gibi kaç. Kaçmak için az bir zamanın var. Kaç ve bir daha dönme. Haydi. Dediğini yap. Bulduğunu söylediğin tünellere in ve saklan. Aylarca, yıllarca yaşa. Güzel kitaplarını oku ve tapmak havuzlarında yıkan. Haydi, hemen, yoksa çok geç olacak...

Spender durumunu bozmadı.

«Ona ne haksızlık ettik?» diye kendi kendine sordu Kaptan. Silahını aldı. Sıçrayıp siper değiştiren adamlarını izledi. Küçük Mars kasabasının kulelerine baktı. İki kaya arasında Spender'in göğsünü gördü.

Parkhill hiddetle bağıırıp namluya mermi sürdü.

— Hayır, Parkhill! diye seslendi Kaptan. Bunu yapmana izin veremem. Ne de ötekilerin yapmasına! Hayır, hiçbiriniz yapamazsınız bunu. Onu ben öldüreceğim! Silahını doğrulttu ve nişan aldı.

Bunu yaptıktan sonra suçluluk duymayacak mıyım, diye düşündü. Bunu benim yapmam doğru mu? Evet, doğru. Bunu niçin yaptığımı çok iyi biliyorum ve bu nedenle doğru.

Başını hafifçe kaldırdı. Ötekilerin güç işiteceği bir sesle, «Kaç» diye seslendi Spender'e.

«Uzaklaşman için otuz saniye tanıyacağım, otuz saniye!»

Bileğindeki saate baktı. Adamlar hâlâ koşuşmaktaydı. Spender yerinden hiç kıpırdamadı. Saatin saniye göstergesi epey bir yol aldı. «Kaç, Spender, kaç, uzaklaş!»

Otuz saniye doldu.

Tüfek hedefe nişanlandı. Kaptan derin bir soluk aldı:

— Spender, diye fısıldadı soluğunu verirken.

Tetiği çekti. Bütün görünen, kayalardan güneşe doğru yükselen bir toz bulutuydu. Silah sesinin yankıları yavaş yavaş söndü.

Kaptan yerinden kalktı. Adamlarına seslendi:

— Öldü.

Adamlar buna inanamadı. Kayalar arasındaki yarık kuşuklarını bir ölçüde giderdi. Kaptanın tek başına tepenin doruğuna doğru koştuğunu gördüler; onun çok cesur ya da deli olduğunu düşündüler.

Adamlar yanına vardığında birkaç dakika geçmişti.

Cesedin çevresinde toplandılar:

— Göğsünden mi? diye sordu biri.

Kaptan başını önüne eğdi:

— Göğsünden, dedi. (Spender'in üzerinde uzandığı kaya renk değiştirmişti) Niye bekledi, çok merak ediyorum. Düşündüğü gibi niye kaçmadı, anlayamıyorum. Neden olduğu yerde kaldı ve kendini öldürttü, bilemiyorum.

— Kim bilir? dedi adamlardan biri.

Spender, bir elinde silahı, öteki elinde sıkıca kavradığı güneşte ışıldayan gümüş kitabı, uzanmış yatıyordu.

«Benim yüzümden mi oldu,» diye düşündü Kaptan. «Kendimden bir şeyler vermeyi reddettiğimden mi? Spender, beni öldürmek düşüncesinden nefret mi ediyordu? Buna güvenebildi mi? Bunun başka cevabı var mı?»

Hayır. Yok. Cansız gövdenin yanına çömeldi.

Ona yaşama şansı vermişim, diye düşündü. Bende, onda bulunan bazı özelliklerin varlığını düşündü ve beni bu yüzden öldüremedi. Bu yüzden, evet, bu yüzden. Yeni bir Spender'ım ben. Fakat, vurmadan önce düşünürüm. Hiç vurmam, öldürmem. insanların yanında olurum. O öldüremedi beni, çünkü ben biraz farklı konumdaydım.

Kaptan, güneşin ensesini yaktığını hissetti. Alçak sesle:

— Eğer birini vurmadan bana gelseydi ve anlatsaydı, belki de birlikte bir çözüm bulabilirdik.

— Ne çözümü? dedi kulaklarını dikmiş olan Parkhill. Onun gibilerle neyi çözebilirdik ki?

Toprakta yalnızca, mavi gökle ve kayalarla birlikte söylenen sıcağın şarkısı vardı.

— Sanırım, haklısın, dedi Kaptan. Birlikte hiçbir şeyi çözemedik. Spender ve ben, belki bir parça başardık bunu. Fakat sen ve ötekiler, asla. içecek bir şeyler verin bana.

Spender için boş bir antik lahit arama önerisi Kaptan' dan geldi. Bir avluda bir Mars türbe-mezarı buldular. Orada buldukları binlerce yıllık şaraplarla yıkayıp mumyaladılar; ellerini göğsüne kavuşturup, gümüş bir tabut içinde mezara koydular. Son olarak gördükleri, onun huzur içindeki yüzüydü.

Bir süre bu kemerli antik mezarda beklediler.

— Sanırım zaman zaman Spender'i anmak, sizlerin de karşı çıkmayacağı bir düşünce olacaktır, dedi Kaptan buruk bir sesle.

Kemerli türbeden çıktılar ve mermer kapıyı üstüne kapadılar.

Ertesi gün öğle saatleriydi. Ölü kentlerden birini gözüne kestiren Parkhill, kristal camlı pencerelere ateş etmeye, zarif kuleleri tahrip etmeye koyuldu. Parkhill'i yakalayan Kaptan Wilder, dişlerini dökeseyi dövdü. Adamı güçlkle elinden aldılar.

Ağustos 2001: GÖÇMENLER

DÜNYALILAR Mars'a geldi.

Korkan da geldi, korkmayan da; mutlular da geldi, mutsuzlar da; kendilerini kutsal yerlerin ziyaretine gelmiş hacılar gibi gören de, görmeyen de. Herkesin elbet bir geliş nedeni vardır. Mutsuz evliliklerinden, kötü giden işlerinden ya da yaşanmaz duruma gelen kentlerinden kaçıyorlardı; bir şeyler bulmaya ya da eldekini de yitirmeye geliyorlardı. Küçük düşlerle ya da büyük düşlerle ya da hiçbir düşün peşine düşmeden geliyorlardı. Ancak, pekçok kasabanın duvarlarına asılı bir ilan vardı. Bu ilanda, parmağıyla hedef gösteren bir yöneticinin şu sözleri okunuyordu:

«GÖKYÜZÜNDE İŞ VAR: HAYDİ MARS'A!»

İnsanlar gösterilen hedefe doğru atıldılar; önce birkaç kişi, ardından bir o kadar daha. Pek çoğu roket ateşlenmeden önce büyük bir rahatsızlık duydular. Bu rahatsızlık, YALNIZLIK HASTALIĞI olarak adlandırıldı. Çünkü, doğdukları kasabanın önce bir yumruk, sonra bir limon ve en sonunda toplu iğne başı kadar küçüldüğünü ve roketin alev izinde gözden yittiğini gördüklerinde; sanki buralarda doğmamış, buralarda hiç yaşamamışlar gibi bir duyguya kapıldılar. Görünen ne bir kasaba vardı, ne de şu an şuradayım diyebileceğiniz bir yerdeydiniz. Uzayın sonsuz boşluğunda, tanımadığınız insanlar arasında yabancı ve yalnızdınız. Bulut denizlerine dalıp da Illinois, Iowa, Missouri ya da Montana eyaletleri görünmez olduğunda, hatta Birleşik Devletler sisli bir adacık kadar küçüldüğünde ve Dünya gezegeni bütünüyle çamurlu bir beysbol topu görünümünü aldığı anda, hayal bile edilemeyecek kadar bilinmez bir yere doğru giden siz, yapayalnızdınız.

Bu yüzden, ilk gidenlerin az sayıda olması anlaşılmaz değildi. Sonra bu sayı belli bir oranda arttı. insanlarda belli bir rahatlama oldu. Fakat, ilk gelenler kendi başlarına yaşamak zorunda kaldılar.

Aralık 2001: YEŞİL SABAH

GÜNEŞ battığı sırada patikanın kenarına çömeldi ve hafif bir akşam yemeği pişirdi. Yemeğini yediği sürece düşünceli bir tavırla ateşin çıtırtısını dinledi. Geride bıraktığı otuz günden pek farkı olmayan bir gün geçirmişti. Sabahın erken saatlerinden beri çukurlar kazdı, çelikler dikti, tohumlar allı ve kanaldan taşıdığı sularla onları suladı. Yemek üstüne belirginleşen dayanılmaz yorgunlukla yere uzandı ve karanın tonlarında gezinen gökyüzünü seyretti.

Adı Benjamin Driscoll idi ve otuz bir yaşındaydı. Onun tek arzusu, ulu ağaçlar ve yeşil çimlerle bezenmiş daha havadar bir Mars'tı. Yazın yakıcı sıcağında kasabaları serinleten, kışın sert rüzgârlarına göğüs geren ağaçların olmasıydı. Bir ağacın öylesine çok yararları vardı ki; bayata renk katar, gölgelik sağlar, meyve verir ya da çocuklar için bir oyun alanı oluşturabilirdi. İnsanları besleyen, onları mutlu eden, gökyüzüne uzanan bir mimarlık anıtı gibiydi ağaç. Fakat bütün bunlardan önemlisi ciğerler için gerekli havayı Mars'ın zayıf havasından süzerek üretecekti. Soluk alınabilir bir Mars'ta, gece yatağınıza uzandığınızda kulağınızı okşayan hışırtılarıyla tatlı bir ninni söyleyecekti.

Henüz yağmayan yağmurları, henüz doğmayan güneşi bekleyip, uzandığı yerde toprak anaya kulak verdi. Yılların adım seslerini duyabiliyordu; bugün dikliği tohumların dal dal göğe uzanıp, Mars'ı bir ormanlar ülkesi, meyve bahçeleriyle şenlenen bir ülke durumuna getirişini canlandırabiliyordu.

Sabah erkenden, güneşin tepeleri yalamasıyla birlikte ayağa dikildi. Kahvaltısını çarçabuk bitirdi ve ateşin küllerini ezip sırt çantasıyla yola koyuldu. Çukur kazdı, tohum attı, boy verenleri inceledi, çelik dikti, toprağı sıkıştırdı, suladı, ıslık çaldı ve ılık bir günü muştulayan berrak gökyüzüne baktı, yine sürgit uğraşma döndü.

Fidanlardan birine döndü ve «Senin de havaya ihtiyacın var,» dedi. «Hepimizin havaya ihtiyacı var. Mars'ın hava tabakası çok yetersiz. Çok yoruyor insanı. Güney Amerika' da, And Dağları'nın doruklarında yaşıyormuş gibi oluyor insan. Soluk alırsın ve sanki almamış gibisindir. Doyurmaz.»

Soludu. Göğüs kafesinin basıncını hissetti. Göğüs kafesi otuz günde büyümüşü. Daha çok solumaktan ciğerlerini tümüyle yeniden biçimlendirmek zorunda kalacaklardı. Ya da daha çok ağaç dikeceklerdi.

«Burada bulunuşumun nedeni bu,» dedi. «Okuldayken, bütün Amerika'yı dolaşıp elma ağaçları diken Johnny Appleseed hakkında bir öykü anlatmışlardı. İyi ama, ben ilaha da ötesini yapıyorum. Meşe, karaağaç, akçaağaç, kavak, sedir, kestane ve her tür ağaçları dikiyorum. Yalnız midelerimiz için meyve ağaçları dikmek yerine, ciğerlerimize gerekli havayı sağlayacak ağaçlar da dikiyorum. Birkaç yıl sonra bu ağaçlar büyüdüğünde sağlayacakları oksijeni düşünün!»

Mars'a gelişini hatırladı. Birlikte geldiği bin kişi gibi, sakın Mars sabahına göz atıp şöyle düşünmüştü: «Nasıl uyum gösterebilirim ben buraya? Ne yapacağım şimdi? Burada yapacağım bir iş var mı?»

Çok geçmeden bayılmıştı.

Biri burnuna amonyak koklatmış, öksürerek kendine gelmişti.

— Anlaşıldı, demişti doktor.

— Ne oldu?

— Bu hava yetersizdir. Bazıları onu soluyamaz. Sanırım Dünya'ya dönmek zorunda kalacaksın.

«Hayır!» diyerek kalkmış, kalkar kalkmaz gözlerinin karardığını fark etmiş ve Mars onu ikinci kez yere sermişti. Burun delikleri genişlemiş, derin boşluğu içine çekebilmek için ciğerlerini alabildiğine zorlamıştı. «Kesinlikle iyileşeceğim. Burada kalacağım!» diyebilmişti.

Sudan çıkmış balık gibi can derdiyle solurken öylece bırakmışlardı onu. Hava, hava diye düşünmüştü. Hava yüzünden beni geri gönderiyorlar. Başını çevirmiş, Mars düzlüklerine ve tepelere

bakmıştı. Hiç ağaç bulunmayışı dikkatini çekti. Göz alabildiğine uzanıp giden bir alanda tek bir ağaç yoktu. Oysa toprak, zengin minerallere sahip, gevşek, verimli bir topraktı. Ne var ki, üzerinde ot bile bitmiş değildi. Bu işin çözümünü aklından önce ciğerleri ve soluk borusu gösteriyordu. Bu düşünce birdenbire patlayan bir boran gibi tüm benliğini sarıvermişti. Ağaçlar ve çimenler dikecekti, toprağı çimlendirecekti. Onun görevi bu olacaktı, onun burada kalmasını engelleyecek her şeyle savaşıyordu. Bir yeşillendirme savaşına girişecekti. Önünde yaşlı bir toprak uzanıyordu ve bitki örtüsü öylesine yıpranmıştı ki... Fakat ne gibi yeni öneriler ortaya koymalıydı? Dünya ağaçları; büyük mimozalar, salkım söğütler, manolyalar ve görkemli okalıptüsler... Ondandır? Bu toprakların ne gibi zengin mineraller içerdiklerini ayrıntılarıyla bilmek gerekirdi. Ölüme yaklaşmış eski eğrelti otları ve cılız makilerden bir sonuç çıkarılamazdı.

— Beni kaldırın! diye bağırmıştı. Yöneticiyi görmeliyim!

Yönetici ile birlikte bütün bir sabah boyunca ağaçlandırma ve yeşillendirme işini konuşmuşlardı. Ekimi örgütlemek, yıllar değilse bile aylar alacaktı. Uzun süredir Dünya'dan donmuş yiyecekler getiriliyordu. Topluluğun ortak bahçesinde hidroponik bitkiler yetiştiriliyordu.

— Tamam, demişti yönetici. Senin görevin belli. Sana gerekli tohumları ve araç gereci elden geldiğince sağlayacağız. Biliyorsun, roketle uzayı aşmak güç ve pahalı. Korkarım ki, bu ilk yerleşimler verimli topluluklar durumuna gelesiyey, senin bu ağaçlandırma tasarımı pek sempatiyle karşılamayacaklar.

— Fakat siz dikmem için izin vereceksiniz, değil mi?

Ona izin vermişlerdi. Bir motosiklet, tohum ve filizlerle dolu bir ambar da sağlanmıştı. Motosikletiyle vadinin el değmemiş bölgelerine kadar uzanarak, toprağı bereketlendirme işine koyulmuştu.

işte otuz gün geçmişti. Dönüp ardına haklı. Görünüm hiç de iç açıcı değildi. Hava aşırı ölçüde kuruydu ve kimi tohumların tutacağı çok kuşkuluydu. Belki de tüm çabaları boşa gidecekti. Gözlerini ileriye dikti. Bu kurak vadiyi işleme uğraşını sürdürdü. Yağmuru bekliyordu.

Battaniyesini omuzlarına çekip uzandığında, kavrulan tepelerin doruklarında toplaşan bulutları gördü. Mars, önceden kolay kestirilemeyecek bir yerdi. Geceleri buz tutan tepelerin yavaş yavaş ılıdığını hissetti. Bu bereketli fakat kupkuru ve aydınlık topraklanıl avuçlarında kıpırdadığını, canlandığını düşündü.

Yakmış olduğu ateş çırpına çırpına küle gömüldü. Hava döndü. Gök gürledi ardı ardına. Yağmurun kokusu geldi birdenbire. Bu gece, diye düşündü, bu gece ellerimi dışarıda bırakmalıyım. Avuçlamalıyım yağmuru bu gece.

Alnına düşen bir damla ile uyandı.

Yağmur damlaları yüzünde dans ediyor, dudaklarından girip gözden kayboluyordu.

Yağmur!

Göğün yükseklerinden dökülen özel bir bengisuydu bu, kendi gönlünce akan, akıp giden beyaz İspanyol şarabıydı.

Yağmur!..

Kalkıp oturdu. Battaniyesini yana attı. Mavi blucin tulumu yer yer ıslanmıştı. Yağmur hızlanasıya öylece kaldı. Canı geçmiş ateşin ve küllerinin üzerinde sanki görünmez bir yaratık dansediywdu. Göğün kara kapağı altı kez açılıp kapandı ve altı kez ışıklı mavi gök göründü. Altı kez,

101

kızgın bir solukla gök gürledi. Milyonlarca yağmur kristalleri döküldü toprağa. Karanlık ve yağmur.

iliklerine kadar sıırıslıklam oldu. Yine de, yüzünü avuçları arasına alıp, göz kapaklarını okşayan

yağmurdan alamadı kendini. Gülüyordu. Kalktı, alkışlamaya başladı. Gülüyor, alkışlıyor ve bir yandan da küçük kamp yerine doğru yürüyordu. Sabaha bir saat vardı.

Yağmur aralıksız iki saat sürdü ve sonra kesildi. Yıldızlar çekildi ve yıkanmış, taptaze bir doğaydı geride kalan.

Üzerindeki ıslak giysileri değiştiren Benjamin Driscoll yere uzandı ve mutlu bir uykuya daldı...

Güneş tepeler üzerinde yükseldi. Yavaş yavaş bütün vadiyi sardı ve açıkla uyuyan Bay Driscoll'ü uyandırdı.

Hemen kalkamadı. Bir süre gökyüzünü seyretti. Koca bir ay boyunca didinmiş ve umutla beklemişti. Sonra kalktı, yüzünü geldiği yöne çevirdi.

Yeşil bir sabahı.

Göz alabildiğine uzakta, göğe doğru tırmanmaya çalışan ağaçları görebiliyordu. Bir değil, iki değil, tohum olarak ektiği ya da çelik olarak diktiği binlerce ağaç... Ve yalnız küçük ağaçlar değil, hayır; fidanlar değil, gevrek dallılar değil; fakat büyük ağaçlar, muazzam ağaçlar, on adam boyunda azman ağaçlar, alabildiğine yeşil ve toprağı alabildiğine kaplayan, metalik yaprakları titreşen, fısıldaşan ağaçlar; limon ağaçları, misket limonları, kızılbaş ağaçlar ve mimozalar, meşeler, akçağaçlar ve karaağaçlar, kavaklar, elma portakal ve okaliptüs ağaçları; yağmurla uyarılan, yabancı ve büyümlü toprakların zenginlikleriyle beslenen, yeni dallar süren, yeni yapraklar veren, filizlenen binlerce ağaç...

— Olamaz! diye bağırdı Bay Benjamin Driscoll.

Fakat vadi ve sabah yemyeşildi.

Ve hava!

Dağlardan dökülen bir ırmak gibi akıp gelen hava, ağaçlardan fişkıran oksijen kapladı ortalığı. Bir anda kapılar ardına kadar açıldı ve insanlar oksijen mucizesinin içine daldılar. Soludular, içliler, kokladılar temiz havayı; yanakları pembeleşti, burun delikleri serinledi, ciğerleri canlandı, yürekleri ferahladı ve bitkin gövdeler dirilip dans etmeye başladılar.

Bay Benjamin Driscoll ıslak yeşil havadan bir yudum aldı ve kendinden geçti.

Kendine gelesiye beş bin ağaç daha güneşe doğru kollarını açmıştı.

Şubat 2002: ÇEKİRGELER

ROKETLER çayırları kavurdu. Kayaları lava, odunları kömüre çevirdi. Sular buhar oldu. Kum ve silis, kırık ayna parçaları gibi kırınımlı ışınlar yayan yeşil camlara dönüştü. Roketler, geceyi döven davullar gibi geldiler. Roketler, kızıl bir duman olup çöken çekirgeler gibi geldiler. Ve ellerinde çekiç, roketlerden fırlayan adamlar, gözlerine hiç de yabancı gelmeyen bu garip dünyayı dövmeye başladılar. Ağızlarının kenarında, etoburların dişlerini andıran çiviler vardı. Tükürük saçar gibi sesler çıkarıp, ahşap iskeleler kurdular, çatılar örttüler ve onları korkutan bu yıldızı yenmek için delicesine saldırdılar. Ve marangozlar çekip gittiklerinde; ellerinde saksılar, tepsiler, perdeler ve öteki ev eşyalarıyla, kapı önlerinde ya da pencerelerde beliren gölgeleriyle kadınlar geldiler ve sessiz Mars'ın her yanını gürüllüleriyle doldurdular.

Altı ayda, bu çıplak gezegenin üzerinde, neon tüpleri ve sarı ampullerle aydınlanan bir düzine küçük kasaba çıkmıştı ortaya. Toplam doksan bin insan geldi Mars'a. Bu sayıdan çok fazlası da Dünya'da bavullarını hazırlıyordu...

Ağustos 2002: GECE EĞLENCESİ

MAVi tepelere tırmanmadan önce, Tomas Gomez, benzin için ıssız bir istasyonda durdu.

— Burada tek başına olmaktan hoşnut musun, Pop? dedi Tomas.

Yaşlı adam kamyonetin ön camım siliyordu:

— Fena sayılmaz, diye karşılık verdi.

— Nasıl, Mars hoşuna gidiyor mu, Pop?

— Güzel. Yepyeni bir çevre. Geçen yıl buraya geldiğimde, kendi kendime, hiçbir şey ümit

etmemeye, sormamaya ya da olabilecek sürpriz olarak karşılamamaya karar verdim. Dünya'yı, nasıl

bir şey olduğunu unutmaya başladık. Buraya uyum göstermeye çalıştık. Mars'ın bu cehennem

havasından hoşlanıyorum. Sıcak gündüzlerinden, dondurucu yağmurundan zevk alıyorum. Ben Mars'a,

bir köşeye çekilmek için geldim ve istedim ki, çekildiğim köşe hiçbir yere benzemesin. Yaşlı insanlar

değişik şeylere gerek duyarlar. Gençler onunla konuşmak istemezler, öteki yaşlılar da onun başını

ağrıtırılar. Bu nedenle, benim için en iyisinin, sizlerden ve alaylarınızdan uzak bir yer olduğunu

düşündüm. Bu benzin istasyonunu aldım. Eğer burada işler artarsa, eski bir karayolu üzerinde, pek işi

olmayan bir istasyona geçeceğim, ki burada yaşadığım hayata kulak verebileyim ve farklı bir yerde

yaşadığımı duyabileyim.

— Doğru düşünmüşsün, Pop, dedi Tomas. Durumundan hoşnuttu. On gün süreyle, aralıksız, yeni

yerleşimlerden birine çalışmıştı. Şu an iki günlüğüne serbestti ve yüküyle birlikte bir eğlenceye

gidiyordu.

— Hiçbir şeyi beklenmedik, bir durum olarak karşılamadım, dedi yaşlı adam. Görüyorum,

kokluyorum, tat alıyorum. Eğer sen, Mars'a bir eş getiremezsen, en iyisi Dünya'ya dönmen olur. Her

şeyi çılgın buranın; toprağı, havası, kanalları, yerlileri -hiç görmedim ama, çevrede bulduklarım

duydum-, saatler... Benim saatim bile bir garip çalışıyor. Zaman bile çıldırmış burada. Bazen burada,

bu gezegende kendimi tek başıma, benden başka kimse yokmuş gibi hissediyorum. Bazen

gençleştiğimi, bir şeyi sıksam suyunu çıkaracakmış gibi dinçleştiğimi bile hissediyorum. Tanrım,

diyorum, tam yaşlılar için yaşanacak bir yer. Bana uzun ömür ver, mutlu kıl beni. Mars'ın ne olduğunu

bilir misin sen? Yetmiş yıl önce Noel için aldığım bir şeye benzer -eğer böyle bir şeyi görmemişsen

anlayamazsın-, ona kaleydoskop derler; içinde kristal parçacıkları, boncuklar vardır ve çevresi

örtülüdür. Hoş bir şeydir. Onu güneşe doğru tutup da baktın mı, aklını başından alır. Sonsuz biçimler,

nakışlar, örnekler! İşte, Mars da böyle. Sev onu. Tanrım, bilir misin sen, bu karayolu Marslılar

tarafından on altıncı yüzyılda yapılmıştır ve hâlâ iyi durumdadır? Hepsi bir dolar elli sent,

teşekkürler, iyi geceler.

Tomas dudaklarına takılan gülümsemeye, antik karayolunun üzerinde hızla uzaklaştı.

Tepeler arasında dolanan, karanlıkta kaybolan bir yoldu. Bir eliyle direksiyonu kavradı, öteki

eliyle ağzına bir şekerleme attı. Bir saattir aralıksız direksiyon sallamıştı ve yolda ne bir başka

araçla, ne de bir ışıkla karşılaşmamıştı. Göller kuru denizler ve yıldızların karşısına sıralanmış

dağlar vardı yalnızca.

Bu gece havada Zaman'ın kokusu vardı. Tomas gülümsedi ve aklını kurcalayan düşlere döndü.

Zaman'ın kokusu neye benzerdi? Toz gibi mi, saat gibi mi, insan gibi mi? Hiç mî? Karanlık bir

mağarada akan suya mı, ağlama sesine mi, boş bir kutunun üstüne düşen damlalara mı, yağmura mı?

Dahası, Zaman'ın görünümü neye benzer? Karanlıkta yağın kar gibi midir, ya da eski dönemlerin

sessiz filmleri gibi mi? Havaya fırlatılıp, arılarda yere düşen milyonlarca balon gibi mi? Zaman'ın

kokusu, Zaman'ın sesi, Zaman'ın görüntüsü. Ve bu gece -Tomas bir elini pencereden çıkarıp rüzgâra

tuttu- az da olsa Zaman'a dokunabildi...

Zaman'ın içinde kamyonetini sürdü. Ensesi karıncalandı. Gözünü yoldan ayırmaksızın yerinde doğruldu.

Terk edilmiş küçük bir eski Mars kasabasına girdi. Motoru durdurdu ve çevresini saran sessizliği dinledi. Soluk almaktan bile çekinerek, ayışığının altındaki beyaz yapıları seyretti. Yüzyıllardır durulmamışlardı. Çok güzeldi. Kusursuzdu. Yıkık döküktü, fakat yine de çok güzeldi.

Motoru çalıştırdı ve bir daha durmamak üzere gaza bastı. Aracında taşıdığı yemek kovalarının tıkırtısını duydu. Küçük bir tepeyi dönerken, geride kalan tozlu kenti bir kez daha gördü. Termosunu açtı ve bir bardak kahve doldurdu. Uçan bir gece kuşuydu. Kendini rahat ve huzurlu hissetti.

Beş dakika kadar geçmişti. Tepelerin ilerisinde, eski karayolunun kıvrıldığı yerde, bir hareket vardı; loş bir ışık ve ardından hafif bir ses.

Tomas, bir elinde kahvesiyle yavaşça tepeyi döndü.

Ve tepeyi geride bıraktığında ilerisine yabancı bir şey dikildi.

Makinayı andırır bir şeydi. Yeşim yeşili iri bir böcek ya da bir hecin devesi gibiydi. Bu garip şeyin üzerinden, sayısız yeşil elmaslar gibi parlayan, gözleri yakut gibi ışıldayan bir şey soğuk havaya doğru fırladı. Yağmur çiselemesi gibi, altı ayağı üzerine yere indi ve yumuşak bakışlarını Tomas'a dikti.

Tomas elini kaldırdı ve olağan biçimde «Merhaba!» demeyi düşündü, fakat dudakları kıpırdamadı. Karşısındaki bir Marslıydı. Tomas, Dünya'nın azgın mavi ırmaklarında yüzmüştü, yollarında bir sürü garipliklerle karşılaşmıştı, garip evlerde, garip insanlar arasında bulunmuştu ve her zaman, tek silahı yüzündeki gülümsemesi olmuştu. Şu anda da yüreğinde en küçük bir korku yoktu.

Marslının elleri de boştu. Bir süre bakiştılar.

İlk davranan Tomas oldu.

— Merhaba! diye seslendi.

— Merhaba! dedi Marslı kendi dilinde.

Birbirlerinin dilini anlamadılar.

— Merhaba mı dedin? diye sordular birbirlerine.

— Ne dedin? dediler başka dillerde.

İkisi de kaşlarını çattılar.

— Sen kimsin? dedi Tomas İngilizce.

— Ne yapıyorsun burada? Mars dilinde bir soruydu bu.

— Nereye gidiyorsun? dediler ve şaşkın bakiştılar.

— Ben Tomas Gomez.

— Ben Muhe Ca.

Birbirlerini anlamadılar, fakat sözcükleri içlerinde duydular ve rahatladılar.

Marslı güldü: «Bekle!» Tomas başına dokunulduğunu hissetti, fakat ona dokunan bir el yoktu. «Tamam,» dedi Marslı İngilizce olarak.

— Dilimizi ne çabuk öğrendin?

— Tam olarak öğrendim sayılmaz!

Bakiştılar. Şaşkınlıkları yeni bir sessizliğe dönüştü. Tomas'ın elindeki kahvenin dumanı tütüyordu.

— Nasıl bir şey bu? dedi Marslı gözlerini kahveye dikerek.

— Bir fincan kahve alır mıydınız? dedi Tomas.

— Lütfen.

Marslı yaklaştı. Tomas bir fincan daha kahve doldurdu ve uzattı. Elleri karşılaştı ve -duman gibi- birbirlerini hissettiler.

— Tanrı aşkına! dedi Tomas.

— Tanrılar adına! dedi Marslı kendi dilinde.

— Ne olduğunu gördün mü? diye sordular her ikisi de.

Çok soğuktu ve ürkmüşlerdi.

Marslı fincanı almak için tekrar davrandı, fakat alamadı.

— Tanrım! dedi Tomas.

— Tanrılar! dedi Marslı ve tekrar tekrar fincanı almaya uğraştı, fakat alamadı. Durdu, bir an

düşündü ve ardından belinden bir bıçak çıkardı. «Hey!» diye bağırdı Tomas. «Yanlış anladın.

Yakala!» dedi Marslı ve bıçağı fırlattı. Tomas bıçağı yakalamak için davrandı, ellerini uzattı, fakat

bıçak ellerini deldi ve geçti, yere düştü. Tomas bıçağı almak için eğildi, fakat dokunamadı bile ve

ürpererek geri çekildi.

Marslıya baktı. Gözlerini gökyüzüne çevirdi.

— Yıldızlar! dedi.

— Yıldızlar! dedi Marslı da gökyüzüne bakarak. Yıldızlar beyazdı ve Marslının gövdesinin

ardından da görülebiliyordu ve etine dikilmiş kıvılcıklar gibi duruyordu.

— Senin bir yanından öbür yanını görebiliyorum! dedi Tomas.

— Ben de senin! dedi Marslı geriye çekilerek.

Tomas gövdesini yokladı, sıcaklığını duydu ve rahatladı.

Ben gerçeğim, diye düşündü.

Marslı kendi burnuna ve dudaklarına dokundu. «Canlıyım,» dedi. «Yaşıyorum.»

Tomas Marslıya baktı:

— Ve ben gerçeksem, sen ölü olmalısın!

— Hayır, sen ölü olmalısın!

— Bir ruh!

— Bir hayalet!

Birbirlerini gösterdiler. Sarhoşum diye düşündü Tomas. Hayır, hayır, yarın bunu kimseye

anlatmayacağım.

Eski karayolunun üzerinde kalakaldılar.

— Nerelisin? diye sordu Marslı sonunda.

— Dünyalı.

— Nedir o?

— Orada, dedi Tomas başıyla gökyüzünü göstererek.

— Ne zaman geldin?

— Buraya ineli bir yıldan çok oluyor, biliyor muydun?

— Hayır.

— Ve hepiniz ölmüştünüz, birkaçınız dışında. Sen ender bir yaratıksın, bunu biliyor muydun?

— Doğru değil!

— Evet, ölmüşlerdi. Cesetleri gördüm. Evlerde, odalarda, kararmış ölümler. Binlerce.

— Gülünç. Biz yaşıyoruz!

— Bayım, sizin topraklarınız istila edildi, ancak farkım da değilsiniz. Şimdiye kaçmalıydın.

— Kaçmam. Kaçmam için bir neden yok. Ne demek istiyorsun? Şu an, Eniall Dağları'nın

yanındaki kanalda yapılan festivale gidiyorum. Dün gece de oradaydım. Sen orada bir kent görmedin

mi?

Tomas, Marslının gösterdiği yöne baktı ve yıkıntıları gördü.

— O kent binlerce yıl önce ölmüş.

Marslı güldü:

— Ölmüş! Bütün gün orada uyudum!

— Bir hafta önce, daha önceki haftalar ve hatta biraz önce oradan geçtim, bir yıkıntıydı. Kırık parçalanmış sütunlara bak!

— Parçalanmış mı? Niçin? Ben mükemmel olduğumu görüyorum. Ay ışığının altında, dimdik ayakta sütunlar!

— Caddeler tozla kaplı, dedi Tomas.

— Caddeler tertemiz!

— Kanallar bomboş.

— Kanallar en kaliteli şaraplarla dolu!

— Ölüsünüz!

Marslı tepki gösterdi:

— Yaşıyoruz!

— Oh, sen çok yanılıyorsun. Festival ışıklarına bak, görmüyor musun? Narin kadınlar gibi süzülen kayıklar var, güzel kadınlar var, kumsal rengi kadınlar ve ellerinde ateş çiçekleri. Ben onları görebiliyorum, caddede koşuşan çocukları görebiliyorum. Ve şimdi oraya, festivale gidiyorum. Bütün bir gece sularda yüzeceğiz, şarkılar söyleyecek, şaraplar içecek, aşk yapacağız. Anlıyor musun?

— Bayım, bu kent, tıpkı kurutulmuş bir kertenkele gibi ölüdür. Bizim eğlencemizi anlatayım: Ben bu gece Green City'ye gidiyorum. Burası, Illinois karayolunun kıyısında kurduğumuz yeni bir yerleşim merkezidir. Oregon ormanlarından bir milyon ahşap dikme ve en kaliteli çelikten yapılmış yirmi dört ton çivi getirdik ve kasabayı kurduk. Senin de görmüş olman gerekir, hep birlikte çalışıp iki yeni kasaba kurduk. Bu gece bunlardan birini kutlayacağız. Dünya'dan iki roket geliyor, eşlerimiz ve kız arkadaşlarımızı getiriyor. Dans edilecek ve viskiler...

Marslı huzursuz olmuştu:

— Bu yolun ilerisinde olduğunu mu söylüyorsun?

— Evet. iki roketin de gelmiş olması gerekiyor (Tomas tepenin eteğine doğru yürüdü ve eliyle işaret etti) Görüyor musun?

— Hayır!

— Hay Tanrı'nın cezası, işte orada! Şu uzun gümüş rengi nesnelere.

— Görmüyorum!

Tomas güldü:

— Sen körsün!

— Çok iyi görürüm. Kör olan biri varsa, o da sensin!

— Fakat yeni kasabayı görüyorsun, değil mi?

— Engin bir okyanusun dışında hiçbir şey görmüyorum ve gel-git nedeniyle okyanusun suyu biraz alçalmış.

— Bayım, gördüğünüzü söylediğiniz su dördüncü yüzyılda buharlaştı.

— Of, tamam, tamam, yeter!

— Gerçeği anlatıyorum, bırakın da konuşayım.

Marslı çok ciddileşmişti:

— Yeniden bak. Gösterdiğim yöndeki kenti görmüyor musun? Bembeyaz sütunları, kuğu boyunlu kayıkları, festival ışıklarını -oysa ben çok net görüyorum! Ve dinle! Şarkıları duyabiliyorum. Bunlara yok denemez.

Tomas kulak kabarttı ve başını iki yana salladı:

— Hayır.

— Ama, dedi Marslı, ben de senin gösterdiğini göremiyorum. İşe bak!

Yeniden sustular. Donmuş gibiydiler.

— Olabilir mi?..

— Ne?

— Senin dediğin gibi 'gökyüzünden gelmek' olur mu?

— Dünya'dan...

— Dünya bir isim, hiçbir şey ifade etmiyor, dedi Marslı. Fakat... benim bir saat önce çıkıp geldiğim geçit gibi... (Tomas'ın ensesine dokundu) Hissediyorum...

— Soğuk mu?

— Evet.

— Ya şimdi?

— Yine soğuk. Garip. Işıklarda, tepelerde, bu yolda bir şeyler var, dedi Marslı. Bir an için

bunlarda bir gariplik hissettim. Bir an için, sanki bu dünyada yaşayan son insanmışım gibi bir duyguya kapıldım..

— Ben de öyle oldu, dedi Tomas. Eski ve candan bir arkadaşına sesleniyormuş gibiydi.

Marslı gözlerini yumdu ve yeniden açtı:

— Bu yalnızca bir şeyle açıklanabilir; Zaman'la. Sen Geçmiş'in bir hayalisin!

— Hayır, Geçmiş'ten gelen sensin, diye karşı çıktı Dünyalı.

— Çok kesin konuşuyorsun. Geçmiş'ten ya da Gelecek' ten gelen biri olduğunu nasıl

kanıtlayabilirsin? Hangi yıldayız?

— İki bin bir!

— Bu söylediğinin anlamı ne?

Tomas düşümlü ve omuz silkti:

— Hiçbir şey!

— içinde bulunduğumuz yıl 4462853 S.E.G.'dir. Senin dediğin de bu olsa gerek. Hiçbir şey ve hiçbir şeyden de öte bir şey! Nerede bize yıldızların konumunu gösteren saat?

— Fakat bu yıkıntılar bir gerçeği kanıtlıyor: Benim

Gelecek olduğumu, yaşadığımı ve senin ölü olduğumu kanıtlıyor!

— Benim gördüklerim de bunu yadsıyor. Yüreğim çarpıyor, karnım acıkıyor, susuyorum... Hayır,

hayır, ne ölüm ne yaşamak. ikimizi de böyle bir kategoriye sokamayız. Yaşamaktan öte bir şey.

ikisinin arasında bir durum. Geceyi, karanlığı aşan iki yabancı. Hepsi bu. İki garip yolcu. Yıkıntılar

mı demiştin sen?

— Evet. Korkuyor musun?

— Kim ister ki? Geleceği görmek... Kim yapabilir bunu? Bir insan Geçmiş'le yüz yüze gelebilir,

fakat şey, sütunlar yıkıldı, öyle mi demiştin? Ve deniz boş, kanallar kuru ve bakire kızlar ölü ve

çiçekler solgun, öyle mi?

Marslı buruklaştı ve uzaklara dikti bakışlarını:

— Fakat onlar burada. Onları görüyorum. Bu yetmez ini sana? Onlar şu an beni bekliyor. Senin

dediğin gibi bir derdimiz yok.

Tomas'ı bekleyenler vardı. Kasaba ve Dünya'dan gelen kadınlar:

— Seninle asla anlaşamayız, dedi.

— Haydi, bu anlaşmazlığı aşalım, dedi Marslı. Eğer ikimiz de yaşıyorsak, Geçmiş ya da

Gelecek'in kim olduğu önemli değil. Bundan sonra da, yarın ya da on bin yıl içinde ne olacağı da

önemli değil. Senin kendi uygarlığına ait olmayan şu tapınakların yüz asır önce yıkılmış ve

parçalanmış olduğunu nasıl bilebilirsin? Bilemezsin. Niyesi-ni de sorma. Fakat gece çok kısadır ve

şu gördüğün, gökte kuşlar gibi dönen festival ateşleridir.

Tomas elini uzattı. Marslı da onu taklit etti.

Elleri değmedi; birbirinin içinden geçti.

— Yine görüşecek miyiz?

— Kim bilir? Belki bir başka gece.

— Seninle festivale gitmek isterdim

— Ben de sizin yeni kasabanıza gelebilmeyi, sözünü ettiğin gemiyi, insanları görmeyi, mutluluğunuza ortak olabilmeyi arzu ederdim.

— Hoşça kal, dedi Tomas.

— İyi geceler.

Marslı yeşil metal aracına binip tepelere doğru gözden kayboldu. Dünyalı kamyonetine bindi ve ters yönde sürdü.

«Güzel Tanrım, nasıl bir düş bu böyle?» diye Tomas iç çekti. Elleri direksiyonda, aklı roketler, kadınlar, viski ve Virginia dansındaydı.

«Ne garip bir görüntüydü o» diye düşündü Marslı. Festivali, kanalları, kayıkları, altın gözlü kadınları ve şarkıları düşünerek aracını hızlandırdı.

Gece kör karanlıktı. Aylar batmıştı. Ne bir ses, ne bir araç, ne de bir yaratığın bulunmadığı karayolunda yıldızların ışıkları geziniyordu. Soğuk ve karanlık gece böyle hareketsiz ve bir başına kaldı.

Ekim 2002: KIYI

MARS uzak ve soğuk bir kıyıydı. Ve bu kıyıya dalga dalga insan vurmuydu. Her bir dalga bir öncekinden farklı ve daha güçlüydü. ilk dalganın taşıdığı insanlar; çevreye, soğuğa, yalnızlığa alışmış, uyanık, yağ bağlamamış, yılların yorgunluğuyla olduklarından yaşlı gösteren, yıpranmış bir eldivene dönmüş elleri her işe yatkın ve cin bakışlı kimselerdi. Mars onlara hiçbir şey yapamadı. Geldiler ve arkalarından gelenleri yüreklendirecek bazı ufak tefek işler başardılar. Boş pencereleere cam taktılar ve camların ardında kalan karanlığı aydınlattılar.

Onlar öncü erkeklerdi.

Hepsi de öncü kadınların geleceğini biliyordu.

Sonradan gelenler başka ülkelerden, başka aksanlar konuşan ve başka düşünceler taşıyan kimselerdi. Fakat roketler Amerikalıydı, adamlar Amerikalıydı ve Avrupa, Asya, Güney Amerika, Avustralya, Afrika ve ada halkları; mehtapta süzölen renk ve ışıkların güzelliklerine dalıp gittikleri sürece yerlerinde kaldılar. Dünya, savaşa ya da savaş yanlısı düşüncelere gömülmüştü.

Bu nedenle gelenlerin ikinci kuşağı da Amerikalıydı. Ve bunlar kötü koşullu apartmanlardan, metro banklarından geldiler ve New York'un barakalarında, tenekeli mahallelerinde uzun yıllar baskı altında yaşayan bu insanlar, burada buldukları barış ve huzurun değerini anladılar.

Ve ikinci kuşak insanların gözlerinde, kendilerini Tanrı yoluna adanmış kimselerin görünümü vardı...

Şubat 2003: ZAMAN

OREGON çamından on beş bin feet ve Kaliforniya kızılğacından yetmiş dokuz bin feet kereste getirdiler. Bütün bunlar Tenth City'yi kurmak içindi. Çekiç sesleri arasında hep birlikte çalışmaya koyuldular ve taş kanalların yanında küçük, şirin bir kasaba ortaya çıkardılar. Pazar geceleri kırmızı, sarı, mavi ve yeşil renkli camlarıyla kilisenin ışığa boğulduğunu görebilir ve okunan ilahilerin numaralarını duyabilirdiniz. «Şimdi 79'u söyleyeceğiz. Şimdi 94.» Ve huzur dolu evlerde çalışmakla olan bir romancının daktilo seslerini; esin bulmuş bir ozanın kaleminin cızırtısını; ya da kumsalların sessizliğini duyardınız. Sanki bir deprem olmuş, bir Iowa kasabasını kökünden gevşetmiş ve ardından patlayan bir kasırga bütün kasabayı Mars'a taşımış sanırdınız.

Nisan 2003: ÇALGICILAR

GENÇLER Mars topraklarında uzun bir yürüyüşe çıkacaklardı. Zaman zaman bu tür geziler için açılan, içine jambonlar, mayonezli turşular ya da portakal suyu şişeleri koydukları çantaları, burunlarını dayanılmaz bir baskı al-lına alan kokular yayıyordu. Sırtlarında taşıdıkları, ayaklı bakkal dükkânını andıran çantaları taze yeşil soğanlar, güzel kokulu ciğerli sandviçler, baharatlı ketçap ve beyaz ekmeklerle doluydu. Annelerinin sıkı tembihlerle koydukları sınırı kuşkusuz her biri aşacaktı. Bağırıp çağıracaktı, koşacaklardı.

— Oraya ilk varan birinci olsun!

Her mevsim böyle yürüyüşler yaparlardı.

En eğlencelisi sonbaharda olurdu. Çünkü kendilerini, tıpkı Dünya'daki gibi yapraklar arasında dolaşıyormuş sanırlardı.

Kanalların kıyısındaki taşlardan seke seke mermer düzlüğe gelirler ve mavi bilyeleri andıran gözleriyle ve soğan kokan soluklarıyla birbirlerine takılırlardı.

Şu an ölü kasabaya varmışlardı. Kapıların açıldığı ve evlerin içinden sonbahar yapraklarının çıtırtılarını andırır sesler geldiği duygusuna kapıldılar. Sessiz olmaları için birbirlerini dirsekleriyle dürtüp uyardılar ve ellerine birer sopa alıp, annelerinin öğütlerini hatırladılar. «Oralara gitmek yok! Hayır, bu eski kasabaların hiçbirine girmeyeceksiniz! Doğru dürüst yolunuzda yürüyün. Yoksa, eve döndüğünüzde hayatınızın dayacağımı yersiniz! Ayakkabılarınıza bakacağız!»

Delikanlılar, bu kez bu öğütleri kulak ardı edip ölü kasabada kalmaya karar verdiler.

Yemeklerinin yarısını hırsla yeyip yuttular. Sürekli fısıltıyla konuşuyorlardı.

Birdenbire yükselen bir ses: «Burada bir şey yok!» diye bağırdı. Yakındaki taş evlerden birine giren sesin sahibi, odaları dolaşmaya, oraya buraya tekmeler savurmaya başladı. Havaya gevrek ve gece yarısının karanlığından kesilmiş tül gibi ince kara yapraklar uçtu. Bu, yarışta birinci gelen oğlandı. Ardından altısı daha seğirtip taş yapıya girdiler. Siyah kar taneleri gibi tozların kapladığı örtülerin altındaki kemiklerle ksilofon çalar gibi oynamaya koyuldular. Kartopu gibi yuvarlanan bir kafatasını görünce çılgılığı bastılar! Kaburga kemiklerinden kasvetli bir harp gürültüsü çıkarıp, hopladılar, zıpladılar, dans ettiler ve kara yaprakların içine yuvarlandılar. Oynadıkça midelerindeki portakal suları da çalkalanıyordu.

Evlerin birinden çıkıp ötekine daldılar. Tam on yedi eve girip çıktılar böylece. Terden sırılsıklam oldular ve kalan son sandviçlerini de silip süpürdüler. Son bir ksilofon konseri verdiler; sonbahar yaprakları içine son bir dalış yaptılar ve evlerine döndüler.

Kara kar tanelerine bulanmış ayakkabıları annelerinin gözünden kaçmadı. Kaynar sularla bir güzel, ovula ovula yıkandıktan sonra, yine bir güzel baba dayacağı yediler.

Yıl sonuna doğru çöpçüler sonbahar yapraklarını tırmıkladılar ve ksilofon gibi çalınan beyaz kemikler toplanıp bir yana atıldı. Böylece eğlence olmaktan kurtuldular.

1 Haziran 2003: HAVANIN ORTASINDAKİ YOL

- OLANLARI duydun mu?
- Ne olmuş?
- Zenciler, zenciler!
- Ee, ne olmuş?
- Terk ediyorlar, bırakıp gidiyorlar, kaçıyorlar, duymadın mı?
- Yaparlar, yaparlar.
- Ee, sonra?
- Buradaki, Güney'dekilerin hepsi!
- Yok canım.
- Evet!
- Görmeliyim şunu, inanmam. Nereye gidiyorlar? Afrika'ya mı?

Bir sessizlik.

- Mars'a!
- Mars gezegenine mi demek istiyorsun?
- Evet.

Adamlar nalbur dükkânının gölgesinde durdular. içlerinden biri elindeki pipoyu yakmaktan vazgeçti. Kimileri de sıcak öğle havasının tozlarına tükürdüler.

- Bırakıp gidemezler. Yapamazlar bunu.
- Yapıyorlar.
- Nereden duydun?
- Her yerde konuşuluyor. Ben buraya gelmeden az önce radyoda söylendi.

Tozlu heykeller gibi kıvıldamadan kaldılar bir süre.

Nalbur dükkânının sahibi Samuel Teece, canı sıkkınmış gibi gülümsedi:

— Silly'ye ne oldu merak ediyorum. Bisikletimle gideli bir saat oldu. Bayan Bordman'ın yanından dönmedi henüz. Sanırım bu kara budala da Mars'a doğru pedal çeviriyor.

Adamlar kahkahalarla güldüler.

- Benim bisikletimi getirsin, o kadar. Malımın çalınmasını istemem, Tanrı korusun.
- Dinleyin!

Heyecanla dönüp bakarken birbirlerine çarptılar.

Caddenin ilerisinde, sanki bir ırmağın kıyısındaki seller yıkılmış da, kara ılık sular caddelere taşmış ve kasabanın içlerine kadar yayılmış gibiydi. Tozlu yollarda akan, gittikçe gittikçe kabaran bu sel; adamlar, kadınlar, kızlar, oğlanlar, atlar ve köpeklerden oluşuyordu. Sesleri bir ırmağın gürültüsünü andırıyordu. Kara akıntı, günün parlaklığından keskin bir çizgiyle ayrılıyordu. Eski yatağını terk edip yeni bir yatağa akan sonsuz ve uzun bir ırmak gibi, fildişi gözler hep ileriye bakıyordu. Çok sayıda vergi mükellefi, bir hareket ve renk derecikleriyle bu ana ırmağın sularında; dededen kalına çalar saatler, tik taklı mutfak saatleri, kafeslerde tavuklar, ağlayan bebekler, başlarını yukarıya kaldırmış yüzen katırlar, sığırlar ve ani yolculuk için denk edilmiş yataklar, kutular ve meşe çerçeveleri içinde kara büyük baba resimleri vardı. Nalbur dükkânının önündeki adamlar, yıkılan bendin gediğini kapatmadaki geç kalmışlıklarına hayıflanarak, ellerinden bir şey gelmeksizin, sınırlı av köpekleri gibi, akıp giden bu sele bakıyorlardı.

Samuel Teece buna inanamıyordu:

- Ne oluyor bu cehennemlik heriflere? Nereye bu yolculuk? Mars'a nasıl gidebilirler?
- Roketlerle, dedi Quartermain Dede.

— Lanetlik budalalar roketi nereden bulmuşlar?

---- Para biriktirmiş ve yaptırmışlar.

— Hiç duymadım.

— Bu Zenciler sır küpüdür. Yapımında kendileri çalışmışlar. Nerede yaptıkları bilinmiyor. Belki de Afrika' da!

— Bunlar böyle bir şey yapabilirler miydi? Nereden, kimden izin aldılar? diye sordu kuşkuyla Samuel Teece. Bir yandan da dükkânın önünde volta atıyordu. Yasalar yok mu?

— Sanki savaş açmışlar, dedi Quartermain Dede sakin bir sesle.

— Nerede yaparlar bu Tanrı'nın cezaları bu gizli çalışmalarını? Nerelere varır bu çevirdikleri dolap? diye haykırdı Teece.

— Kasabanın bütün Zencileri Leon Gölü'nün yanındaki düzlükte toplanıyorlar. Roketler bir saat içinde orada olacak ve onları toplayıp Mars'a götürecekmış.

— Senin hatun buraya geliyor, Teece.

Adamlar aynı yöne başlarını çevirdiler.

En küçük bir esintinin bile olmadığı sıcaktan kavrulan yola baktıklarında, bir grup beyaz kadının geldiğini gördüler. Hepsinin yüzü sararmış, eski bir kâğıt parçası gibiydi. Kimileri surat asmış, kimileri de ağlamaklı bir durumdaydı. Hep birlikte kocalarını aramaya çıkmışlardı. Bir bölümü meyhanenin çarpma kapısına doğru yöneldi. Kimi bakkal dükkânına, kimi eczaneye, kimi de garaja girdiler. Bunlardan biri, Bayan Teece, nalbur dükkânının önüne geldi. Kısık gözlerini kocasının kızgın yüzüne dikti.

— Lucinda, Bey, Lucinda gidiyor. Eve gelmelisin!

— Hiçbir lânetlik Zenci için eve gelemem!

— Lucinda evi terk ediyor. Ben onsuz ne yaparım?

— Belki kendin alıp getirebilirsin. Onu durdurmak için önünde diz çökecek değilim ya!

— Fakat o ailemizin bir üyesi gibiydi!

— Bağırma! Bu Tanrı'nın cezaları için el âlemin içinde zırıldanmanı çekemem...

Karısının hıçkırıkları üzerine sustu. Kadının gözlerinden yaşlar akıyordu.

— Anlattım ona, «Lucinda» dedim, «kal, gitme ve ben senin ücretini arttırırım. istersen haftada iki gece de izinli olursun,» fakat ağzını açmadı! Onu hiç böyle görmemiştim. Ve dedim ki, «Beni seviyor musun, Lucinda?» ve o «evet» dedi, fakat gitmek zorunda okluğunu, çünkü her şeyinin buna bağlı olduğunu söyledi. Evi temizledi, tozunu aldı, yemeği hazırladı ve ardından salon kapısına doğru yürüdü ve... elindeki iki paketle orada durdu, birini ayağının yanına bıraktı ve elimi sıkıp dedi ki: «hoşça kalın, Bayan Teece.» Ve kapıdan çıkıp gitti. Hazırladığı yemek masanın üzerinde duruyordu. Üstelik akşam yemeğini de hazırlamıştı...

Samuel Teece onun sözünü kesti:

— Tanrı'nın cezaları. Bayan Teece, sen eve git. Otur, dinlen ve kendini toparla!

— Fakat, Bey...

Adam uzun adımlarla dükkâna girdi. Birkaç saniye sonra, elinde gümüş bir tabancayla çıktı.

Karısı gitmişti.

Kara ırmak, yapılar arasından uğuldayarak akışını sürdürüyordu. Ciddi, emin, gülmeyen, eu küçük bir taşkınlıkta bulunmayan, kararlı ve durmak bilmeyen bir akıştı bu.

Teece, alışıp sandalyesinin kenarına oturdu:

— Eğer bunlardan biri bakıp da sırıtaacak olursa, İsa hakkı için öldüreceğim onu!

Adamlar beklediler.

İrmak, bu düşsel öğle saatleri içinden akıp durdu.

— Kendi şalgamlarını kendin çapalamak zorunda kalacaksın gibi görünüyor, Sam, dedi

Quartermain Dede.

— Beyazlar arasında fena bir nişancı sayılmam, dedi Teece, Quartermain Dede'ye bakmadan. Quartermain Dede başını çevirdi ve çenesini, kapadı.

• Kıpırdama! diye bağırdı Samuel Teece. Fırladı ve uzun boylu bir Zencinin bindiği alın dizginlerini yakaladı.

• Sen, Belter, in aşağı!

— Peki, efendim.

Belter atın üzerinden aşağı kaydı. Teece onu yukarıdan bir bakışla süzdü:

— Söyle bakalım, ne yaptığını sanıyorsun?

— Şey... Bay Teece...

— Sanırım gidiyordun, hani şu şarkıdaki gibi -neydi onun sözleri? «Yol açın havanın ortasından,» öyleydi değil mi?

— Evet, efendim.

— Bana olan elli dolar borcunu hatırlıyor musun, Beller?

— Evet, efendim.

— Sıvışmaya mi çalışıyordun? Tanrı aşkına seni kırbaçlayacağım!

— Heyecandan, efendim, aklım başımdan gitmiş.

— Akli başından gitmiş. (Teece nalbur dükkânının önündeki öteki adamlara göz kırptı) Tanrı'nın cezası, beyefendi, ne halt etmeye gittiğini biliyor musun bari?

— Hayır, efendim.

— Şu elli papel sorununu çözmezsen burada kalırsın, bilmiş ol. Seni bırakırsam bana da Samuel Teece demesinler... Döndü ve gölgede pinekleyen arkadaşlarına sırıttı.

Beller, kendinin zorla koparılmış olduğu, dükkânlar arasından, tekerlekler üzerinde, atlar ve kirli ayakkabılar içinde akan kara ırmağa baktı. Titremeye başladı:

— Bırakın gideyim, Bay Teece. Oradan parayı gönderirim, söz veriyorum!

— Dinle, Belter.

Teece adamı pantolon askılarından yakaladı. Tanrı'yı gösterir gibi göğşe diktiği kemikli parmağını sallayıp, hor gören bir tavırla:

— Belter, sen varsın ya sen, uçarsın, uçarsın da, hani şu dördüncü roket, Haziran roketi gibi uçarsın. Bummm! Senin cürufların bütün uzaya dağılır. O akılsız herifler, o bilginler hiçbir şey bilmez, hepinizi öldürürler!

— Umurumda değil!

— Bunları anlattığıma sevin. Sen yukarıda, Mars gezegeninde ne olduğunu biliyor musun? Adam yiyen mantarlar gibi iri gözlü canavarlar var orada! On sent verip bir dergi alırsan resimlerini bile görürsün! Tamam mı? O canavarlar var ya, yakaladılar mı kemiklerini un ufak ederler!

— Umurumda değil, bana ne, dert etmem.

Belter, yanından tören geçişiyle uzaklaşan kalabalığa Laktı. Kara alnından ter damlaları süzülüyordu. Yıkılmıştı.

— Ve öyle soğuk ki oraları; soluyacak hava da yok. sudan çıkmış balığa dönersin, çırpına çırpına ölürsün. Beğendin mi?

— Birçoğu hoşuma gitmedi doğrusu, efendim. Lütfen, bırakın beni gideyim. Geç kalıyorum!

— Gitmene karar verirsem seni bırakırım. Burada seninle kibar beyefendiler gibi konuşacağız, ta ki ben gidebilirsin diyene kadar. Benim ne belalı herif olduğumu bilirsin. Sen bu yolculuğa çıkmak istiyorsun, öyle mi? Peki, beyefendi, 'Havanın ortasından yol aç' kendine ve cehennem ol git. Ancak

bana olan şu elli papel borcunu öde! Sana iki ay daha süre tanıyorum.

— Fakat borcum için burada kalırsam roketi kaçıtırırım, efendim!

Teece yüzüne üzgün bir ifade vermeye çalıştı:

— Ayıp değil mi şimdi bu dediğin?

— Size atımı veririm, efendim.

— At yasal bir borç ödeme önerisi olamaz. Ben paramı alasıya hiçbir yere kımlıdayamazsın, diye söylenen Teece sinsice güldü. Neşesi yerine gelmişti.

Bütün bu konuşanlara kulak kabartan az sayıda bir siyah insan öbeği toplanmıştı. Donakalan Belter başını önüne eğdi, şiddetle ürperdi. Yaşlı bir adam ağır adımlarla öne çıktı:

— Bayım!

Teece hızla dönüp baktı:

— Ne?

— Bu adamın size olan borcu ne kadar, bayım?

— Senin üstüne vazife değil.

Yaşlı adam Belter'e baktı:

— Ne kadar, evlat?

— Elli dolar.

Yaşlı adam çevresindekilere kara ellerini uzattı:

— Yirmi beş dolar hazır. Herkes ikişer dolar versin. Çabuk olun. Düşünecek zamanımız yok!

— Şimdi de böyle bir numara ha! diye bağırды Teece.

Paralar toplandı. Yaşlı adam kasketine doldurduğu paraları parmağıyla saydı. Kasketi Belter'e uzattı:

— Evlât, roketi kaçırmayasın, dedi.

Kaskete bakan Beller gülümsedi:

— Hayır efendim, kaçıracağımı sanmam.

Teece haykırdı:

— Parayı onlara geri ver!

Belter saygılı bir tavırla başını eğerek selam verdi ve avucuna doldurduğu parayı Teece'ye uzattı. Teece parayı almaya yanaşmayınca, ayaklarının dibine, tozların içine bıraktı:

— Paranız burada, efendim, dedi. iyi kalpliliğinize teşekkür ederim.

Atının dizginlerini çekip aldı, bindi ve o güne kadar görmediği yaşlı adama teşekkür edip uzaklaştı.

— Orospu çocuğu, diye söylendi Teece dişlerinin arasından. Güneş altında parıldayan yola gözlerini dikti. Orospu çocuğu.

— Paraları topla, Samuel, dedi orada bulunanlardan biri.

Uzun zamandır ilk kez böyle bir olay oluyordu. Küçük beyaz oğlanlar yalınayak koşuşarak haber taşıdılar.

— Hep birbirlerine yardım ettiler! Böyle yapıp hepsi özgür oldular! Zengin biri yoksul birine iki yüz papel verdi. On papeller, beş papeller, bir sürü para topladılar, hepsi, herkes!

Beyaz adamlar somurtup oturdular. Yüzlerinde patlayan rüzgâr, kum ve sıcaktan ötürü gözlerini yumdular.

Öfkenin en yoğunu Samuel Teece'de idi. Nalbur dükkânını kapattı, ateş saçan gözlerle arkadaşlarına baktıktan sonra topluluktan uzaklaştı. Elinde tüfeğini sallıyordu. Kısa bir süre sonra, bir şeyler yapmaya karar vermiş olacak ki, ona bakan Zencilere bağırmaya başladı. «Bang! Bakın uzayda roket var!» Sesi her taraftan duyuluyordu. «Bang! Tanrı aşkına!» Kara başlar kımlıdamadı ve

duymamazlıktan geldiler. Fakat gözlerinin akı sinirden kaydı ve göz bebekleri yuvalarında dönmeye başladı. «Bomm! Bütün roketler düşecek! Öleceksiniz! Bank! Hey büyük Tanrım! Bu yaşlı topraklarda koruyuculuğun altında yaşamaktan memnunum. Şu eski şarkıda olduğu gibi; daha çok gökyüzü, daha az toprak! Ha, ha, ha!»

Atlar tozularak ayaklarıyla yeri eşelediler. Eskimiş yaylar üzerindeki arabalar gıcırdadı. Sıcakta bir tek onun sesi duyuluyordu:

— Küt! Bütün Zenciler uzay boşluğuna! Meteorlar çarpıp parçalayacak! Hay Güzel Tanrım! Uzay meteor dolu! Biliyor muydunuz bunu? Roketleri ördek avlar gibi avlıyorlar. Hepiniz öleceksiniz, uzayda, Dünya'nın çevresinde sonsuza kadar yüzeceksiniz. Tanrım! Kulaklarınızı açın, size söylüyorum!

Sessizlik çöktü. Irmak ağır ağır akıyordu.

Kabaran ırmak duruldu. iki saat geçmişti. Sular çekildi. Sonunda tümüyle kurudu ve kasaba sessizliğe gömüldü. Ağaçların, vitrin camlarının, gölgelerde pinekleyen adamların her yanları toza batmıştı.

Dükkânın önündeki adamlar kulak kesildiler.

Fakat hiçbir şey duymadılar. Düşünceleri geçmişe uzandı: Yeşil çayırlar üzerinde, sabahın erken saatlerinde her yer, her günkü gürültülerle doldu. Taze şarapla tika basa dolu kulübelere neşeli sesler yükseliyor, mimoza dallarının altından tatlı gülüşler duyuluyor, küçük Zenci çocuklar derelerin berrak sularına dalıyor, çayırlarda yuvarlanıyorlardı.

Oysa şimdi, sanki büyük bir fırtına tüm sesleri silip süpürmüştü. Açık bırakılan kafes kapılarının biteviye gıcırta ve terk edilmiş arabaların havada sessizce dönen tekerleklerinin sesiydi tek duyulan. Irmaklarda yıkanan kayaların üstü boş ve melon şapkalı yamakların terkettiği ambarlarda örümcekler yeni ağlarını örmeye başladılar, çatıları tozlar kapladı. Şurada, burada, telaşla ayrılanların unuttukları ateşin dumanları tütüyordu.

Nalbur dükkânının önündeki adamlar gözlerini kırpmaksızın oturdular.

— Ne diye çekip gittiler anlamıyorum. Oysa gün geçtikçe daha çok haklar elde etmişlerdi. Daha ne istiyorlardı? Kişi başına ödenen vergi bu yörede kalkmıştı; linci yasaklayan yasa çıkmıştı; eşit haklar elde etmişlerdi; peki daha ne istiyorlar? Beyaz adamlar gibi çok para kazanma hakları da vardı, fakat yine de oraya gidiyorlar.

Boş caddenin baş tarafında bir bisikletli belirdi.

— Hey Teece! Senin Silly buraya geliyor!

Bisikletli dükkânın önüne geldi. Uzun kol ve bacaklarıyla, başını çevreleyen melon şapkasıyla, on yedi yaşlarında kara bir oğlandı bu. Samuel Teece ona bakıp gülümsedi.

— Demek suçluluk duydun ve geri döndün, dedi Teece .

— Hayır, efendim, bisikleti getirdim.

— Ne oldu, rokete binemedin mi?

— Öyle değil, efendim.

— Nasıl olduğunu anlatma. Malımı çalmak için gitmediğin anlaşılıyor! (Oğlanın eline bir bez verdi) Haydi, temizliğe başla!

Oğlan gözlerini kırpıştırdı:

— Özür dilerim ama.

— Ne dediğimi duydun. İşimiz çok. Natchez'den bir kutu çivi gelecek...

— Bay Teece.

— Ve bir kutu çekici yerlerine dizele.

— Bay Teece, efendim!

Teece sertçe baktı:

— Sen hâlâ burada mısın?

— Bay Teece, benim buradan ayrılmak istediğimi duydunuz umarım, dedi çocuk özür diler gibi.

— Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun. Yarın da, öbür gün de, daha öbür gün de, dedi hiddetle Teece.

— Korkarım ki gitmek zorundayım, efendim.

— Gidemezsin. Gel buraya, bak ne göstereceğim. Oğlan yanına geldiğinde bir kâğıt uzatarak:

Bunu hatırladın mı? diye sordu.

— Neyi efendim?

— Bu senin çalışma sözleşmen. Hani imzalamıştın. işte şuradaki X işareti. Gördün mü? Şimdi bana cevabını ver.

— Bunu ben imzalamadım, Bay Teece. (Çocuk korkudan titremeye başladı) X işaretini herkes atabilir, bu benim imzam değil.

— Dinle beni aptal çocuk. Bu bir sözleşme ve üzerinde şöyle yazıyor: 15 Temmuz 2001'den başlamak üzere, iki yıl süreyle Bay Samuel Teece'in yanında çalışacağım. Eğer işten ayrılmak istersem, bunu dört hafta önceden bildireceğim ve yerime biri alınıncaya kadar çalışmamı sürdüreceğim. Gördün mü? (Teece kâğıdı katladı, gözleri parlıyordu) Eğer sorun çıkarırsan seni mahkemeye veririm.

— Bunu yapmamalısınız. (Çocuğun gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamıştı) Eğer bugün gidemezsem, hiç gidemem !

— Neler hissettiğini anlıyorum Silly; evet, sana kanımız ısındı, bunu bilirsin. Sana iyi davranacağız ve iyi yemekler vereceğiz oğlum. Şimdi doğru içeri git ve işine başla. Bütün olup bitenleri unut. Saçma bunlar. Teece gülümsedi ve oğlanın sırtını sıvazladı.

Oğlan başını çevirdi ve yaşlı adama baktı. Gözyaşları görüşünü engelliyordu. «Belki... belki de bu baylardan biri... » Orada bulunan adamlardan bazıları dönüp önce oğlana sonra da Teece'ye baktılar.

— Senin yerini bir beyazın alabileceğini mi söylemek istiyorsun? dedi Teece soğuk bir sesle.

Quartermain Dede ellerini dizinden çekti, düşünceli düşünceli uzaklara baktı:

— Teece, bana ne dersin? diye sordu.

— Neye?

— Silly'nin yerini almama.

Bir sessizlik oldu. Teece uyarırcasına:

— Quartermain Dede! dedi.

— Bırak oğlancığı gitsin. Dükkânı ben temizlerim!

— Gerçek mi söylüyorsunuz? Gerçekten yapacak mısınız? diye söylenen çocuk Quartermain

Dede'nin yanına koştu. Gözyaşlarının arasından gülümsemeye çalışıyordu.

— Tabii.

— Dede, dedi Teece. Şu işin içine burnunu sokmasan iyi olur!

— Çocuğa izin ver, Teece!

Teece oğlana doğru yürüdü ve onu kolundan yakaladı:

— O benim. Bugün karanlık bastırıncaya kadar onu arka odaya kilitleyeceğim.

— Yapmayın, Bay Teece!

Oğlancağz yeniden ağlamaya başladı. Hıçkırıklar dükkânın dışına taşmıştı. O sırada caddenin karşısında eski bir Ford durdu, içinde Zenciler vardı:

— İşte ailem de geldi. Bay Teece, lütfen, lütfen, ne olursunuz?

— Teece, dedi dükkândaki adamlardan biri. Bırak gitsin.

Öteki adamlar da söze karıştı.

— Teece, uzatma şu meseleyi, bırak oğlanı, gitsin!

Teece elini silahına attı. Adamların ona bakışını gördü. Elini silahından çekti ve oğlanın kolunu bıraktı. «Pekâlâ. Defol. (Döndü ve dükkânın arkasına doğru yürüdü. Bir yandan da söyleniyordu) «Fakat dükkânımda çerçöp bırakmamalısın. »

— Bırakmam, efendim!

— Kendi barakan da dahil her yeri iyice temizle. Gereksiz şeyleri yak.

Silly baş salladı:

— Onları yanıma alacağım.

— Onları şu Tanrı'nın cezası rokete alacaklarını sanmam.

— Yanıma alacağını, diye üsteledi çocuk yumuşak bir sesle.

Hızla koşarak dükkâna daldı. Bir süre sonra içeriden süpürge sesleri geliyordu. Çok geçmeden kollarında eski eşyalarıyla çıktı. Eski Ford yaklaştı ve Silly kapıyı açıp arabaya girdi. Kapının önüne dikilmiş olan Teece, alaycı bir gülümsemeye: «Orada ne yapacaksın?» diye takıldı.

— Yeni bir hayata başlayacağım. Kendime ait bir nalbur dükkânım olacak, diye karşılık verdi

Silly.

— Tanrı cezanı versin! Benden ticareti öğrendin, orada onu kullanacaksın!

— Hayır, efendim. Günün birinde böyle olacağını düşünmemiştim. Fakat oldu.

— Herhalde roketlerinize isimler bulmuşsunuzdur, değil mi?

Arabadakiler saate baktılar:

— Evet, efendim.

— Eljah ve Chariot gibi, Büyük Tekerlek ve Küçük Tekerlek, Kader, Umut ve Mutluluk gibi, değil mi?

— Gemiler için de isimler bulduk, Bay Teece.

— Tanrı'nın oğlu, Kutsal Yerler gibi şeyler mi?

— Gitmemiz gerekiyor, Bay Teece.

Teece güldü:

— Neden cevap vermiyorsun? En iyisi Swing Low ve Tatlı Chariot adları bence. Ne dersin?

Araba çalıştı.

— Hoşça kalın, Bay Teece.

— Böyle bir ad size çok yaraşır.

— Hoşça kalın bayım.

— Ha, ha, ha. Şu adını koyduğun rokete bin ve cehenneme git. Ha, ha, ha. Başka yapacak neyin var ki? diye bağırdı arkalarından.

Araba tozu dumana katarak uzaklaşmaya başladığında, oğlan yarı beline kadar pencereden sarkarak ve elini ağzına siper ederek son kez Teece'ye bağırdı:

— Bay Teece, Bay Teece, bundan sonra geceleri ne yapacaksınız, Bay Teece?

Bir sessizlik oldu. Araba uzaklaşmıştı:

— Ne demek istedi bu Tanrı'nın cezası? diye kendi kendine söylendi Teece. Geceleri ne yapacak mışım?

Arabanın arkasından kalkan toza baktı ve birden oğlanın ne demek istediğini anladı.

Yıllardır, zaman zaman evini basan adamları, yüreğinin on yaşındaki bir çocuk gibi gümbürdeyişini hatırladı.

— Orospu çocuğu, bunları mı hatırlatmak istedi? dedi kendi kendine ve bağırmağa başladı. Geri gel, piçkurusu! Geceleri ne yapacak mışım? Neden bu alçak, küstah çocuk...

Tabancasını çekti. Dolu olup olmadığına baktı.

— Ne yapıyorsun, Sam? diye sordular.

— Şu orospu çocuğunu öldüreceğim.

— Öfkelenmemelisin, dedi Quartermain Dede.

Fakat Samuel Teece dükkânın arka tarafına dolandı ve ardından üstü açık arabasıyla görüldü:

— Benimle gelecek kimse var mı?

— Bir gezinti olur, diyen Quartermain Dede arabaya bindi.

— Başka?

Hiç kimse karşılık vermedi.

Quartermain Dede kapıyı kapattı. Samuel Teece ortalığı tozularak kalktı ve hızla uzaklaştı. Yol boyunca pek konuşmadılar. Bir süre sonra bir kavşakta durdular:

— Hangi yoldan gitmiş olabilirler, Dede? diye sordu Teece.

Quartermain Dede:

— Tam karşıımızdaki, diye işaret etti.

Yollarına devam ettiler. Yaz sıcağı ortalığı kavuruyordu. Yol bomboştu. Birden ileride gözlerine bir şey ilişti. Teece arabayı yavaşlattı, eğildi ve gözlerini kısarak baktı.

— Tanrı cezalarını versin, Dede, şu piçlerin yaptıklarına bak!

— Ne olmuş, dedi Quartermain Dede gösterilen yöne bakarken.

Yola bir yığın eşya yığılmıştı. Karton kutular, oyuncaklar, yataklar, teneke kutular, cam kırıkları, boncuklar, şapkalar, tabaklar, sabunlar, evlerde kullanılan hemen hemen her şey... Fakat onlar etrafa saçılmamıştı. Sanki bir dekor oluştururcasına düzenli yığılmıştı. Tozlu yolun iki yanına sıralamışlardı.

— Bunları yakacaklarını söylememişler miydi? diye bağırdı Teece. Hayır. Söylediğimiz gibi yakmadılar. Yanlarına aldılar ve buraya bırakıp gittiler. Şu Zenciler amma da şımarıkmışlar meğer!

Kâğıtların, kavanozların, kutuların arasından geçerken, «Tanrı cezalarını versin, her yere bırakmışlar!» diye söyleniyordu.

Bir süre daha yol aldıktan sonra durdu, arabadan indi ve sonu görünmeyen yola bakarak:

— Orospu çocuğu! diye homurdandı. Onları asla yakalayamayacağız!

Bir saat kadar sonra Teece ve Quartermain Dede yorgun argın nalbur dükkânına geri döndüler.

Kapının önündeki adamlar bıraktıkları gibi oturuyor, gökyüzünü seyrediyorlardı. Teece oturup da, ayaklarını sıkkan ayakkabılarını çıkardığında biri «Bak!» diye bağırdı.

— Eğer bakarsam Tanrı beni kahretsin, dedi Teece.

Fakat ötekiler baktı. Ve uzakta, gökyüzünde yükselmekle olan altın makaraları gördüler.

Arkalarında bıraktıkları alevlerle gözden kayboldular.

Pamuk tarlalarında kar bulutlarını andıran öbekler arasından rüzgâr hafif hafif esiyordu. Dalia ötelere tembel kediler gibi uzanmış sırtı tekir karpuzlar görünüyordu.

Dükkânın önünde oturan adamlar birbirlerine baktılar. Sonra bakışları dükkân raflarına dizilmiş sarı halatlara, kementlere, karton kutular içinde parlayan tabancalara, uzun siyah tüfeklere kaydı.

Oturanlardan biri ağzına bir saman çöpü aldı. Bir başkası da tozlar üzerine bir şekil çizdi.

Sonunda ayağa kalkan Samuel Teece çevresine bakındı ve şöyle dedi:

— Son söylediğini duydunuz mu? Ne hoştu, Tanrım Bana «Bayım» dedi!..

2004-05: AD KOYMA

YABANCI mavi topraklara vardılar ve her yere kendi adlarını verdiler; Hinkston Koyu, Lustig Kıyıları, Black Nehri, Driscoll Ormanı, Peregrine Dağı ve Wilder Kasabası. Dünyadan gelen ilk insanı Marslıların öldürdüğü yere ,kan renginden ötürü «Kırmızı Kasaba» adı verildi, ikinci gezinin bozguna uğradığı yere «ikinci Deneme» dendi. Ayrıca roketle gelen astronotların her birinin adları pek çok yerin adı oldu; «Spender Teşesi» ve «Natha-niel York Kenti» gibi.

Eski Marslıların adları ise su, hava ve tepelerin adı oldu. Kurumuş denizleri doldurmak için güneye akan karlara, kulelere, dikili taşlara da onların adı verildi. Ayrıca Dünya'da kullanılan pek çok metal ismi buraya da taşındı: DEMİR KASABA, ÇELİK KASABA, ALÜMİNYUM KENT, TAHİL KASABASI, HUBUBAT VİLLASI, DETROIT II.

Kasabalar kurulup, böylece adlandırıldıktan sonra mezarlıklar da yapıldı. Onlara da adlar verildi: Yeşil Tepe, Yosun Tepesi, Çizme Tepesi gibi. Ve ilk ölümler hemen gömülmeye başlandı.

Her şey düzene girip, tamamlandıktan sonra Dünya'dan bilgiler gelmeye başladı. Gruplar halinde geldiler. Gelirken yanlarında süs eşyalarını, fotoğraflarını ve 'atmosferlerini' de getirdiler. Çalışmaya ve sosyolojik yasalarını uygulamaya koyuldular. Yıldızlarıyla, nişanlarıyla, kuralları ve düzenlemelerini de geldiler. Dünya'nın her yanını sarmış bulunan kırtasiyeciliği buraya da taşıdılar. İnsanların yaşantısını ve kütüphanelerini düzenlemeye, planlamaya koyuldular. Dünya'dan bu nedenlerden ötürü kaçıp gelen pek çok kişiyi yine aynı cendereye soktular. Sonunda tekrar geldikleri yere kaçarak gidenler de oldu tabii.

Nisan 2005: USHER II

DURGUN sessiz ve kasvetli bir sonbahar gününde, atımın üstünde, yalnız başıma kasabanın kasvetli bir bölgesinden geçiyordum. Bir süre gittikten sonra kendimi melankolik Usher Evi'nin karşısında buldum..

Bay William Stendhal durdu. Ev alçak siyah bir tepenin üzerine yapılmıştı. Binanın yapıma tarihinin yazıldığı taşın üzerinde İ.S. 2005 tarihi vardı.

Mimar Bay Bigelow:

— Bina tamam Bay Stendhal, anahtarı buyurun, dedi.

Bir an konuşmaksızın yan yana durup binayı seyrettiler. Ayaklarının altında koyu gri çimenler hışırdıyordu.

— Usher Evi, dedi Bay Stendhal memnuniyetle. Planlandı, yapıldı ve parası da ödendi. Bay Poe'nun hoşuna gidecek iniydi acaba?

Bay Bigelow gülümsedi:

— Her şey isteğinize uygun mü efendim?

— Evet!

— Renkler tamam mı? Ürpertici ve korkunç?

— Çok ürpertici, çok korkunç.

— Duvarlar kasvetli mi?

— Enfes! Tam istediğim gibi.

— Dağ gölü yeteri kadar koyu ve dehşet verici mi?

— Evet. Tam düşündüğüm gibi!

— Ya şu otlar? Biliyorsunuz, onları boyadık. İsteddiğiniz gibi koyu gri olmuş mu?

— Fevkalâde!

Bay Bigelow mimari planlarına baktı. Sonra Bay Stendhal'a dönerek:

— Düşündüğünüz gibi bütün bina «kalbi donduracak kadar soğuk ve bunaltacak kadar kasvetli» olmuş mu? Ev, göl ve çevresi, Bay Stendhal?

— Bay Bigelow, verdiğim her kuruş yerini, değerini bulmuş doğrusu. Tanrım! Ne kadar müthiş bir bina!

— Teşekkür ederim. Tanrı'ya şükürler olsun ki özel roketiniz vardı da istediğimiz malzemeyi getirtebildik. Bilmem dikkatinizi çekti mi? Buralar hep alaca karanlık. Sanki hep ekim ayı yaşanıyor gibi; çıplak, yalıtlanmış ve ölgün. Gerçi biraz uğraştırdı. Her şeyi öldürdük. On bin ton DDT kullandık. Ne bir yılan, ne bir kurbağa, ne de Marslı bir sinek kaldı. Burası hep böyle koyu ve kasvetli kalacak Bay Stendhal. Bu yaptığımdan gurur duyuyorum. Bir de her zaman güneşin etkisini ortadan kaldıracak makineler var. Böylece burayı sürekli olarak karanlık ve kasvetli bir köşe olarak tutabileceğiz.

Stendhal tüm görüntüyü içine sindirmeye çalışıyor gibiydi. İşte istediği «atmosfer». İşte dehşetli görünümüyle ev! Ve şu korkunç göl! Plastik ya da başka bir şeyden. Kim bilecek?

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Uzaklarda, çok uzaklarda bir yerlerde güneş vardı. Mars gezegeninin bir yerlerinde Nisan ayı yaşanıyordu; mavi bir gökyüzü ile sarı bir ay. Yukarılarda, bir yerlerden bu fevkalâde ölü gezegeni uygarlaştırmak için roketler geliyor. Onların gürültüsü, bu eski dünyanın, ses geçirmez dünyanın çevresinde boğulup yok oluyor.

— Artık işim bittiğine göre, diye söze girdi Bay Bigelow, tüm bunları neden yaptırdığınızı sorabilirim sanıyorum.

—Usher'ı mı? Tahmin etmedin mi?

— Hayır.

— Usher ismi sana bir şeyler anlatmadı mı?

— Hayır.

— Peki ya Edgar Allan Poe ismini hatırlıyor musun?

Bay Bigelow başını salladı.

— Öyle ya, dedi Bay Stendhal, Bay Poe'yu tanımanı beklememeliydim. Çok önceleri, Lincoln'den önce öldü. Bütün kitapları Büyük Yangın'da yakıldı. Bu otuz yıl kadar önceleri 1975'lerde oldu.

— Ah, onlardan biri miydi?

— Evet, onlardan biriydi Bay Bigelow. O, Lovecraft, Hawthorne ve Ambrose Bierce ve bütün dehşet hikâyeleri, geleceğin hikâyeleri yandı, kül oldu. Kalpsizce yakıldı. Sonra da bir yasa çıkarıldı. 1950 ve 60'larda kum taneleri kadar çok olan kitaplar birer birer yok edildiler. Önce çizgi kitapları kontrol etmeye başladılar. Ardından detektif kitaplarını ve tabii filmleri kontrolleri altına aldılar. Politik eğilimlere, dinsel önyargılara ve basına karıştılar. Her zaman bir şeylerden korkan bir azınlık vardır. Büyük çoğunluk ise bu nedenle karanlıktan, gelecekten, geçmişten ,içinde bulunduğu zamandan, kendinden ve kendi gölgesinden korkar hale gelir.

— Anlıyorum.

— Politika kelimesinden bile korkarlar, çünkü bu söz pek çok muhalif için komünizm sözü ile eşdeğer anlamdadır .Ve bu kelimeyi kullanmak sizin hayatınızla yanı değerdedir. Zamanla her şey sıkılır ve iyileşme umudu tümenden ortadan kalkıncaya kadar sürdü. Sanat ve edebiyatta dalkavukluk çörelendi zamanla ve ne tadı kaldı ne tuzu. Sonra film kameraları parçalandı ve tiyatroların ışıkları söndü. Basım evleri, bir Niyagara Şelalesi gibi kâğıtlara döktükleri harfleri dökemez oldular artık. Oh, her şey kötüleşti, her şey.

— O kadar mı?

— Evet, maalesef. Her insanın, dediler, gerçeklerle yüz yüze gelmesi gerekmiş. Oradan buradan binlerce, yüz binlerce kitap topladılar. Sonra kütüphaneleri dolaştılar. Hepsini bir alana topladılar. Aman Tanrım! Ne korkunç! Çocuk masallarını, çocukların güzel uykularını bile engellemek istediler. Alis'e öyle bir içki içirdiler ki, o artık bir daha masallara giremeyecek kadar küçüldü. Uyuyan Güzel, kendisine zehirli bir iğne sunan birince uyandırıldı. Bir Varmış Bir Yokmuş gitti. Yok oldu. Hepsini, hepsini ateşe verdiler... Yaktılar...

Yumruklarını sıktı. Tanrım. Ne kadar ani olmuştu! Yüzü kızarmıştı ve güçlkle nefes alıyordu.

Bay Bigelow'a gelince, o dinlediği uzun hikâyeden şaşkına düşmüş, pek de bir şey anlamamıştı.

Gözlerini kırpıstırdı ve sonunda:

— Affedersiniz. Ama neden söz ettiğinizi anlayamadım. Birtakım isimler sayıyorsunuz. Oysa benim işittiğime göre 'Yakma' iyi bir şey.

— Defol! diye bağırdı Stendhal. İşini bitirdin, şimdi beni yalnız bırak, budala!

Bay Bigelow eşyalarını topladı ve gitti.

Bay Stendhal 'Evi'nin önünde durdu.

— Beni dinle, dedi görünmeyen roketlere. Senin saf görüşlü insanlarından uzaklaşmak için kalkıp buraya geldim. Fakat her gün sürü halinde birçoklarını getiriyorsun, sanki leşe konan sinekler gibi.

Ama size göstereceğim. Size, Dünya'da Bay Poe'ya yaptığınızı yapacak güzel bir ders vereceğim.

Bugünden sonra dikkatli olun! Usher Evi hizmete açılmıştır!

Yumruğunu gökyüzüne doğru salladı.

Roket indi. Dışarı bir adam çıktı. Eve baktı. Gözleri sinirli ve sıkıntılı görünüyordu. Orada beklemekte olan kısa boylu adamın önünde durdu.

— Adınız Stendhal mı ?

— Evet.

— Ben Garret, Ahlak Bölümü müfettişlerinden.

— Sonunda Mars'a da geldiniz mi siz ahlâklı insanlar. Ne zaman geldiğinizi merak ettim.

— Geçen hafta geldik. Dünya'da yaptığımız gibi burada da kısa zamanda işleri düzene koymak

zorundayız. (Adam kimlik kartım Ev'e doğru salladı) Umarım beni bu yer konusunda bilgilendirirsiniz, Bay Stendhal.

— Bu perili bir şatodur, beğendiniz mi?

— Beğenmedim Stendhal, beğenmedim. Şu «perili» kelimesi bile hoş değil!

— Gayet basit. Şu içinde bulunduğumuz 2005 yılında mekanik bir tapınak yaptırıp, içinde

elektronik dalgalarla yönlendirilen bakır yarasalar uçuyor. Plastik kilerler içinde pirinçten yapılmış fareler dolaşüyor, robot iskeletler dans ediyor... Ayrıca robot vampirler, soytarılar, kurtlar ve kimyasal maddeden yapılmış birçok yaratık yaşıyor içeride.

— Benim korktuğum da buydu zaten dedi Garret gülümseyerek. Korkarım ki bu yerinizi yıkmak zorunda kalacağız.

— Ne olduğunu öğrenir öğrenmez buraya gelmiş olduğunuzu anlamıştım.

— Daha önce gelecektim, fakat biz Ahlak Bölümü'ndekiler harekele geçmeden önce

duyduklarımızdan emin olmak istedik. Akşam, evi boşaltma ve yakma elemanlarımız gelecek ve gece yarısında yerinizi yerle bir etmiş olacağız. Bay Stendhal ben sizi biraz daha akıllı biri sanırdım. Bu kadar güçlüklerle kazanılan bir parayı böyle aptalca bir şeye yatırmak! Galiba size üç milyon dolara mal olmuş.

— Dört milyona! Fakat Bay Garret, daha çok genç yaşta yirmi beş milyon dolarlık bir miras kaldı bana. Onu har vurup harman savurmak istemedim. Belki düş gibi gelir ama bu Ev'i bitirmek benim için önemliydi. Henüz ev biteli bir saat oldu. Yıkıcılarınızla biraz acele etmişsiniz. Bu oyuncağımla hiç olmazsa yirmi dört saat oynayabilmeme izin veremez misiniz?

— Yasayı biliyorsunuz. Harfi harfine uymak zorundayız. Hayaletleri, vampirleri, cinleri ya da hayal ürünü olan herhangi bir şeyi yaratan hiçbir kitaba ve eve izin verilmemiştir.

— Günün birinde sizler de yanacaksınız.

— Yeteri kadar sorun yarattınız, Bay Stendhal. Kayıtlarda var. Yirmi yıl önce. Dünya'da. Siz ve kütüphaneniz.

— Evet, ben ve kütüphanem. Ve benim gibi pek çok kişi daha. Oh, Poe şimdiden unutuldu bile. O ve onun yarattıkları. Benim de küçük hazinem vardı. Bizlerin kütüphanelerimiz vardı. Ama günün birinde yanlarında yangın çıkarmaktan hoşlanan deliler ve makinelerle adamlarımız çıkageldi. Benim elli bin kitabımı yırtıp yaktılar. Sonra Halloween'in ortasında bir kazık ilikliniz. Sonra da film prodüktörlerinize, eğer bir şey yapacaklarsa Ernest Hemingway'den yapmalarını söylediniz. Aman Tanrım «Çanlar Kimin için Çalışıyor?» kaç kez gördüm? Tam otuz farklı versiyonunu izledim. Hepsi de realist. Oh. realizm! Oh! Orada, burada her yerde!

— Üzülmenin yararı yok!

— Bay Garrett, tam bir rapor vermek zorundasınız değil mi?

— Evet.

— O halde gelip içeriği de görün raporunuz eksiksiz olsun. Yalnızca bir dakikanızı alır içeriği görmek.

— Oldu. Yol gösterin o halde. Yalnız açığözlük yapmaya kalkmayın, yanımda silahım var.

Usher Evi'nin kapısı gıcırtyla açıldı. Nemli bir esinti hissedildi. Sanki yeraltı koridorlarından geçiliyormuş gibi bir görüntü Verilmişti.

O sırada bir fare fırladı. Garrett birden bağırarak için kendini güç tuttu. Naylondan yapılmı

tüyleri ve bağırmasıyla tam bir fareye benziyordu.

— Müthiş, dedi Garrett ve görmek için eğildi.

Orada bir iskemlede oturmakta olan yaşlı bir büyücü kadın: «Ölüm!» diye bir çığlık allı ve arkasından vahşi kahkahalarla güldü.

— Gerçek şu dedi Garrett. Bence acınacak durumda.

— Onu sizin yakmanıza izin vereceğim.

— Gerçekten mi? diye sordu Garrett, memnun olmuştu. Sonra birden kaşlarını çattı. Tüm bunları mükemmel biçimde yaratmış olduğunuzu da söylemeden geçemeyeceğim.

— Böyle bir yeri yaratabilmek bile yeterli bence. Yaptım, diyebilmek yani. Bu modern, kuşkucu dünyada orta çağ atmosferini yarattım, diyebilmek.

— Size hayranını efendim, diye bir mırıltı duyuldu ve sisler içinden güzel bir kadın biçimi süzüldü, sonra da kayboldu. Garrett çok şaşırılmıştı.

O anda nereden çıktığı belli olmayan bir şempanze belirdi.

— Uzak dur, diye bağırdı Garrett.

— Korkmayın diyen Stendahl hayvanın sırtını okşadı. Bir robot. Bakır iskelet, büyücü kadın, hepsi, hepsi birer robot. Bak! Hayvanın derisini kaldırdı ve altından metal bir tüp görüldü.

Garret elini uzatarak hayvanın sırtına dokundu:

— Fakat Bay Stendahl, tüm bunlar niye? Sizin kafanızı bu kadar meşgul eden nedir?

— Bürokrasi, Bay Garrett. Fakat açıklamaya zamanım yok. Yönetim nasıl olsa bunu öğrenecektir yakında. (Şempanzeye dönüp başını salladı ve) Tamam, dedi. Şimdi.

Şempanze Bay Garrett'i öldürdü...

***

— Hazır mıyız Pikes?

Pikes baktı:

— Evet, efendim, dedi.

— İyi bir iş yaptın.

— Evet, karşılığını da aldım ama efendim, dedi Pikes ve üzerindeki plastik robot elbisesini çıkardı. işte orada, dedi .

— Bay Garrett'in tıpkısı.

—Bunu ne yapacağız efendim, diye soran Pikes başıyla gerçek Bay Garret'in ölüsünün bulunduğu yeri işaret etti.

— Yaksak daha iyi olacak, Pikes. iki tane Bay Garrett istemiyoruz değil mi?

Pikes Bay Garrett'in cesedini ölü yakma makinesine koydu. «Güle güle» diyerek Bay Garrett'i içeri attı ve kapısını kapattı.

Stendhal robot Garrett'in karşısına geçerek:

— Emirleri aldın, değil mi? diye sordu.

— Evet efendim, dedi robot ve ayağa kalktı:

— Ahlak Bölümü'ne geri döneceğim. Tam bir rapor vereceğim ve en az kırk sekiz saatlik bir erteleme isteyeceğim. Daha çok bilgilenme için bunun gerektiğini savunacağım .

— Tamam Garrett, güle güle.

Robot hızla Garrett'in roketine doğru yöneldi, bindi ve havalandı.

Stendahl döndü:

— Şimdi Pikes, dedi, davetiyelerin kalanlarını bu gece için göndermeliyiz. Sanırım, oldukça eğlenceli bir gece geçireceğiz.

— Yirmi yıl beklediğimizi düşünürsek, oldukça eğlenceli geçecek.

Birbirlerine göz kırptılar.

***

Saat yedi. Stendhal saatine baktı. Hemen hemen vakit gelmişti. Elindeki içki bardağına baktı. Sessizce oturdu. Tepesinde asılı duran plastik yarasalar, vahşi kuşlar ona çığlık atarak baktılar. Stendahl kadehini onlara doğru kaldırdı ve «Başarımızın şerefine!» dedi. Sonra arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve düşünmeye başladı. Şu genç yaşında olanlardan büyük bir zevk duyacaktı. Kitaplarının yakılmasını affedememiş ve işte, şu kitap düşmanı yönetimden bunun hesabını sormanın zamanı gelmişti. Yıllardır içinde büyüüp gelişen kızgınlık ve nefret üç yıl önce Pikes'e rastlayıncaya kadar birikmiş ve ondan sonra harekete dönüşmüştü. Oturup planlar yapmış ve bugüne gelmişti.

A, evet, Pikes! Kimdi bu Pikes? Tümünün en büyüğü! Pikes bin çehresi olan bir adamdı. Bir tilki, bir duman, mavi bir sis, beyaz bir yağmur, bir yarasa, bir canavar... işte Pikes buydu! Babası Lon Chaney'den daha da üstündü Stendhal düşündü. Geceler boyu Chaney'in filmlerini birbiri arkasına izlemişti. Evet, Chaney'den daha iyiydi Pikes. Peki ya o eski maskeli aktörden? Neydi adı? Hah, Boris Karloff. Ondan çok daha iyi. Bela Lugosi? Karşılaştırmak bile saçma. Yo hayır, Pikes tekti. Ve o şimdi Dünya'nın hiçbir yerinde sergileyemediği gösterilerini sergiliyordu. Burada.

Zavallı Pikes! Filmlerinin tümünü toplayıp götürdükleri ve insafsızca yaktıklarında neler hissettiğini öyle iyi anlıyorum ki! Elli bin kitabın bir anda yok edilmesiyle aynı şey midir acaba? Ama duygular aynı değil mi Pikes? Stendahl o günleri hatırlayınca ellerinin tekrar buz kestiğini fark etti. Geceler boyu saatlerce konuşmuşlardı, planlamışlardı. Ve işte düşleri gerçekleşiyordu artık. Usher Evi yapılmıştı.

Büyük kilisenin çanı çaldı. Konuklar gelmeye başlamışlardı.

Gülümseyerek onları karşılamaya gitti...

Rengarenk robotlar hazır bekliyorlardı. Metronomlar harekete geçmeye hazırdılar. Yağlanmış ve torna tezgâhında biçim verilmiş pirinçlerden garip kokular çıkıyordu. Ortalıkta tam bir mezar sessizliği vardı. Cinsiyetsiz fakat nitelikli robotlar. isimli ama isimsiz robotlar. insanlardan, insanlık dışında her bir şeylerini ödünç almış bulunan robotlar. Ölü olmayan ama yaşamayan robotlar. Üzerinde FOB yazan çivilenmiş kutulara baktılar. O sırada sökülen çivilerin sesi duyuldu. Kutular açılmıştı. içlerinde bazı garip gölgeler vardı. Tam o sırada bir saat işlemeye başladı, hafif tik takları duyuluyordu. Derken birer birer başka saatler de çalışmaya başlattı. Şimdi ortalık bir anda bir saatçi dükkânına dönmüştü. Robotların yuvarlak gözleri yuvalarında oynadı. Burun delikleri açılıp kapandı. Şempanze tüyleri ve beyaz tavşan tüyleriyle örtülmüş olan robotlar ayağa kalktılar. Birbirlerine benzeyen yaratıklar birbirini izledi. Kaplumbağa taklitleri, karıncalar, mavi kuşlar, yüzlerce garip yaratık, garip çığlıklarla kalktılar. Buldukları yerden çıkıp Usher'e doğru harekete geçtiler. Gece iyice bastırmıştı.

Sıcak bir esinti vardı. Konukların roketleri, gökyüzünü ateşleyerek ve sonbaharı ilkbahara çevirerek geldiler.

İçinden smokinleriyle adamlar çıktı. Yanlarında saçları kuaförde özenle yapılmış kadınlar da vardı.

— İşte Usher!

— İyi ama kapısı nerede?

Tam o anda Stendhal göründü. Kadınlar gülüştüler. Bay Stendhal onları susturmak için elini salladı. Sonra döndü ve yüksek şato penceresine baktı ve seslendi:

— Rapunzel, Rapunzel, saçlarını aşağı uzat.

Ve yukarıdan çok güzel bir genç kız pencerede göründü ve altın saçlarını aşağı sarkıttı. Ve aşağı sarkan saçlar hafif bir rüzgâr esmesiyle konukların tırmanabileceği bir merdiven biçimine dönüştü.

Kadınli erkekli grup gülererek merdivenden çıktılar ve Ev'e girdiler.

Ne kadar değerli sosyologlar! Ne eşsiz psikologlar! Ne önemli politikacılar, bakteriyologlar ve nörologlar! Tümü nemli, küf kokulu duvarların arasında duruyorlardı.

— Hepiniz hoş geldiniz!

Bay Tryon, Bay Owen, Bay Dunne, Bay Lang, Bay Steffens, Bay Fletcher ve birçok kişi...

— İçeri gelin, buyurun!

Bayan Gibbs, Bayan Pope, Bayan Churchill, Bayan Blunt, Bayan Drummond ve birçok kadın daha...

Seçkin davetliler. Fanteziyi Önleme Derneği'nin seçkin üyeleri! Kitap yakıcıları! İyi, temiz yurttaşlar! Tümü kaba insanların Mars'a giderek Marslıları yakmasını tamamlayana kadar beklediler. Sonra kentleri Marslılardan temizlediler, yeni yeni kasabalar yaptılar, metroları onardılar, yollar yaptılar ve her şeyi kendileri için güvenli duruma getirdiler. Ve sonra her şeyin istedikleri gibi olduğundan emin olunca da buralara yerleşip o Ahlak Bölüm'lerini kurdular. Ve herkese iyilik (!) dağıtmaya başladılar! Ve bunlar onun arkadaşlarıydı! Evet, evet, arkadaşları .Son birkaç yıl içinde bunların tümü ile tanışarak arkadaş oldu.

— Engin Ölüm Konağı'na hoş geldiniz!

— Merhaba Stendhal. Tüm bunlar nedir böyle?

— Göreceksiniz. Herkes üzerindeki elbiseleri çıkarsın. Orada, yanda giyim odaları var.

Bulduğunuz kostümlerle üstünüzdekileri değiştirin. Erkekler bu tarafa, kadınlar o tarafa.

İnsanlar kararsız kaldılar bir an.

— Böyle kalsak ne olur ki? dedi Bayan Pope. Bu tür şeylerden pek hoşlanmam, sanki bir tür günaha giriliyormuş gibi bir şey!

— Saçma, yalnızca bir kıyafet balosu bu!

— Oldukça illegal görünümlü bir balo, diye gülümsedi Bay Steffen.

— Saçmalama. Stendhal güldü. Eğlenmenize bakın. Yarın burası bir harabeye dönecek. Giyinme odalarına girin!

Ev ışıklarla ve renklerle pırıl pırıldı. Rengarenk fareler, yarasalar çalınan müziğin eşliğinde uçarak ya da koşarak dans ediyorlardı. Bir süre sonra giyinik olarak konuklar çıktı. Her biri yüzlerine taktıkları maskelerle değişik birer kişiliğe bürünmüşlerdi. Kadınlar kırmızı elbiseler giymişlerdi, gülüyorlardı. Erkekler onları dansa davet ettiler. Duvarlarda hiç kimsenin yok edemediği birtakım gölgeler vardı. Oraya buraya yerleştirilmiş aynalarda konukların değil, başka birtakım müthiş şeylerin görüntüleri vardı. Yüzlerdeki maskeler dehşet saçıyordu. «Hepimiz vampir olduk!» dedi Bay Fletcher gülererek. «Ölüm!»

Yedi tane oda vardı ve her birinin rengi ayrıydı. Mavi, eflatun, yeşil, oranj, beyaz, mor ve yedincisi siyah kadife ile kaplanmıştı. Siyah odada bir saat başı çalan bir saat vardı. Konuklar bu odalarda fantezi robotlar, devler, cinler arasında eğlenerek içtiler, güldüler, dans ettiler, şarkılar söylediler.

— Bay Stendhal!

Bir fısıltı.

— Bay Stendhal!

Ölüm maskeli bir yaratık hemen yanında duruyordu. Döndü, bu Pikes'ti. «Sizi yalnız görmem gerekli.»

— Ne oldu?

— Bakın. Elinde bir iskelet tutuyordu, içinde yarı erimiş birkaç metal düğme, çiviler, vidalar vardı.

Stendhal uzun uzun bunlara baktı. Sonra Pikes'i bir koridora doğru çekti:

— Garrett mi? diye sordu.

Pikes başıyla onayladı.

— Yerine bir robot göndermiş. Biraz önce ceset yakma fırınına temizlerken bunu buldum.

— Bu da demektir ki polis her an burada olabilir, dedi Pikes. Planımız mahvolacak!

— Bilmiyorum, dedi Stendhal dans etmekte olan rengarenk giysili konuklara bakarak. Tüm

koridorları büyüleyici bir müzik doldurmuştu. Garrett'in yalnız başına böyle bir yere gelecek kadar aptal olmadığını tahmin etmem gerekirdi. Biraz bekle.

— Ne oldu?

— Hiçbir şey. Önemli bir şey yok. Garrett bize bir robot gönderdi, biz de bir tane ona geri

yolladık. Eğer çok dikkatli incelemese düğmeyi göremeyecektir.

— Tabii!

— Bundan sonra kendi gelecektir. Onun güvenli olacağım düşünecek. Neden şu an kapıya gelmiş

olmasın. Biraz daha şarap Pikes!

Büyük çan çaldı.

— İşte geldi, bahse girerim ki o. Gidip Bay Garrett'i içeri al!

Rapunzel altın saçlarını aşağı sarkıttı.

— Bay Stendhal mısınız?

— Siz de Bay Garrett, gerçek Garrett misiniz?

— Aynen! (Garrett küflü duvarlara ve ortada dönmekte olan insanlara baktı) Bizzat gelip sizinle

görüşmemin daha iyi olacağını düşündüm. Robotlarla anlaşmanız güç. Bina yıkıcılarına haber verdim buraya gelirken. Bir saate kadar burada olup bu müthiş yeri yerle bir edecekler.

Stendhal gülümsedi:

— Haber verdiğiniz için teşekkür ederim. (Elini salladı) Bu arada biraz eğlenirsiniz umarım.

Biraz şarap alır mısınız?

— Hayır, teşekkür ederim. Neler oluyor? Bir insan bunlardan nasıl etkilenebilir?

— Bunu kendiniz görerek anlayın Bay Garrett.

— Cinayet!

— Cinayet çok kötü bir iştir.

Bir kadın çığlığı duyuldu. Bayan Pope koşarak geldi, yüzü kireç gibi bembeyazdı:

— Korkunç bir şey oldu: Bayan Blunt'ın bir şempanze tarafından boğazlanarak öldürüldüğünü ve

sonra da bir bacaya tıktırılmaya çalışıldığını gördüm. Korkunçtu!

— Korkunç! diye tekrarladı Bayan Pope ve sustu. Birlikte gidip baktıklarında altın saçların

bacadan sarkmakta olduğunu gördüler. Garrett bir çığlık attı.

Bayan Pope birden: «Bayan Blunt» diye bağırdı. Çok şaşırmıştı.

— Evet, dedi Bayan Blunt. Orada duruyordu.

— Fa... fakat, biraz önce sizin bacaya tıktırılmaya çalışıldığınızı görmüştüm, nasıl olur?

— Hayır, diye güldü Bayan Blunt. O benim tıpkım olan bir robottu. Mükemmel bir kopyaydı

doğrusu.

— Fa... fakat, fakat, nasıl olur, inanamıyorum?

— Bağırma hayatım. Ben gayet iyiyim, görüyorsun. Bırak da kendimi ben düşüneyim, değil mi

ya? Evet oradaydım, bacama içinde. Senin de dediğin gibi. Bu komik değil mi?

Bayan Blunt gülerek uzaklaştı.

— Bir içki alır mıydınız, Garrett?

— Evel, iyi olur. Bu olay oldukça sınırlarımı bozdu. Tanrım, ne biçim bir yer! Burası hemen yok

edilmeli, derhal yıkılmalı...

Garrett içkisini bitirdi.

O sırada başka bir çığlık duyuldu. Bay Steffens, dört beyaz tavşanın omzu üstünde taşınıyordu. Sonra tavşanlar Bay Steffens'i omuzlarından indirerek bir masaya yatırdılar. Birden masanın üzerinde bir sarkaç belirdi. Sarkacın ucunda da gittikçe Bay Steffens'e yaklaşan keskin bir ustura vardı.

— Oradaki ben miyim, diye sordu Garrett'in yanı başından biri. Dönüp baktığında bunun Bay Steffens olduğunu gördü.

— İnsanın kendisinin öldüğünü görmesi ne kadar garip bir şey, dedi Bay Steffens. Orada yatanın benim robotum olduğunu herhalde anladınız.

Sarkaç son hamlesini de tamamladı.

— Ne kadar çarpıcı, dedi Bay Steffens ve dönüp gitti.

— Bir içki daha alır mısınız Bay Garrett?

— Evet, lütfen.

— Çok uzun sürmeyecek. Yıkıcılar neredeyse gelirler!

— Tanrıya şükür!

Derken üçüncü çığlık duyuldu.

— Şimdi ne oluyor, dedi Garrett.

— Bu da benim sıram, dedi Bayan Drummond. Bakın!

Ve ikinci bir Bayan Drummond bir tabuta kondu, çivilendi ve yeraltına bir mezara gömülmek üzere indirildi.

— Bunların tümünü daha önce okuduğumu ya da gördüğümü hatırlıyorum, dedi Ahlak Bölümü müfettişi. Eski unutulmuş kitaplardan okudum sanırım. Bu sarkaç, ölüm çukuru, şempanze... Evet hatırladım, yaktığım kitaplardan bazılarında yazılı olan şeylerdi.

— Bir içki daha Bay Garrett? Buyurun, bardağınızı alın!

Orada durarak beş ölümü daha izlediler.

— Sizin için ne planladığımızı görmek ister miydiniz?

— Tabii, dedi Bay Garrett. Ne fark eder? Nasıl olsa şu belalı şeylerin tümünü yerle bir edeceğiz.

Çok iğrençsiniz!

— Benimle gelin. Bu taraftan.

Ve Garrett'i aşağı kata, birçok dolambaçlı koridor, pasaj ve yeraltı odalarının bulunduğu bir yerlere indirdi.

— Burada bana ne göstermek istiyorsunuz? diye sordu Garrett.

— Kendinizin öldürülüşünü göreceksiniz.

— Kopyamın mı?

— Evet. Bir başka şey daha var.

— Ne?

— Amontillado, dedi Stendhal ve elinde yüksekte tuttuğu bir meşaleyle uzaklaştı. Oradaki tabutlardan donmuş iskeletler çıktı. Garrett elini burnunda tutarak sordu.

— Ne?

— Amontillado'dan söz edildiğini hiç duymadınız mı?

— Hayır!

— Bunu tanıyor musun? Stendhal bir hücreyi işaret ediyordu.

— Tanımam mı gerekiyordu?

— Ya bunu? diyen Stendhal bir sürgüyü açtı.

— Bu şey ne?

— Gel, dedi Stendhal.

Hücreye girdiler. Karanlıkta Stendhal yarı sarhoş adamı zincirlere bağladı.

— Tanrı aşkına, ne yapıyorsun? diye bağırdı Garrett, zincirlerden kurtulmak için çırpınarak.

— Ben şakacı biriyimdir. Lütfen şakanın ortasında bu tür sorular sorarak işin tadını kaçıрма.

Oldu mu?

— Olan ne? Beni zincirlerle bağladın.

— Evet!

— Peki ne yapacaksın şimdi?

— Seni burada bırakıp gideceğim.

— Şaka yapıyorsun!

— Şakacı biriyim dedim ya. işte güzel bir şaka!

— Peki benim robotum nerede? Onun öldürülüşünü görmeyecek miydim?

— Senin robotun yok.

— Peki ya diğerleri.

— Diğerleri öldü. Senin içki içerek seyrettiğin ölümler hep gerçektir. Seninle birlikte onları

izleyenler robotlardı aslında.

Garrett hiçbir şey demedi.

— Şimdi sen, 'Tanrı aşkına Montresor!' diyeceksin, dedi Stendhal. Ve ben de sana 'Evet, Tanrı aşkına,' diyeceğim. Söyleyeceksin değil mi? Hadi. Söyle.

— Aklını kaçırmış olmalısın.

— Gönlünü nasıl almalıyım bilmem. Söyle. 'Tanrı aşkına Montresor!' de.

— Demeyeceğim, budala. Çabuk beni buradan çıkart. Şimdi biraz kendine gelmişti.

Stendhal zil sesleri çıkartan bir şeyi uzattı.

— İşte, bunu giy!

— Nedir bu?

— Saray soytarılarının giydiği çingiraklı kukuleta. Onu kafana geçir, o zaman belki seni

kurtarabilirim.

— Stendahl!

— Onu başına geçir, dedim sana!

Garrett buyruğu yerine getirdi, ziller şingirdadı.

— Daha önce böyle şeylerin olduğunu hiç hatırlamıyor musun? dedi Stendahl. Sonra da elinde mala, harç ve tuğla ile duvar örmeye başladı.

— Ne yapıyorsun?

— Seni içeride bırakarak duvar çekiyorum.

— Delirmişsin!

— Bu konuyu tartışmak istemiyorum.

— Bundan ötürü mutlaka bir gün yargılanacaksın.

Stendahl gayet sakin bir tuğla daha aldı, onu ıslak harcın üzerine koydu ve malanın tersiyle üzerine vurmaya başladı.

Tuğlalar gittikçe yükseliyordu. Garrett ise bağırılmayı sürdürüyordu.

— Biraz daha bağırlı lütfen, dedi Stendahl. Gösterimiz çok eğlenceli geçiyor.

— Beni çıkar, çıkar diyorum!

Son tuğlayı da koydu ve duvarı tamamıyla bitirdi. içeriden sürekli bağırımlar duyuluyordu.

«Garrett» diye seslendi Stendahl sakin bir sesle. « Garrett.» içeriden bir an ses gelmedi.

— Garrett, bunu sana neden yaptım biliyor musun? diye konuşmaya başladı Stendahl. Çünkü sen

onları gerçekten bir kez bile okumadan, Bay Poe'nun bütün kitaplarını yaktın. Onları yakmak ihtiyacında olan insanların sözü üzerine tümünü yaktın. Eğer onları okumuş olsaydın, biraz önce bu kata indiğimizde ne yapmayı planladığımı hemen anlardın. Cahillik öldürücüdür Bay Garrett.

Garrett'ten hiç ses gelmedi.

— Bunun mükemmel olmasını istedim, dedi Stendahl. Elindeki meşaleyi daha da yukarı kaldırdı ve Zillerini çingirdat yavaşça dedi. Çanların sesi duyuldu. Şimdi bir kez daha söylüyorum eğer 'Tanrı Aşkına Montresor' dersin, belki dışarıya çıkmaya ve serbest kalmana izin verebilirim.

Bir süre sessizlik oldu sonra adamın sesi duyuldu:

— Tanrı aşkına Montresor!

— Ah, dedi Stendahl ve gözlerini kapadı. En son tuğlayı da yerine sürdü ve harçla iyice sağlamlaştırdı. Huzur içinde yat, sevgili arkadaşım!

Aceleyle yeraltı odasından ayrıldı.

Yedi odanın yedisinde de, gece yarısı saatlerinin sesiyle belli olunca her şey durdu.

Ölüm belirdi.

Stendahl bir an için kapıda durup döndü ve geriye baktı. Sonra hızla koştu ve Ev'den çıkarak ileride onu beklemekle olan helikoptere doğru ilerledi.

— Hazır mıyız, Pikes?

— Hazırız!

— İşte başlıyor.

İkisi birlikte büyük Ev'e gülümseyerek baktılar. Sonra sanki bir deprem olmuşçasına bina ortasından çökmeye başladı. Bu büyüleyici manzarayı seyreden Stendahl, arkasından Pikes'in alçak sesle mırıldandığını işitti.

— ... çöken duvarların çıkardığı sesi duyunca kafam sarhoş gibi olmuştu. Sanki binlerce ırmak çağıl çağıl akıyor gibiydi. Sonra birden bire Usher Evi toprağa gömülüp yok oldu!..

Helikopter gölün üzerinde havalandı ve batıya doğru gözden kayboldu.

AĞUSTOS 2005: YAŞLILAR

MARS'a yaşlı insanların gelmesinden daha doğal ne olabilirdi? Abartıcı öncülerin, bilgiçlerin ve profesyonel gezginlerle, romantik konferansçıların açtığı izden bir gün yaşlılar da yürüyüp geldiler.

Bu yaşlı insanlar tüm zamanlarımız kalplerinin atışlarını dinleyerek, nabızlarını ölçerek ve şuruplarını kaşıklayarak geçiriyorlardı. Sonunda bunlar da Mars'a gelip yerleştiler.

EYLÜL 2005: MARSLI

MAVİ dağlara yağmur yağmaya ve akan sular aşağılara doğru süzölmeye başlamıştı. Yaşlı Lafarge ve karısı evlerinden çıkarak yağmurunu seyretmeye koyuldular.

— Mevsimin ilk yağmurunu, dedi Lafarge.

— Çok güzel, dedi karısı.

— Hoş geldin yağmur, dedi Lafarge gülümseyerek.

Sonra içeri girip kapılarını kapattılar, ellerini ateşin üzerinde ısıtmaya çalıştılar. Titriyorlardı. Pencereden baktıklarında uzakta kendilerini Dünya'dan getiren roketin yağmur sularıyla yıkanıp parladığını gördüler.

— Yalnız bir sıkıntım var, dedi Lafarge ellerine bakarak.

— Nedir? diye sordu karısı.

— Tom'un da bizimle gelmesini çok isterdim.

— Oh, yine mi!

— Yok canım, tekrar başlamayacağım, üzgünüm, özür dilerim.

— Buraya, şu yaşımızın kalan yıllarım huzur içinde geçirmek için geldik, Tom'u düşünmeye değil.

Onu ve Dünya'da bıraktığımız her şeyi unutmaya çalışmalıyız. Biliyorsun oğlumuz öldü!

— Haklısın, dedi adam ve ellerini tekrar sığağa yaklaştırdı. Ateşe bakmaya başladı. Bir daha bu konuda hiç konuşmayacağım.

Mavi yağmur hafif hafif evin damını dövmeye devam ediyordu.

Saat dokuzda, yataklarına girip sessizce el ele yattılar. Adam elli beş, kadın ise altmış yaşındaydı.

— Anna? diye seslendi adam yavaşça.

— Ne var?

— Bir şey duydun mu?

İkisi birlikte yağmurun ve rüzgârın sesini dinlediler.

— Hiçbir şey duymadım, dedi kadın.

— Sanki biri fısıldıyor gibi bir ses işittim.

— Ben duymadım.

— Kalkıp bir bakacağım.

Sabahlığını üstüne aldı ve evin içinde yürüdüktan sonra ön kapıya geldi. Biraz durakladıktan sonra kapıyı açtı, yüzüne yağmur damlaları çarptı. Rüzgâr esti.

Bahçede küçük bir silüet vardı.

O sırada çakan şimşek yaşlı Lafarge'a bakan yüzü aydınlattı.

— Kim var orada? diye sordu yaşlı adam, titriyordu.

Cevap yok.

— Kimsin? Ne istiyorsun?

Yine cevap yok.

Adam kendini çok güçsüz ve yorgun hissetti. Bitkin bir sesle bir kez daha sordu:

— Sen kimsin?

Arkasından karısı geldi ve onun kolunu tuttu.

— Burada niye bağıırıyorsun? dedi.

— Bahçede küçük bir oğlan duruyordu, ama seslendiğim halde bana cevap vermedi. (Yaşlı adam titriyordu) Tom'a benziyordu, dedi.

— Yatağa gel, düş görüyorsun, dedi kadın sakın bir sesle.

— İyi ama işte orada duruyor, sen kendin bak ve gör!

Kapıyı biraz daha açarak kadının görmesine yardımcı

olmak istedi. Siluet orada duruyor ve hiç kıpırdamıyordu. içeri soğuk, rüzgâr ve yağmur girdi.

Kadın elini ileri doğru sallayarak: «Çek git!» diye seslendi.

— Tom'a benzemiyor mu? diye sordu kocası.

Siluet hareket etmedi.

— Korkuyorum, dedi yaşlı kadın. Kapıyı kilitle ve yatağa gidelim. Yapacak bir şeyimiz yok!

Söylene söylene yatak odasına doğru yürüdü kadın.

Yaşlı adam kapıda durdu ve yüzüne çarpan yağmur damlaları arasından şekli görmeye çalışarak seslendi.

— Tom, dedi yavaşça. Tom eğer sensen, eğer bir şans eseri sensen Tom, kapıyı açık bırakacağım.

Ve eğer üşüdünse ve ısınmak için içeriye gelmek istiyorsan gel, daha sonra da olsa gel. Burada sıcak

yünler var, sarınıp ısınabilirsin!

Kapıyı hafifçe kapattı ama kilitlemedi.

Karısı onun yatağa döndüğünü duydu ve homurdandı:

— Müthiş bir gece. Kendimi çok yaşlı hissediyorum.

— Sus, sus, dedi adam yavaşça ve onu kollarının arasına aldı. Uyumaya çalış!

Bir süre sonra kadın uykuya daldı.

Adam nefes bile almadan dinlemeye başladı. On kapının yavaşça açıldığını, içeri rüzgâr ve

yağmur girdiğini ve sonra da kapının kapandığını duydu. Yumuşak ayak seslerini ve soluk alışları

duyarak, kendi kendine «Tom» dedi yaşlı adam.

Gökyüzünde şimşekler çakıyor ve yağmur yağıyordu...

***

Sabah güneş etrafı epey ısıtıyordu.

Bay Lafarge oturma odasının kapısını araladı ve her yeri teker teker inceledi.

Şöminenin kenarı boştu.

Kendi kendine söylendi:

— Yaşlanıyorum galiba.

Dışarı çıktı ve yıkanmak üzere temiz suyun yanına kadar yürüdü.

Tam kapının önünde elinde bir kova su taşıyan genç Tom ile az daha çarpışacaktı.

— Günaydın Baba, dedi çocuk.

— Günaydın Tom!.. Yaşlı adam kenara çekildi. Genç oğlanın ayakları çıplaktı. Odaya girdi ve

elindeki kovayla odayı geçti ve onu ileride bir yere bırakıp döndü. «Güzel bir gün,» dedi.

— Evet, güzel bir gün, diye cevap verdi yaşlı adam. Oğlan sanki her şey olağanmış gibi

davranıyordu. Su ile yüzünü yıkamaya başladı.

Yaşlı adam ilerledi:

— Tom buraya nasıl geldin? diye sordu. Yaşıyorsun!

Oğlan dönüp baktı:

— Yaşamamam mı gerekiyordu?

— Fakat Tom, Yeşil Parkta, Dünya'dayken yani, her pazar gidip senin mezarına... çiçekler

koyardım. Anlayamıyorum. . .

Lafarge oturmak istedi. Delikanlı onun yanına gelip ellerini tuttu. Yaşlı adam onun parmaklarının sıcaklığını hissetti. Gerçekten de buradasın! Düş değil! diye mırıldandı.

— Benim burada olmamı istemiyor muydun? dedi çocuk.

— Evet, evet!

— O halde neden boyuna sorular soruyorsun? Beni kabul et!

— Fakat annen, şok...

— Onu merak etme. Tüm gece boyunca ikinizi de düşünüp durdum. Sen beni daha çabuk kabul edeceksin biliyorum. Şokun ne olduğunu da biliyorum. O gelinceye kadar bekle, göreceksin.

Güldü, kıvrırcık saçlı başını kurnazca salladı. Gözleri çok belirgin mavi renkte ve pırıl pırıldı.

— Günaydın Lafe, Tom. Anne yatak odasından çıkıp gelmişti ve gülümsüyordu. Güzel bir gün değil mi?

Tom döndü ve gülerek babasına baktı:

— Gördün mü? dedi.

Hep birlikte neşeli bir öğle yemeği yediler. Bayan Lafarge eski bir ayçiçeği şarabı çıkardı ve birlikte içtiler.

Bay Lafarge, o zamana kadar karısının yüzünü hiç bu kadar parlak görmemişti. Eğer kafasında Tom ile ilgili kuşkuları varsa bile, bunu hiç belli etmedi. Her şey son derece doğalmış gibi davranıyordu. Aslında olanlar Lafarge' ın kendisine de doğal geliyordu nedense.

Anne bulaşıkları yıkarken Lafarge Tom'a doğru eğildi ve merakla sordu:

— Şimdi kaç yaşındasın oğlum?

— Bilmiyor musun baba, on dört tabii ki.

— Çok güzel, dedi.

— Gerçekten kimsin? Tom olamazsın. Başka birisin biliyorum, ama kimsin?

— Sorma, dedi çocuk ve elleriyle yüzünü örttü.

— Bana anlatmalısın, dedi yaşlı adam. Galiba anladım. Sen bir Marslısın değil mi? Marslılar hakkında çok masallar anlatıldı. Onların ne kadar az olduğu ve aramıza girdiklerinde Dünyalı bir insandan onları ayırmanın güç olduğunu işitmiştim. Seninle ilgili bir şeyler var ama... Sen hem Tom'sun, hem de değilsin.

— Neden beni olduğum gibi kabul edip, sorular sormaktan vazgeçmiyorsun? diye bağırdı çocuk. Elleriyle yüzünü tamamen kapatmıştı. Benden kuşkulananmayın, lütfen kuşku duymayın benden! dedi ve masadan fırladı.

— Tom, geri gel!

Fakat oğlan koşarak evden çıktı ve uzaklaşmaya başladı. ilerideki kasabaya gidiyordu.

— Tom nereye gidiyor? diye sordu Anna. Kocasının yüzüne endişeyle baktı. Onu üzecek bir şey mi söyledin?

— Anna, dedi adam karısının elini avucunu niçine alarak. Yeşil Park'taki mezarlıkla ilgili bir şeyler hatırlıyor musun? Tom'un zatürre olduğunu?

— Sen neden söz ediyorsun? dedi kadın.

— Aldırma, dedi adam yavaşça.

Uzaktan kanal boyunca koşan Tom'un arkasında kaldırdığı toz bulutu görünüyordu.

Öğleden sonra saat beşte Tom geri döndü. Güneş batmak üzereydi. Kuşkuyla babasına baktı;

— Bana sorular sormaya devam edecek misin? dedi.

— Soru yok, dedi Lafarge.

Oğlan gülümsedi:

— Neredeydin?

— Kasabanın yakınında. Aslında geri gelmeyecektim. Sanki (durdu uygun bir sözcük bulmaya çalışıyor gibiydi) tuzağa düşmüş gibiydim. Buraya hiç gelmemeyi düşündüm. Size nasıl anlatacağımı, durumu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum, anlatamam. Garip gelecek belki, ama o konuda konuşmak istemiyorum.

— O halde konuşmayalım. Yıkansan iyi olur oğlum. Yemek zamanı.

Oğlan koşarak uzaklaştı.

On dakika kadar sonra evin önünden geçen kanalda bir adam kürek çekiyordu. Tam evin önünden geçerken seslendi:

— İyi akşamlar dostum Lafarge, dedi durarak.

— İyi akşamlar Saul.

— Kanalın aşağısındaki teneke kulübede yaşayan Nomland adlı delikanlıyı tanıyor musun?

Lafarge onayladı:

— Evet.

— Onun kötü bir suç işlediğini de biliyor muydun?

— Evet, yanlış hatırlamıyorsam Dünya'da birini öldürmüştü ve bu nedenle Dünya'dan ayrılmıştı.

— Peki ya öldürdüğü adamın adını hatırlıyor musun?

— Gillings, değil miydi?

— Doğru Gillings. Evet, iki saat kadar önce Bay Nomland, kasabaya, Bay Gillings'i burada

Mars'ta gördüğünü, yaşadığını anlatışını bir görseydin! Bugün öğleden sonra görmüş. Onun kendisinden intikam almak için geldiğini düşünen Nomland, evine gitmiş ve yirmi dakika önce ben hikâyeyi duyduğumda, silahıyla beynini dağıtmış. Şimdi oradan geliyor.

— Ya, öyle mi? dedi Lafarge.

— Çok kötü bu olup bitenler, çok, dedi Saul. Neyse, iyi akşamlar Lafarge.

— İyi akşamlar.

Kayık kanaldan aşağı doğru gitmeye başladı ve bir süre sonra gözden kayboldu.

— Yemekler ısındı, dedi kadın.

Bay Lafarge sofraya oturdu. Elinde bıçak vardı. Tom'a baktı :

— Tom, dedi. Bugün öğleden sonra ne yaptın?

— Hiçbir şey, dedi çocuk ağzı dolu dolu. Niye sordun?

— Hiç. Sadece öğrenmek istedim, dedi yaşlı adam ve yemeğini yemeye başladı...

* * *

Saat yedide yaşlı kadın kasabaya gitmek istedi.

— Aylardır oraya hiç gitmedim, dedi.

Fakat Tom istemedi:

— Ben kasabadan korkuyorum, dedi. insanlar arasında olmak istemiyorum!

— Koskoca bir delikanlı mı söylüyor bunları? Duymamış olayım. Benimle geleceksin, itiraz istemem!

— Anna eğer oğlan gitmek istemiyorsa... diye söze girecek oldu yaşlı adam, ama kadın tartışmaya bile girmedi.

Bir süre sonra üçü birlikte kanalda duran kayığa doğru yürüyorlardı. Bindiler ve yıldızların altında kürek çekmeye koyuldular. Tom arkasına yaslanmıştı, gözleri kapalıydı. Uyuyor muydu, yoksa uyanık mıydı, belli değildi. Yaşlı adam endişeyle ona bakıyordu. Kim bu? diye düşündü, bizim gibi sevgiye ihtiyacı olan biri, ama kim? Yabancı bir dünyaya geliyor, sesi ve yüzüyle bizlerden biri oluyor ve aramızda mutlu yaşıyor. Kim? Kim? Yaşlı adam başını salladı. Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Sonuç olarak bu görünen yanıyla Tom'du.

Yaşlı adam bir ara uzakta görünen kasabaya baktı, hoşuna gitmedi. Bunun üzerine tekrar düşüncelerine döndü. Kendini düşünmeye başladı. Belki de Tom'u kabul etmekle yanlış yapıyordu. Ama ne olacaktı ki? Tom'un bir süre onlarla kalıp, sonra da çekip gitmesinin karanlığı daha da karanlık, boşluğu daha da boş yapmasından başka ne zararı olacaktı.

Sonra kayığın ucunda sessizce oturan oğlana baktı. Oğlan sanki düş görüyor gibiydi. Bir ara uykusunda sayıklamaya başladı. «insanlar,» diye mırıldandı, «değişiyorlar, sürekli değişiyorlar. Tuzak!.. »

— Geldik, geldik oğlum, dedi Lafarge oğlanın saçlarını okşayarak ve çocuk sustu.

Lafarge karısına inmesi için yardım etti, sonra da oğluna.

— İşte geldik! dedi Anna gülümseyerek.

İçki içilen evlerden müzik sesleri geliyordu. İnsanlar kol kola çevreyi seyrediyorlar ya da kalabalık caddelerde yürüyorlardı.

— Evde olmak isterdim, dedi Tom.

— Daha önce biç böyle söylemezdin dedi Anna. Cumartesi gecelerini kasabada geçirmekten pek hoşlanırdın.

— Bana yakın durun, dedi oğlan. Yakalanmak istemem!

Anna duydu ve:

— Böyle konuşma, benimle gel, dedi.

Lafarge oğlanın onun elini tuttuğunu hissetti. Sonra ona eğilerek:

— Merak etme oğlum, burada çok kalmayacağız, dedi.

— Saçma, diye söze girdi bunu duyan Anna. Bütün geceyi burada geçireceğiz.

Tam bir caddeden geçerlerken üç sarhoş adamla karşılaştılar. Tom gitti.

— Nereye gitti, diye sordu Anna. Her zaman işine gelmediği zaman kaçıyor!

Bay Lafarge kalabalığa baktı ama Tom gitmişti.

— Birazdan gelir, biz gitmeye kalkıştığımızda onu kayıkta bulacağız, dedi adam.

Anna bir sinemaya girmek istiyordu. Kalabalığın içine girdiler... Tam o sırada bir karmaşa oldu.

Ve bir adamla bir kadın koşarak Lafarge'ın yanından geçtiler. Lafarge onları tanıdı, bunlar Joe Spaulding ve karısıydı. Yaşlı adamın onlarla konuşmasına fırsat kalmadan geçip gitmişlerdi.

Lafarge arkasına endişeyle bakarak bilet gişesine doğru yaklaştı ve iki bilet aldı. Bir süre sonra Anna ile birlikte karanlık salondaydılar.

Saat onbirde kayığın yanına döndüklerinde Tom'u orada bulamadılar. Bayan Lafarge'ın yüzü sapsarı oldu.

— Şimdi Anna, dedi adam. Hiç merak etme. Onu bulacağım. Beni burada bekle.

— Çabuk bul onu, dedi kadın çaresiz bir sesle.

Adam elleri ceplerinde sokaklarda dolaşmaya başladı.

İşıklar birer birer sönmeye başlamıştı. Penceresinden uzanmış birkaç baş dışında herkes birer ikişer evine çekilmişti. Hava sıcaktı ama gökyüzünde fırtına bulutları vardı. Yürüdükçe oğlanın kalabalıktan ve kentlerden korktuğunu hatırladı ve onun sürekli tuzağa düşme fikrinden duyduğu endişeyi düşündü durdu. Belki de, diye düşündü yaşlı adam, oğlan ebediyen gitmiş ve bir daha hiç dönmeyecek de olabilir.

— Merhaba, Lafarge, dedi bir ses.

Bir adam kapısında durmuş pipo içiyordu.

— Merhaba Mike.

— Karınla kavga mı ettiniz? Bu nedenle mi yürüyüşe çıktın?

— Yo, sadece yürümek istedim, o kadar.

— Sanki bir şey kaybetmiş gibisin, dedi adam kuşkuyla, sonra devam etti. Bu gece bazı kişileri kaybettikleri bazı şeyleri buluyorlardı da (Lafarge adamın neleri kastettiğini anlamış gibiydi) Joe Spaulding'i tanırsın değil mi? Onların kızı Lavinia'yı da hatırlar mısın?

— Evet.

— Lavinia bu gece evine dönmüş, dedi Mike piposunu tüttürerek. Bilmem hatırlar mısın, bir ay kadar önce kuru denizin dibinde ölü bulunmuştu. Onun vücudunu kokmuş olarak bulduklarını söylemişler, ondan sonra da aile hiç düzelmemişti. Joe şimdi herkese onun ölmediğini, buldukları cesedin de ona ait olmadığını söylemiş. İşte bu gece Lavinia görüldü.

Lafarge soluğunun kesildiğini hissetti. Kalbi hızlı hızlı almaya başlamıştı:

— Nerede?

— Ana caddede. Spaulding'ler bir gösteri için bilet alıyorlarmış ve orada birden bir kaynaşma olmuş ve kalabalığın içinde Lavinia görünmüş. Önce onları fark etmemiş. Caddenin yarısına kadar onu takip edip onunla konuşmuşlar, o zaman hatırlamış.

— Kızı gördün mü?

— Hayır. Fakat onun şarkı söylediğini işittim. Söylediği şarkının sözleri de çok ilginçti. Çok güzel bir kızdı. Öldüğünü duyduğumda çok üzülmişim, şimdi ise onun sağ olduğunu görmek bizleri fazlasıyla sevindirdi. Hey, kendini iyi hissetmiyor musun? Çok yorgun görünüyorsun. Gelip biraz viski içsene, iyi gelir.

— Teşekkürler Mike.

Yaşlı adam uzaklaştı. Mike'ın iyi geceler dediğini duydu ama cevap vermedi. Gözleri, Marslı bitkilerle çatısı süslenmiş olan yüksek binaya takılmıştı. Arkada, bahçenin üzerinde etrafı demirle çevrili bir balkon uzanıyordu. Bütün pencerelerden ışık sızılmaktaydı. Zaman çok ilerlemişti. Düşünmeye başladı. Tom ile birlikte dönemediğini Anna'ye ne olacaktı? İkinci şok, ikinci bir ölüm demekti onun için. Oğlunun ilk ölümünün ardından bu ikinci bir ölüm gibi gelecekti ona, bunu nasıl kaldıracaktı? Oh Tanrım, Tom'u bulmalıyım? Yoksa Anna'yı kaybedeceğim.

Oğlanı ne yapıp edip bulmalıydı. Başka çaresi yoktu. Ama nasıl? Zavallı Anna. Durdu ve başını karşıdaki binanın balkonuna doğru kaldırdı. Kapılar açılıp kapandı ve hafif bir ses şarkı söylemeye koyuldu. Bir süre bekledi yaşlı adam, sonra balkona on sekiz yaşından fazla olmayan bir genç kızın çıktığını gördü.

Lafarge esmekte olan rüzgârın arasından kıza seslendi.

Kız döndü ve aşağı baktı:

— Kim var orada? diye bağırdı.

— Benim, dedi yaşlı adam. Ve devam etti. Tom, oğlum, benim, baban.

Kız aşağı doğru eğildi, yavaş ve aceleci bir sesle:

— Seni tanıdım, dedi. Şimdi lütfen buradan git, senin yapabileceğin bir şey yok!

— Geri dönemem.

Yukarıdaki ay ışığı bulutun ardına gizlenmişti. Lafarge artık hiçbir şey göremiyor, yalnızca sesi duyabiliyordu:

— Bundan sonra senin oğlum değilim, dedi. Kasabaya hiç gitmememiz gerekiyordu.

— Annen kayığın yanında bekliyor.

— Üzgünüm, dedi ses. Fakat ne yapabilirim? Elimden bir şey gelmez. Burada mutluyum, seviliyorum, en az sizin sevdiğiniz kadar. Neysem oyum. Artık çok geç, sizin yanınıza gelemem, çünkü buradakiler beni tanıdılar.

— Fakat Anne'ni, ona olabilecek şoku bir düşün.

— Bu evdeki düşünceler çok güçlü. Sanki buraya hapsedilmiş gibiyim. Dışarı çıkıp, sizin yanınıza dönemem.

— Sen Tom'sun, Tom'dun değil mi? Yaşlı bir adamla eğlenemezsin. Gerçekte Lavinia Spaulding değilsin, değil mi?

— Ben hiç kimse değilim. Sadece kendimim. Nerede olursam ona göre bir şey olurum. Ve şimdi

bir başka şeyim ve sana yardım edemem.

— Kentte rahat edemiyorsun. O halde kent dışında, kanalın ötesinde bir yerde oturman daha iyi değil mi?

— Bu doğru, dedi ses. Ama şimdi bu insanları da hesaba katmak zorundayım. Sabah kalktıklarında benim gitmiş olduğumu gördüklerinde ne hissedeceklerini bir düşün. Buradakiler kim olduğumu tahmin ediyor, senin gibi, ama hiç soru sormuyor. Aslında tümü tahmin ediyor ama kimse bir şey sormuyor. Eğer gerçeği fazla didiklemezsen, düş görmenin de büyük yararları vardır kimi zaman. Belki de onların ölmüş olan kızları değilim, fakat onlar için iyi bir şeyim şu anda, bu da onlara yetiyor. Onları ya da senin karını incitme konusunda karar vermek durumunda kalıyorum.

— Onlar beş kişilik bir aile, onlar için buna dayanmak daha kolay olabilecektir.

— Lütfen, dedi ses. Yorgunum.

Yaşlı adamın sesi sertleşti:

— Gelmelisin. Anna'nın bir kez daha üzülmesine izin veremem. Sen onun oğlusun ve bize aitsin!

— Hayır! Lütfen! Gölge titremeye başlamıştı.

— Bu eve ya da bu insanlara ait değilsin!

— Hayır, bunu bana yaptıramazsın!

— Tom, Tom, oğlum beni iyi dinle. Geri dön. Şu direklerden kayarak aşağıya in ve benimle gel.

Annen bekliyor. Sana iyi bir ev hayatı sunacağız. İstedığın her şeyi verebiliriz sana.

Adam yukarı baktı ve onun hareketlerini seçmeye çalıştı.

Sonra balkonun yanındaki sütunlardan sesler geldiğini fark etti. Ses şimdi daha sakindi:

— Pekâlâ baba, dedi.

— Tom !

Ay ışığında çocuğun gölgesinin aşağı kaydığını gördü. Lafarge oğlanı kolundan tuttu.

Tam o sırada yukarıdaki ışıklardan biri yandı. Pencereleden bir baş aşağı uzandı ve «Kim var orada?» diye bağırdı.

— Çabuk oğlum.

Işıklar arttı, sesler de yükseldi. «Dur, silahım var! Vinny, iyi misin?»

Bir silahtan ateş edildiğini duydular. Tam kapıdan çıktıkları anda kurşun duvara çarpmıştı.

— Tom bu taraftan. Ben bu yönden gidip onları şaşırtacağım. Sen doğru kanalın oraya git. On dakika sonra buluşuruz.

Ayrıldılar.

Ay bir bulutun arkasına gizlenmişti. Yaşlı adam karanlığın içinden çıkarak kadına doğru ilerledi.

— Anna benim, dedi.

Kadın onun kayığa binmesi için yardım etti:

— Tom nerede?

— Birkaç dakikaya kadar burada olur, dedi Lafarge.

Dönüp geniş vadiye ve uyumakta olan kasabaya baktılar. Tek tük ışık yanıyor, içkili evlerden sarhoş kahkahaları duyuluyordu.

— Niçin gelmiyor? diye sordu yaşlı kadın.

— Gelecek, gelecek...

Fakat Lafarge bundan artık pek emin değildi. Çocuğun karanlık sokaklarda, evler arasından geçerek kanalın yanına gelirken tekrar yakalanmış olabileceğini düşündü. Oldukça uzun bir yol aşması gerekiyordu, ama yine de kendisinden daha önce buraya gelmiş olması gerekirdi.

Ve işte uzakta bir karaltının koştüğünü gördü.

Lafarge bağırdı sonra sustu. Çünkü uzaktan başka ba-ğırışmalar ve ayak sesleri geliyordu.

Pencerelerde, gürültülerden ötürü birer birer ışıklar yanmaya başlamıştı. Onların bulunduğu yola açılan açık alanda biri koşuyordu, ama bu Tom değildi. Bu yalnızca ışığın altında gümüş gibi bir çehre ile koşan bir karaltıydı. Giderek karaltı yaklaştı ve o zaman bu Tom oldu! Anna ellerini uzattı. Lafarge yardım etmek için ileri atıldı, ama çok geç kalmıştı.

Şimdi alanın bulunduğu yerde başka gölgeler de belirmişti. Önce bir adamın, sonra da bir kadın ile birkaç adamın daha gölgesini seçtiler. Bay Spaulding ve diğerleri onları gördüklerinde çok şaşırılmışlardı. Ne yapacaklarını bilemeden kayığın yanma gelip durdular ve:

— Kıpırdama Lafarge dediler.

Lafarge çok sakin görünüyordu. Tam o sırada çok garip bir şey oldu. Biriken kalabalığın arasına dalan Tom şekilden şekle girerek insanları yarıp geçmeye başladı. Polisin biri gitmekte olan şeyi görerek: «Hey sen, nereye gidiyorsun?» diye sordu. Çok garip! Tom o anda birçok insanın görünümünde görünüyordu. Son beş dakika içinde orada bulunan herkesin kendisi ya da bir yakını oluverdi bir anda. Onlarca isim de aldı tabii. Bu kaçmakta olan şekil orada bulunan herkesin, polislerin, roket pilotlarının, bekçilerin ve başka pek çok kişinin bir şeyiydi. Hepsi için bir anlam ifade ediyor ve kimlikten kimliğe giriyordu. Tom'un yüzüne kaç farklı şeklin geldiğini bilebilmek olanaksızdı.

Tom ilerledikçe, değişen görüntüler karşısında hayret nidaları, eski, çok eski isimlerin hatırlanılması ve ona böyle seslenilmesi arasında yürüdü. Bu koşmakta olan bir düştü adeta. Binlerce aynada, binlerce görüntüyü kendinde yansıtan bir düş. Ve orada, kayıkta onun ne Lavinia, ne Roger, ne William, ne de bir başka biri değil, sadece ve sadece biri olmasını, Tom olmasını isteyen, bunu çok içten dileyen biri vardı: Lafarge. Fakat olan olmuştu ve şey uzaklaşmıştı.

Spaulding uzaklaşmakta olan Tom'un arkasından seslendi. Tom durdu. Adam yumruğunu ona doğru sallayarak.

— Benimle eve gel. Seni tanıyorum.

— Bir dakika dedi polis. O benimle gelecek. Benim mahkûmum o, tanıyorum, adı da Dexter, cinayetten aranıyor!

— Hayır! diye bir kadının bağırdığını duyup döndüler.

Kadın: O benim kocam, onun kocam olduğunu tahmin etmişim zaten dedi.

Başka sesler de itirazlarda bulundu. Kalabalık karışmıştı.

Bayan Lafarge o sırada yanlarına gelmiş olan Tom'un önüne geçti:

—Bu benim oğlum Tom. Onu başka biri gibi görmeye kimsenin hakkı yok. Şimdi birlikte evimize gideceğiz, diye bağırdı.

Tom'a gelince. Titriyor ve dehşetten kendinden geçmiş gibi sarsılıyordu. Çok hasta görünüyordu. Etrafını çeviren kalabalık ellerini uzatmış onu yakalamaya çalışıyor ve ayrı ayrı isimlerle sesleniyordu ona.

Tom bir çığlık attı. Ve onların gözleri önünde değişti. Tom oldu, William oldu, yaşlı kadının kocası oldu, genç kız Judith oldu. Sürekli değişiyor ve her kafadan bir çığlığın çıkmasına neden oluyordu. Sanki kafalardaki görüntülerle eriyen bir sabun gibiydi. «Tom!» diye bağırdı Lafarge. «Alice!» dedi bir başkası. «William!»

Taşların üzerine uzandı. Yüzü bütün yüzler; gözleri mavi, yeşil, ela; saçları sarı, kahverengi, siyah, düz, kıvrırcık, her şeydi... Bir uzun boylu oluyordu, bir kısa. Bir şişman, bir zayıf. Bakıyordunuz çocuk, bakıyordunuz büyük, ihtiyar, genç...

Birden herkes durdu, ellerini ağızlarına koyarak onun üstüne doğru eğildiler.

— Öldü, dedi biri sonunda.

O sırada yağmur yağmaya başladı.

Yağmur damlaları insanların üstüne düşmeye başlayınca, kafalarını kaldırıp gökyüzüne baktılar. Sonra birden herkes kaçışmaya haşladı. Kısa bir süre içinde orası bomboş kaldı, yalnızca Bay ve Bayan Lafarge oradaydı. Dehşet içinde, el ele tutuşmuş, öylece tanınmayacak duruma gelmiş yüze baktılar.

Anna hiçbir şey söylemedi, fakat ağlamaya başladı.

— Yürü Anna, yapabileceğimiz hiçbir şey yok, dedi adam.

Kayığa doğru indiler ve binerek kanaldan aşağıya doğru gitmeye başladılar.

Eve vardıklarında, içeriye girdiler, küçük bir ateş yakarak ellerini ısıttılar. Sonra yatağa gidip, birlikte uzandılar ve çatıya vuran yağmurun sesini dinlemeye başladılar.

— Dinle, dedi Lafarge gece yarısı. Bir şeyler duyuyormusun?

— Hiçbir şey, hiçbir şey, dedi kadın acele acele.

— Gidip bir bakacağım, dedi yaşlı adam.

Odadan geçti, kapının önüne geldi ve açmadan önce bir süre dinledi.

Sonra kapıyı araladı ve dışarı baktı.

Boş bahçeye bardaktan boşanırcasına yağmur tanelerinden başka bir şey göremedi. Yağmur mavi dağlara, kanala, her yere şakır şakır yağıyordu.

Adam beş dakika kadar orada öyle bekledi, sonra ıslak elleriyle yavaşça kapıyı kapadı ve sürgüyü çekti...

KASIM 2005: VALİZCİ

EMANETÇİ dükkânında mal sahibi Dünya'dan gelen haberleri dinlediğinde çok şaşırılmıştı. Çok uzakta olan şeyleri hayal edebilmek çok güçlü.

Dünya'da savaş başlamak üzereydi.

Başım gökyüzüne çevirdi. İşte, Dünya oradaydı. Radyoda duydukları, şu gördüğü yeşil yıldızı mı ilgilendiriyordu? inanmak güçlü.

— İnanamıyorum, dedi dükkân sahibi.

— Tabii inanamazsın, çünkü orada değilsin, dedi Peregrine Baba.

— Ne demek istiyorsun baba?

— Çocukluğumu hatırladım. O zamanlar Çin'de savaşlar olduğunu duyardık. Fakat hiçbir zaman inanamazdık. Çok uzaklardaydı çünkü. Ve orada pek çok insan ölürlen bile inanamıyorduk.

Filmlerini gördüğümüzde ele inanamadık. İşte şimdi de durum ona benziyor. Şimdi burada Dünya, Çin. O kadar uzakta ki, İnanmak çok güç. Ona dokunamıyorsun, hatta onu göremiyorsun bile. Bütün gördüğün yeşil bir ışık. Bu gördüğün ışıkta iki milyar insan yaşıyor. İnanılmaz! Savaş ha? Korkunç! Patlamaları bile duyamıyoruz.

— Duyacağız, dedi dükkân sahibi. Bu hafta Mars'a gelecek olan insanları düşünüyorum. Neydi? Yüz bin ya da daha fazla kişi, gelecek ay ya da daha uzak bir tarihte, ama mutlaka buraya gelecek. Eğer savaş başlarsa onlar ne yapacaklar?

— Sanırım geriye dönecekler. Dünya'da onlara ihtiyaç duyulacağım sanıyorum.

— Her neyse, dükkânın tozunu alsam iyi olacak. Sanki kısa süre sonra satışlarım artacak gibi bir duygu var içimde.

— Eğer bu bizlerin yıllardan beri beklediği Büyük Savaş ise, o zaman buradaki tüm insanların geriye gideceklerini mi sanıyorsun?

— Komik, baba, komik ama, evet. Hepimizin geri gideceğine inanıyorum. Biliyorum, buraya birçok şeyden uzak kalmak için geldik; politikadan, atom bombasından, savaştan, baskı gruplarından, nötron bombasından, haksızlıklardan, yasalardan, evet tüm bunlardan kaçtık, biliyorum. Ama esas evimiz hâlâ orada. Bekle ve gör. Amerika'nın üzerine bir bomba atıldığında buradaki herkes düşünmeye başlayacaktır. Çünkü buraya geldiler, çok uzun yıllar geçmedi henüz. Memleketlerinde yakınları var, oraya gitmek isteyeceklerdir. Ama eğer uzun yıllar geçmiş olsaydı, o zaman durum daha farklı olurdu kuşkusuz. Bana bak. Artık benim Dünya'yla hiçbir bağım kalmadı. Ben yaşlandım, burada kalabilirim.

— Kuşkuluyum bu konuda.

Adam durdu, düşündü sonra da:

— Kim bilir, belki de haklısın, dedi.

Dükkânın önünde yıldızları seyretmeye koyuldular. Peregrine Baba bir süre sonra cebinden bir miktar para çıkartarak dükkân sahibine uzattı:

— Şimdi bunları bırak da bana bir valiz ver. Öteki çok eskidi, bir işe yarayabilecek durumda değil artık... diye mırıldandı...

KASIM 2005: ÖLÜ MEVSİM

SAM PARKHILL, elinde süpürgesiyle mavi Mars topraklarını süpürmeye başladı. Sonra geri döndü:

— İşte oldu, dedi. Evet efendim, şuna bakın! (İşaret etti) Şu tabelaya bakın. «SAM'IN SOSİSÇİ DÜKKANI!» Ne kadar güzel, değil mi Elma?

— Tabii Sam, dedi karısı.

— Benim için ne kadar büyük bir değişiklik. Dördüncü Gezi'nin delikanlıları beni şimdi görmeliler. Aslında ticarete atıldığım için çok memnunum. Zengin olacağız Elma, zengin!

Karısı konuşmaksızın bir süre kocasına baktı:

— Kaptan Wilder'a ne oldu acaba? dedi sonunda. Dünya'dan gelen tüm insanları öldüreceğini söyleyen o delikanlıyı Kaptan mı öldürmüştü? Adı neydi o delikanlının?

Şu çatlak herif mi? Spender. Allah onu kahretsin. Hıh, kaptan Wilder mi? Bir roketle Jüpiter'e gitmiş, öyle duydum. Galiba Mars konusunda biraz kalayı da üşütmüş. Biraz da huysuzdu biliyorsun. Eğer şans varsa yirmi yıl sonra Jüpiter'den ve Plüton'dan geri gelecektir. O zaman da ağzına geleni söyleyecek. Ve o soğuktan geberirken, sen ve ben;.. Şu yerimize bak!

Burası, iki yolun kesiştiği ve daha sonra yolların karanlığa doğru devam ettiği bir kavşaktı. Burada Sam Parkhill'in çivililerle perçinlenmiş derme çatma büfesi vardı. Ve müzik dolabının çıkardığı müzik sesiyle titriyordu. Patikanın kenarına kırık camlardan bir sınır yaptı. Kırık camları tepedeki bazı eski Marslı evlerinden toplamıştı .

— İki dünyanın en güzel sosisleri! Mars'taki ilk sosisçi! En iyi soğanlar, hardallar ve başka garnitürlerle! Ben gözü açık biri olmasam, sen zor dayanırsın. Burası ana yol. İşte ileride ölü kent ve mineral depoları. Bunları taşıyacak olan kamyonlar günde yirmi dört saat buradan geçecekler! Yerimi iyi buldum muyum, bulmamış mıyım?

Karısı parmak uçlarına baktı.

— Şu yeni tip on bin roket Mars'a mı gelecek diyorsun? dedi kadın sonunda.

— Bir ay içinde hem de, dedi adam yüksek sesle. Neden, o kadar komik mi?

— Şu Dünya halkına güvenemiyorum, dedi kadın.

Ancak içinde yüz bin Meksikalı ve Çinli ile bu on bin roketi görüldüğünde inanacağım.

— Müşteriler, dedi adam sırtarak. Yüz bin aç insan.

— Eğer, dedi karısı alçak bir sesle, atom savaşları olmasaydı, atom bombalarına da güvenmeyecektim. Şimdi Dünya'da onlardan o kadar çok var ki.

— Evet, dedi adam ve süpürmeye devam etti.

Gözünün ucuyla mavi bir şeyin titreştiğini gördü. Tam arkasında, havada bir şey uçuyordu. O sırada karısının sesini duydu:

— Sam dedi kadın yavaşça. Arkadaşlarından biri seni görmek istiyor.

Sam rüzgârda uçuyormuş gibi dolaşan maskeyi görmek üzere döndü.

— Nihayet geri döndün, dedi ve Sam elindeki süpürgeyi sanki bir silahmış gibi tuttu.

Mask başını salladı. Soluk mavi bir camdan kesilmişti ve ince bir boynun üzerine yerleştirilmişti. Kenarından ise sarı ipekten iplikler sarkıyordu. Maskenin içindeki ağız açıldı ve konuşmaya başladı:

— Bay Parkhill, seninle tekrar konuşmak için geldim.

— Daha önce sana, seni burada görmek istemediğimi söylemiştim. Çabuk git buradan, yoksa sana Hastalığı bulaştırırım, diye bağırdı Sam.

— Bende Hastalık var! dedi ses. Sağ kalan birkaç kişiden biri de bendim. Çok uzun zamandan beri hastayım.

— Git ve tepelerin arkasına saklan, ait olduğun yere git! Neden buraya gelip de canımı

sıkıyorsun? Gittikçe daha sık gelmeye başladın. Neredeyse günde iki kez.

— Size zarar vermek istemiyoruz.

— Ama ben sana zarar veririm! diye bağırdı Sam. Yabancılardan hoşlanmıyorum. Marslıları sevmiyorum. Hiçbirini görmek istemiyorum. Bu kadar yıl boyunca siz delikanlılar gizlendiniz, sonra da birden ortaya çıkıp beni buldunuz. Beni rahat bırakın!

— Önemli bir nedenden ötürü geldik, dedi Mavi maske.

— Eğer burası ile ilgiliyse, bu topraklar benim artık. Bu sosis barakasını kendi ellerimle yaptım.

— Bir bakıma burasıyla ilgili.

— Buraya bak, dedi Sam. Ben New York City'liyim. Benim geldiğim yerlerde benim gibi milyonlarca insan var. Oysa siz Marslılar bir avuç kaldınız. Hiç kentiniz hile yok. Tepelerde dolaşıp duruyorsunuz, ne liderleriniz var, ne de yasalarınız. Ve şimdi de kalkmış benimle bu toprak üzerine konuşmaya gelmişsin. Artık eski yasalar yerine yenilerini bıraktı. Bu da ver ve al yasasıdır. Burada bir silahım var. Bu sabah sen gittikten sonra aldım, içini de doldurdum.

— Biz Marslılar telepatik kimselerizdir, dedi mavi maske. Ölü denizin karşı kıyısındaki kasabalarımızdan biriyle temas kurduk. Radyonuzda dinledin mi?

— Radyom bozuk.

— O halde bilmiyorsunuz. Çok önemli haberler var. Dünya ile ilgili...

Marslının gümüş eli oynadı. İçinde bronz bir tüp görüldü:

— İzin verirseniz şunu size göstereyim.

— Bir silah, diye bağırdı Sam Parkhill.

Bir anda silahını kılıfından çıkararak Sam maskeli sis gibi görünen Marslıya ateş etti.

Maske bir an durmaya çalıştı, sonra sanki yumuşak bir kumaş gibi katlanarak toprağa düştü.

Maskenin gümüş kenarları yere çarparak şangırdadı. Maske küçük beyaz bir kemiğe benzer yığın üzerine yıkıldı kaldı.

Sam öyle şaşkın durup, baktı.

Karısı bu yığına doğru yürüdü.

— Bunda hiç silah yok, dedi. Bronz tüpü aldı: Sana bir mesaj gösterecekti. Hepsi garip bir el yazısıyla yazılmış. Ben okuyamıyorum. Sen okuyabilir misin?

— Hayır, şu Marslıların resimli yazılarından bir şey anlamıyorum. Boş ver gitsin! (Sam düşmanca çevresine bakındı) Belki başkaları da vardır. Onu göz önünden kaldırmalıyız. Küreği getir!

— Ne yapacaksın?

— Onu gömeceğim tabii ki.

— Onu vurmamalıydın.

— Ne yapalım, bir yanlışlık oldu. Çabuk, küreği getir!

Kadın sessizce onun istediğini getirdi.

Saat sekizde, Sam tekrar kapısının önünü süpürmeye koyuldu. Karısı kapının önünde ellerini üst üste koymuş oturuyordu.

— Olanlardan çok üzgünüm, dedi adam karısına bakarak. Biliyorsun, olanlar tümüyle kader, başka bir şey değil.

— Evet, dedi kadın.

— Onu silahla görünce ne yapacağımı şaşırdım.

— Hangi silahla?

— Camın öyle sandım, kaç kere söyleyeceğim. Anlayamadım. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Kaç kere söyleyeyim daha?

— Sus!.. dedi kadın parmağını dudaklarına götürerek, sonra alçak bir sesle mırıldandı:

— Bak!

Adam ölü denizin bulunduğu vadiye baktı. Elinden süpürgesi düştü. Sonra eğilip onu yerden aldı, ağzı açık kalmıştır. Birden titremeye başladı.

— Elma, Elma, Elma!., diye kekeledi.

— İşte geliyorlar, dedi Elma.

Eski deniz vadisinden doğru bir düzine uzun, mavi renkli Marslı kum gemisi, mavi hayaletler gibi, mavi dumanlar gibi süzülerek geliyordu.

— Kum Gemileri! diye bağırdı adam. Ama hani hiç kum gemisi kalmamıştı Elma?

— Ama bunlar kum gemilerine benziyorlar.

— Ama yetkililer onların tümünü yok ettiklerini ve hiç kalmadığını söylemişlerdi. Şu lanet olası yerde böyle gemisi olan ve onu kullanmasını bilen tek kişi bendim.

— Artık değil.

— Gel, buradan kaçalım!

— Niçin? diye sordu kadın. Marslıların görünümünden, gemilerinden büyülenmiş gibiydi.

— Beni öldürecekler! Kamyonumuza binelim, çabuk!

Elma kıpırdamadı.

Adam oraya buraya koşuşturmaya başladı. Kamyonu orada duruyordu. Bir aydan beri onunla barakası için gerekli eşyayı taşımıştı. Birden hatırladı. Kamyonun motoru bozuktuktu. İki gündür çalıştırmıyordu.

— Kamyon çalışacak durumda değil, dedi Elma.

— Kum gemisi! Ona binelim!

— Ama biliyorsun ben onu kullanamıyorum. Yo hayır binemem !

— Peki kullanacağım, ben kullanacağım. Çabuk bin.

Onun binmesine yardım etti, arkasından da o atladı.

Dümeni çevirdi. Akşam rüzgârına doğru yelken açtı.

Yıldızlar parlaktı ve uzaktan Marslı gemilerinin kumlar üzerinde hışırtı çıkararak kaya kaya geldikleri görülüyordu. Önce Sam'ın gemisi çalışmadı, fakat sonra kum demirini hatırladı ve onu içeri çekti.

— İşte oldu!

Rüzgârla birlikte Sam'ın gemisi hızlandı ve ölü Marslı kentlerinin, menekşe renkli tepelerin üzerinden geçti. Marslılar onu fark ettiler ve Sam'ın gemisinin peşine düştüler.

— Onlara göstereceğim! diye bağırdı Sam. Roket Korporasyonu'na rapor edeceğim. Bana koruma göndersinler! Acele etmem gerekli.

— Eğer isteseler seni durdurabilirlerdi, dedi Elma yorgun bir sesle. Henüz canını sıkmak istemiyorlar anlaşılır.

Adam bir kahkaha attı. Sesi sinirliydi:

— Hadi canım sende. Hiç de ondan değil, yeteri kadar hız yapamıyorlar da ondan.

Elma dönüp arkasına baktıktan sonra:

— Öyle mi dersin? dedi.

Adam dönüp bakmadı. Ensesinde soğuk bir rüzgârın estiğini hissetmişti. Geriye dönüp bakmaya korkuyordu. Arkasındaki koltukta bir şeyler, soğuk bir havada insanların çıkardıkları soluk gibi mavi, sis gibi bir şeyler bulunduğunu hissetti. Sanki kar gibi.

Sonra birden bir cam kırılması gibi bir ses duydu. Bir sessizlik oldu. Sam geriye dönüp baktı.

Arkadaki koltukta genç bir kadın oturuyordu. Bilekleri buzdan yapılmış gibi saydam ve narindi.

Gözleri aylar kadar parlak ve büyüktü. Her iki yanından mavi ve altın renkli ipekler sarkıyordu.

— Geriye dön, dedi genç kız.

— Hayır, dedi Sam hırçınlaşarak. Benim gemimi terk et! Defol!

— Bu sizin değil, dedi görüntü. Bu bizim dünyamız kadar eski. On bin yıl önce denizlerimiz kuruyup gittiğinde bizler bu kum gemilerini yaptık. Oysa sizler gelip bunları bizden çaldınız. Şimdi onu geri döndür ve kavşağa sür. Seninle konuşmak istiyoruz. Önemli bir şeyler oldu.

— Çabuk gemimi terk et! dedi Sam. Silahını kılıfından çıkardı. Ve genç kız görüntüsüne doğru çevirdi. Üçe kadar sayacağım, çabuk gemimi terk et.

— Yapma, diye bağırdı kız. Sana zarar vermeyeceğiz. Diğerleri de ben de bir şey yapmayacağız sana. Barış için geldik!

— Bir, dedi Sam.

— Sam! diye bağırdı Elma.

---- Beni dinle! dedi genç kız.

— İki!

— Sam! diye bağırdı kadın.

— Uç! dedi Sam.

— Biz yalnız... diyebilirdi kız.

Silahı ateşledi Sam.

Güneş ışığında, karlar eridi, kristaller buhara dönüşerek yok oldu gitti. Geriye hiçbir şey kalmadı. Kız kristal bir figür gibi katlandı ve olduğu yere yığıldı. Ondan kalan, duman, sis, mavi duman ne varsa rüzgâra karıştı gitti. Oturduğu koltuk boştu artık.

Sam silahını indirdi ve karısına hiç dönüp bakmadı.

— Sam, dedi kadın bir dakika kadar sonra. Gemiye durdur.

Sam dönüp karısına baktığında Elma'nın yüzünün sapsarı olduğunu gördü.

— Hayır yapamazsın. Bu kadar zamandan sonra. Beni istediğin yere çekemezsin!

Kadın kocasının silahın üzerinde duran eline baktı:

— İnanıyorum ki yapacaksın, dedi. Gerçekten yapacaksın.

Adam başım iki yana doğru salladı:

— Elma, bu çılgınlık! Bir dakika sonra kasabada olacağız!

— Evet, dedi kadın soğuk bir yüzle ve arkasına yaslandı.

— Elma, beni dinle!

— İştirmek istediğim hiçbir şey yok Sam!

— Elma!

Tam o sırada terk edilmiş bir Mars kentinden geçiyorlardı. Camdan ve kristalden kent. Sam çevreye ateş etmeye başladı. Altı kurşun sıktıktan sonra camların şangır şangır döküldüklerini gördüler. Sam güldü ve bir kez daha ateş etti.

Bir yandan da: «Onlara göstereceğim!» diyordu. «Herkes göstereceğim.»

— Peki o halde, git ve göster bakalım. Sam, diyen kadın gemiden indi ve gölgeliklerin altına uzandı.

Sam arkasına baktığında Marslı gemilerin gelmekte olduklarını gördü. Önce onları fark edememişti.

Bir, iki üç. Sam saydı. Marslı gemileri yaklaşıyorlardı.

— Elma, Elma. Onların tümüyle nasıl baş ederim?

Kadın hiç ses çıkarmadı.

Sam silahını altı kez ateşledi. Kum gemilerinden biri devrildi. Diğer gemiler yayılarak ilerlemeye

başladılar. Gittikçe daha yakma geliyorlardı.

— Elma, Elma, sayıları çok fazla! diye bağırmaya başladı. Beni öldürecekler!

Çıpayı fırlatıp attı. Artık daha fazla gitmenin yararı yoktu. Yelkenler katlanarak birbiri üzerine yıkıldı ve gemi durdu. Marslı gemileri yaklaştılar ve yakında durdular.

— Dünyalı! diye seslenen bir ses duyuldu yüksek tepelerin birinden. Bir maske parladı ve kımıldadı.

— Ben hiçbir şey yapmadım! diyen Sam korkuyla tüm maskelere teker teker bakmaya başladı. Şimdi hepsi onun çevresine dolanmışlardı. Yüz kadar vardılar. Mars'ta fazla Marslı kalmadığı, kalanların tümünün yüz ya da yüz elli kadar olduğu anlatılırdı.

Maske çıngırdadı.

— Tümü hataydı, dedi Sam ve geminin içinde ayağa kalktı. Karısı arkasında oldukça soluk bir yüzle duruyordu. Sam devam etli: Ben de herhangi bir namuslu iş adamı gibi geldim Mars'a. Parçalanmış olan bir roketten aldığım parçalarla gördüğünüz kulübeyi yaptım. Kulübemin nerede olduğunu biliyorsunuz değil mi? Aslında bu yapının iyi bir şey olduğunu kabul etmeniz gerekir. (Sam güldü ve çevresine bakındı) Ve o Marslı -sanırım sizin arkadaşlarınızdan biriydi- çıktı geldi. Onun ölümü tümüyle bir kazadır. Sizi temin ederim ki öyle. Bütün isteğim bir sosis dükkânı açmak, Mars'ın ilk sosis dükkânını. Orada Mars'ın en iyi sosislerini satmak istiyorum. Beni anlıyorsunuz değil mi?

Gümüş maske hareket etmedi. Ay ışığında parlayan maskelerin içindeki gözler Şam'a dikilmişti. Sam onlara baktıktan sonra silahını uzağa bir yere fırlatıp allı.

— Teslim oluyorum, dedi.

— Silahını al, dedi Marslılar hep birlikte koro halinde.

— Ne?

— Silahını al, dedi biri daha yüksek bir sesle.

İnanmaz bir şekilde silahını aldı Sam.

— Şimdi dedi ses, gemine dön ve barakana git.

— Şimdi mi?

— Şimdi, dedi ses. Sana zarar vermeyeceğiz. Bizim sana durumu açıklamamıza fırsat bırakmadan kaçtın. Gel!

Şimdi büyük gemiler ay ışığının altında sırayla duruyorlardı.

— Elma! diye seslendi Sam. Kalk Elma. Geriye dönüyoruz. (Heyecanlanmıştı) Canımı yakmayacaklar, beni öldürmeyecekler. Kalk tatlım kalk.

— Ne, ne? diyen Elma sakince çevreyi süzdü. Sanki düşteymiş gibi, gemiye bindi ve taş gibi oturarak, yol boyunca hiçbir şey söylemedi. Geminin altından kumlar kayıyor ve gemi ilerliyordu. Kulübenin oraya vardıklarında Marslıların liderleri Sam ve Elma'nın yanına gelerek durdu ve:

— Barakanızı hazırlayın, dedi. Elmas eldivenli bir el salladı. Sandviçleri, yiyecekleri, garnitürleri, garip şarapları hazırlayın. Bu gece büyük bir gece olacak!

— Yani diye kekeledi Sam. Benim burada kalmama izin mi veriyorsunuz?

— Evet.

— Beni kandırmıyorsunuz ya?

Maske soğuk bir sesle devam etti:

— Yerini hazırla ve şunu da al.

— Nedir bu?

Sam gümüş rulodan ve üzerindeki hiyeroglif yazılardan bir şeyler anlamak istercesine baktı. Maske konuştu:

— Gümüş dağlarından mavi tepelere kadar olan bütün bölgenin, tüm bu yarların size

bağışlandığını gösteren belge, dedi liderleri.

— Be... benim mi?

— Sizin.

— Yüz bin millik alan mı?

— Evet, hepsi sizin.

— Duydun mu Elma?

Elma toprağın üzerine yere oturmuştu. Sırtını da barakanın teneke duvarına dayamıştı. Gözleri kapalıydı.

— Fakat, neden, neden? Neden tüm buraları bana veriyorsunuz? diye sordu Sam.

— Bu kadarla bitmiyor ki, dedi maske. Bunlar da sizin. (Altı tapu belgesi daha uzattı) Bunların üzerinde bölgelerin bulunduğu yerler, adları teker teker belirtilmişti.

— Nasıl olur? Neredeyse Mars'ın yarısı eder bu! Oh, Mars'ın yarısı benim oldu! Ellerinde belgeler dönmeye başladı. Onları bir yandan Elma'ya doğru sallıyordu: Duydun mu Elma? Duydun mu?

— Duydum, dedi Elma gökyüzüne bakarak.

Bir şeyler seyrediyor gibiydi. Şimdi biraz daha kendine gelmişti.

— Teşekkür ederim, oh, teşekkür ederim, dedi Sam bronz maskeye.

— Bu gece önemli bir gece, dedi bronz maske. Hazır olmalısın.

— Olacağım. Nedir o? Bir sürpriz mi? Beklediğimiz roketler tahminimizden de daha erken ini geliyor? Örneğin bir ay öncesinden? Bütün roketler, on bin roket; madencileri, göçmenleri, işçileri ve karılarını, ailelerini getirecek. Yüz bin kişi. Çok tatlı değil mi Elma? Gördün mü? Sana anlatmıştım. Sana bu kasabanın bin kişi ile kalmayacağını söylemişim, Elli bin kişi daha geliyor. Bir ay sonra yüz bin kişi daha. Yılın sonunda da beş milyon Dünyalı insan gelecek. Ve biz buranın tek sosis dükkânıyız. Bu bölgenin tek sosisçisi! Düşünebiliyor musun?

Maskenin sesi duyuldu!

— Biz gidiyoruz. Hazırlanın. Bu topraklar sizin.

Parlayan ay ışığının altında metal maskeler ve metal gemiler, sanki gümüş çiçekler ve onlara konan gümüş arılar gibi dönüp teker teker uzaklaşmaya başladılar.

— Elma bunu neden yaptılar dersin? Neden beni öldürmediler? Her şeyi bilmiyorlar mı yoksa? Elma beni anlıyor musun? Neden? (Sonra omuzunu salladı) Mars'ın yarısına sahibim artık!

Kadın gökyüzüne bakıyor ve bekliyordu.

— Haydi gel, dedi kocası. Yerleri hazırlamalıyız. Tabakları, çatalları masalara yerleştirmeli, tüm sosisleri kaynatmaya başlamalıyız. Hey! (Bir çılgılık atarak dans etmeye başladı) Oh, mutluyum, mutluyum, hem de çok! Bugün benim en şanslı günüm!

Sosisleri kaynattı. Ekmekleri kesti. Soğanları ince ince doğradı.

— Bir düşünün, şu Marslı bir sürprizden söz etti. Bu yalnız tek bir şey olabilir Elma. Bu gece mutlaka şu gelmesi beklenen yüz bin kişi gelecek. Biliyorum, başka bir şey olamaz! Bir anda bütün yiyecekleri bitirecekler. Bütün gün çok çalışmamız gerekli Elma Parayı düşün. Çok zengin olacağız!

Dışarı çıktı ve gökyüzüne baktı. Hiçbir şey göremedi.

— Bir dakikaya kadar tamam! dedi Sam. Çok heyecanlıydı, yerinde duramıyordu.

Yarım saat geçtikten sonra Elma'nın sesi duyuldu:

— Sam, dedi kadın. Sam şuraya bak!

Adam gökyüzüne baktı ve gördü.

Dünya!

Tepelerin üzerinden tümüyle yükselmişti ve yemyeşildi.

— Güzel, yaşlı Dünya, diye fısıldadı Sam. Güzel Dünya. Açlarını bana gönder. Gönder bana tüm açlarını canım Dünya! İşte ben, Sam Parkhill buradayım. Sosislerim kaynıyor. Gönder açları, gönder ki bitirsinler onları. Roketlerini, içi insan dolu roketlerini gönder buraya, Sam'ın sosisçi dükkânına!

Dönüp kulübesine baktı. Bu ıssız bucaksız, karanlık bölgenin içinde onun kulübesinden başka ışığı olan hiçbir yer yoktu.

— Haydi bakalım! Bekleyelim ilk sosisi kim alacak?..

— Sam, dedi Elma.

Kapkara gökyüzünde Dünya değişti.

Birden alev aldı.

Bir kısmı sanki milyonlarca parçaya ayrılmış gibiydi. Orada dev bir şeyin patladığı belliydi. Bir dakika içinde üçte biri yok oldu. Sonra da yavaş yavaş küçüldü, küçüldü...

— Neydi o Elma? diye sordu Sam gökyüzündeki ateş parçasına bakarak.

— Dünya, dedi Elma.

— O Dünya olamaz! Dünya değildi! Hayır, hayır Dünya olamaz!

— Herhalde olmamalıydı demek istedin, değil mi? dedi Elma. Bu artık Dünya değil, demek istedin değil mi Sam? diye sordu.

— Hayır, Dünya değil. Olmamalıydı, dedi adam ağlamaklı bir sesle.

Orada öylece durmuş, ağzı hayretten açık, gözleri iri iri bakıyordu.

— Sam, diye seslendi kadın. Uzun zamandan beri gözleri ilk kez parlıyordu.

Adam gökyüzüne baktı.

— Evet, dedi kadın. Bir an çevresine bir göz gezdirdi. Sonra kolunun üzerine bir havlu aldı ve: «Daha fazla ışık yak, müziğin sesini yükselt, kapıları aç. Bir milyon yıl sonra yeni yeni müşterilerimiz olacak. Hazır olmalıyız. Evet efendim, ne istemiştiniz?

Sam kıpırdamadı.

— Dükkânı bu kadar güzel aydınlatan bir spot değil mi? diyen Elma, içeri giderek bir kavanozdan bir kürdan aldı ve onu dişlerinin arasına sıkıştırdı.

— Sana küçük bir sır vereyim mi Sam? dedi ve yavaşça kocasının üzerine eğildi ve fısıltıyla: Öyle görünüyor ki, bu ölü bir mevsim olacak, Sam!

KASIM 2005: SEYİRCİLER

O GECE herkes dışarı çıkıp gökyüzünü seyretti. Herkes yemeğini yiyen çatalını; giyinen elbisesini; yıkayan bulaşığını bırakıp dışarı çıktılar ve oradaki Dünya'nın yeşil yıldızını seyrettiler. Herkes biraz önce radyolarından duydukları haberleri birbirine aktarmaya başladı. Dünya oradaydı. Savaş oluyordu. Orada yüz binlerce anneanne, dede, anne, baba, hala, kuzenler, çocuklar vardı. Herkes kapısının önünde durmuş Dünya'nın orada var olduğuna inanmak istedikleri gibi. Problem tersine dönmüştü şimdi. Dünya artık ölmüştü ve onlar ondan iki, üç yıl uzaktaydılar. Şimdi ne yapacaklardı? insanlar birbirlerinin yüzüne şaşkın şaşkın bakmaya başladılar.

Saat tam dokuzda Dünya'nın infilak ettiği, ateş aldığı ve yanmaya başladığı görülmüştü.

Mars'taki tüm bu insanlar, çaresizlik içinde onu seyrelmelerini sürdürüyorlardı.

Bekliyorlardı.

Gece yarısında yangın sönmüştü. Dünya hâlâ oradaydı.

— Harry'den uzun zamandır haber alamadık.

— İyidir.

— Anneme bir mesaj göndermeliydik.

— O da iyidir.

— Sahi mi?

— Şimdi merak etme.

— Onun iyi olabileceğini mi düşünüyorsun?

— tabii, tabii, haydi şimdi yatalım.

Fakat hiç kimse kıınıdamadı. Saat ikiye kadar orada burada gezinerek beklediler. Sonra ışık-radyo mesajları gelmeye başladı. Dünya'dan. Büyük Mors tipi harfleri okuyabiliyorlardı :

AVUSTURALYA KITASI ATOM DEPOLARININ ERKEN PATLAMASIYLA PARÇALANDI. YOK OLDU. LOS ANGELES, LONDRA BOMBALANDI!.. SAVAŞ!.. EVİNİZE DÖNÜN. EVİNİZE DÖNÜN. EVİNİZE DÖNÜN!..

Herkes oturduğa yerden ayağa kalktı.

EVİNİZE DÖNÜN, EVİNİZE DÖNÜN, EVİNİZE DÖNÜN!..

— Bu yıl kardeşin Ted'den haber almış mıydın?

— Biliyorsun. Dünyaya mektup çok geç gidiyor. Bu nedenle henüz alamamıştım.

EVİNİZE DÖNÜN!

— Jane'i çok merak ediyorum. Jane'i hatırlıyorsun değil mi? Benim kız kardeşim.

EVİNİZE DÖNÜN!

Saat üçte, soğuk bir sabah vaktinde valiz dükkânının sahibi birkaç kişinin caddeden dükkânına doğru gelmekte olduklarını gördü.

— Erken açtığımız iyi olmuş. Ne olacak bizim halimiz acaba bayım?

Şafak söktüğünde dükkânın raflarındaki bütün valizler tükenmişti...

ARALIK 2005: ISSIZ KASABALAR

ÖLÜ MARS denizinin kenarında küçük, beyaz bir kasaba vardı. Kasaba boştu, içinde kimse yoktu. Bütün dükkânların ışıkları yanıp durmuştu. Dükkânların kapıları, sanki içinden insanlar koşarak çıkmışlar ve kilitlemeyi unutmışlar gibi ardına kadar açıktı.

Kasaba ölüydü. Yatakları boş ve soğuktu. Duyulan tek ses elektrik batlarının ve dinamolarının sesiydi. Banyoların unutulmuş musluklarından akan sular odalara dolmuş, oralardan da geçerek kapıların önlerine akmaya başlamıştı.

Kasabanın öte yakasında bir roket limanı vardı. Son roketin Dünya'ya gitmek üzere hareket ederken çıkardığı kokuyu hâlâ duymak mümkündü. Eğer büyük teleskobun başına geçip de onu Dünya'nın üzerine odaklarsanız, orada büyük savaşın sürmekte olduğunu anlardınız. Belki New York'un infilak edip yerle bir olduğunu, Londra'nın ise üzerinde hiç alışılmamış başka bir sis tabakasının bulunduğunu da görebilirdiniz. Belki o zaman bu küçük Mars kasabasının neden boş olduğunu daha iyi anlardınız. Ne kadar da çabuk boşalır vermişti? Hiç kimse dükkânının ya da evinin kapısına «SATILIK» levhası asmaya bile vakit bulamamıştı. Şu Dünya'daki savaş çok kötü olmalıydı...

İşte bu terk edilmiş kasabanın boş sokaklarından birine uzun boylu zayıf bir adam geldi. Koyu renkli gözleri derin yalnızlığı yansıtıyordu. Elini cebine soktu, kalan birkaç metal paranın şingirtisini duydu. Bunlardan biri yere düştüyse de adam gülererek uzaklaştı ve eğilip almak gereği duymadı. Her yana parlak metal paralar saçılmıştı.

Adı Walter Gripp'ti. Mavi Mara tepelerinde bir altın ayırma madeni ve bir de kulübesi vardı aynı yerde. İki haftada bir kasabaya iner, sakin ve zeki bir kadın bulup evlenirim düşüncesiyle bakınırdı. Yıllardan beri de, yalnız ve hayal kırıklığına uğramış olarak evine geri dönerdi. Bu hafta da güzelce giyinip kasabaya indiğinde her tarafın bomboş olduğunu gördü. Önce bir sandviççiye gidip karnını doyurdu. Sonra kendine yeni bir pantolon, yeni bir ceket ve yeni bir şapka aldı. Paraya ihtiyacı yoktu. İstediklerini istediği yerden alabiliyordu. Orada bulduğu gazete parçalarından olup biteni öğrenmişti. Kasabada ona on yıl yetecek kadar et, sebze, ekmek vs. vardı. Dünyalılar geriye dönünceye -eğer dönerlerse tabii- kadar ona yetecek yiyecek vardı. Oraya buraya atılmış paralardan birini alarak müzik kutusuna attı ve bir müzik sesi duyuldu. Bir süre bunu dinleyen Walter , akşam olduğunda yine karnını bir güzel doyurup, Mars bulvarındaki bir evde yattı. Ertesi gün kalktığına sıcak bir banyo alıp, karnını doyurduktan sonra sinemaya gidip, kendisi için bir film göstermek istedi.

— Neden, diye söyleniyordu bir yandan kendi kendine. Neden ben hep yalnızım?

Sinema bomboştu. Walter dayanamadı ve titremeye başladı. Bunun üzerine fırlayarak sinemadan çıktı. Caddenin ortasında durmuş, dağdaki kendi kulübesine dönmeye karar verdiği sırada bir telefon sesi duydu.

Dinledi.

— Birinin evinde telefon çalıyor, dedi.

Kararsız kaldı bir süre.

— Biri şu telefona cevap vermeli dedi.

Hiç kimseden ses çıkmıyordu.

— Tanrım! diye bağırdı. Yine mi ben? Acaba nerede? Hangi ev? İşte şu olmalı:

Hızla eve doğru koştu, merdivenleri çıktı ve karanlık bir hole girdi.

Ahizeye doğru koştu, kaldırdı ve:

— Alo! diye bağırdı.

B1ZZZZZZZZZZZZ

— Alo! Alo!

Karşı tarafta telefon kapandı.

— Alo! diye bir kez daha bağırdı ve sonra telefona: «Aptallar, budalalar!» diye söylendi ve

telefonu kapattı. Bu arada «Sen neden gelip de açtın, şaşkın, budala!» diye de kendi kendine kızmaya başladı. «Haydi bakalım!» diyordu. «Bir daha çal bakalım, ben sana gösteririm.»

Mars'la başkalarının da bulunabileceğini asla düşünmemişti. Bütün hafta boyunca dolaşmış ama bir tek kişiye bile rastlamamıştı. Burası gibi bütün diğer kasabaların da boş olduğunu sanıyordu.

Şimdi ise şu küçük telefona bakarak şaşırmıştı. Telefon sistemi Mars'taki bütün kasabalara bağlıydı. Acaba otuz Mars kasabasından hangisinden aramışlardı?

Bilmiyordu.

Bekledi. Etrafına bakınmaya başladı. Oraya buraya saçılmış eşyaları inceledi. Telefonda bir ses çıkmadı. «Belki de telefonun öbür tarafında kimse yoktu, yalnızca rüzgârın etkisiyle kutuplardan biri kopmuş ve telefon kendiliğinden çalmıştı.»

İyi ama duyduğu kapatma, tık! sesi neydi peki? Onu duyduğundan emindi. Bu da birinin, çok uzaklardan birinin telefonu kapattığı anlamına gelmez mi?

Gecenin kalan zamanını o holde geçirdi. «Yalnız telefonda ötürü değil,» dedi kendi kendine. «Yapacak başka bir şeyim de yok da ondan.»

Saatinin tik taklarını dinlemeye başladı.

«Bir daha aramayacak,» diyordu. «Cevap vermeyecek bir telefonu neden açsın. Mutlaka şu anda başka bir yeri arıyordur. Oysa ben burada oturmuş,» sustu. Birden sanki arayanın kadın olduğundan eminmiş gibi hep bir kadın sesi beklediğini fark ederek şaşırdı. Güldü. «Neden hep kadın sesi bekliyorum ki!» diye konuştu. «Aslında erkek olması daha makûl değil mi?»

Onun bir kadın sesi olmasını çok istediğini fark etti.

Evden çıktı ve boş caddenin ortasında durdu. Ne bir kuş sesi vardı ne de bir başka ses. Ne kuş uçuyordu, ne de araba geçiyordu. Kalbinin atışları duyulacaktı neredeyse. Rüzgâr hafif hafif esiyordu.

Bu bir kadın olmalıydı. Mutlaka bir kadın. Bir erkeğin durup dururken telefon etmek aklına gelmezdi. İşte kendisi. Yapar mıydı böyle bir şey? Hayır. O halde bir kadındı o, mutlaka bir kadın. Umarım bir kadındır! Oh, Tanrım ne olur telefonla arayan bir kadın olsa!

Dinledi.

Çok uzaklarda, yıldızların altında bir telefon çaldı.

Koştı, durdu, dinledi. Evet hafifti ama çalıyordu yine de. Biraz daha koştu. Şimdi ses daha yüksek çıkıyordu. Altı ev geçti, altı tane daha. Bir evin önünde durdu. Kapısı kilitliydi.

İçeride telefon çalıyordu.

— Tanrı belanı versin! diye bağırdı kapı kilidine vurarak.

Telefon çalmaya devam ediyordu. Bir kaya parçası alarak kilidi kırdı ve hızla içeri dalıp telefonun başına koştu.

Tam telefona elini uzattığında, telefon sustu.

Adam çok sinirlenmişti.

Oraya buraya saldırıp camları kırmaya başladı. Bir türlü öfkesi geçmiyordu.

Sonunda sakinleşti. İçinde Mars'taki bütün telefon numaralarının yazılı olduğu rehberi aldı. Elli bin numara vardı içinde.

Numara birden başlıyordu.

Amelia Ames. Ölü denizin yüz mil uzağındaki New Chicago'daydı. Numarayı çevirdi.

Kimse açmadı.

Numara iki, New York'tandı. Mavi dağlardan beş bin mil uzaktaki bir kenti burası.

Yine kimse açmadı.

Üçüncüyü, dördüncüyü, beş, altı, yedi, sekiz... Parmakları uyuşmaya başlamıştı, ahizeyi güçlükle tutuyordu.

Sekizinci numarada bir kadın sesi çıktı.

— Alo, buyurun?

Walter kendini tutmayıp bağırdı.

— Alo! Tanrım! Alo!

— Bu bir teyp bandıdır, dedi kadının sesi. Bayan Helen Arasumian evde yok. Bir not bırakmak ister misiniz? Bayan Arasumian döndüğünde sizi arayabilir. Alo, buyurun? Bu bir teyp bandıdır. Bayan Helen Arasumian...

Walter telefonu kapattı.

Bir an düşündü sonra doğrularak biraz önceki telefonu bir kez daha aradı ve teyp bandına bir not bıraktı. «Eğer Bayan Helen Arasumian eve gelirse, ona deyin ki; cehenneme gitsin! diye bağırıp hınçla telefonu kapattı.

Sonra resmi daireleri, havaalanlarını, büyük otelleri aramaya başladı. Buralarda mutlaka birilerinin olabileceğini düşünüyordu.

Birden durdu. Ellerini birbirine vurup güldü. tabii! Hemen telefon rehberini açtı ve New Texas City'nin en büyük güzellik salonunun numarasını çevirdi. Mutlaka bir kadının bulunabileceği tek yer büyük bir güzellik salonu olabilirdi!

Telefon çaldı ve diğer taraftan biri ahizeyi açtı.

Bir kadın sesi «Alo?» dedi.

— Eğer siz de bir teyp bandı iseniz oraya gelip o teybi tuzla buz etmek isterim, dedi Walter.

— Hayır bu bir bant değil, dedi kadın. Alo! oh, Alo! Demek orada canlı biri var. Neredesiniz?

Çok sevinçli bir sestti.

Walter de şaşırılmıştı:

— Oh, Aman Tanrım! Nihayet birini buldum! Ne şans! Adınız ne?

— Genevieve Selsor! Oh, sesinizi duyduğuma çok sevindim! Nereden arıyorsunuz? (Durdu)

Kimsiniz?

— Walter Gripp.

— Walter alo, alo!

— Merhaba Genevieve!

— Waller. Ne kadar güzel bir isim. Walter, Walter!

— Teşekkürler!

— Walter neredesin?

Kadının sesi o kadar güzel ve tatlıydı ki. Walter telefonu iyice kulağına yaklaştırıp onun sesini dinlemeye başladı. Yanakları kızarmıştı heyecandan.

— Ben Marlin Köyü'ndeyim, dedi Walter ve ekledi: Ben...

— Alo?

Bızzzzzzzzzz.

Telefonu salladı. Nafile.

Bir yerlerde bir rüzgâr esmiş ve telleri koparmış olmalı. Benim telefon kesildi. Neyse ki onun nerede olduğunu ben biliyorum.

Hızla evden dışarı fırladı. Yabancı bir garajdan bir araba aldı. Arka koltuğu yiyeceklerle doldurdu ve sonra da saatte sekiz millik bir hızla New Texas City'ye doğru yol almaya başladı. Bin mil, diye düşündü, Genevieve Selsor sıkı dur! Geliyorum.

Kornasını çala çala gidiyordu.

Güneş battığında, artık sürmenin olanaksızlaştığı saatlerde arabayı yol kenarına çekti, ayakbıklarını çıkardı ve koltuğa uzanarak uyumaya başladı. Nefesi yavaş ve düzenli çıkıyordu. Dışarıda rüzgâr esiyor ve yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu. Milyonlarca yıl yaşındaki Mars dağları çepeçevre dizilmişti.

Rüya görmeye başlamıştı Walter. Çünkü fısıldıyordu. Genevieve. Oh, Genevieve, tatlı Genevieve. Yıllar gelir, geçer anut Genevieve, tatlı Genevieve... Kulaklarında kadının sesi cınlıyordu. Alo, alo, Walter! Neredesin? Walter! Neredesin?

Ertesi günün gece yarısı New Texas City'ye vardı. Deluxe Güzellik Salonu'nun önünde arabayı durdurdu.

Onun parfüm kokulan içinde koşup boynuna atılmasını bekliyor gibiydi.

Hiçbir şey olmadı oysa ki.

«Uyuyor olmalı» diyerek kapıya geldi:

— Ben geldim! diye bağırdı. Merhaba Genevieve!

Kasabada tam bir sessizlik hâkimdi. Rüzgârın esintisinden başka hiçbir ses duyulmuyordu.

Walter kapıyı açtı ve içeri girdi.

— Hey! diye bağırdı, gülüyordu. Saklanma! Burada olduğumu biliyorum.

Her yeri ince ince aradı.

Yerde küçük bir mendil buldu. O kadar güzel kokuyordu ki, neredeyse kendinden geçerek «Genevieve» diye sayıkladı.

Sonra tekrar arabasına binerek boş caddelerde dolaştı. Fakat kimseyi göremedi. «Eğer biri benimle alay ediyorsa... »

Arabayı yavaşlattı. «Bir dakika. Telefon görüşmemiz kesildiğinde ona bulunduğum yeri söylemiştim. Belki de o Martin Köyü'ne gitmiştir. Ben buraya gelirken o da oraya gidiyordu herhalde, neden olmasın? Belki de Eski Deniz yolundan gitti, o nedenle karşılaşmadık. Bütün gün boyunca birbirimize kavuşmak için koşturmuşuz anlaşılın. Benim buraya geleceğimi nereden tahmin etsin kızcağız? Geleceğimi söylememiştim ki. Demek ki hatlar kopunca çok bozuldu ve hemen beni yakalamak üzere yollara döküldü. Oysa ben buradayım. Aman tam-ım! Ne büyük bir talihsizlik olur eğer karşılaşamazsak.

Tekrar korna çala çala hızla gitmeye başladı. Bütün gece araba kullandı. Ya ben oraya vardığımda orada değilse diye de endişelenmeye başladı.

Fakat bunu düşünmek istemiyordu. Mutlaka orada olmalıydı. Hızla gidip onu bulacak, kollarına alacak ve onu öpecekti, hem de belki de dudaklarından!

«Genevieve, Genevieve tatlı Genevieve!» diye fısıldıyordu bir yandan da. Hızını gittikçe arttırmış ve saatte yüz mil hızla gitmeye başlamıştı.

Gün batarken Marlin Köyü'ne vardı. Ortalık çok sessizdi. Evlerin tek tük ışıkları hâlâ yanmaktaydı. Güneş sokakları ve evleri ısıtmıştı.

Walter ana caddeye döndü. Arabanın ışıklan yanıyordu. Boyuna korna çalıyordu. Her köşeyi dönüşünde sekizer kere korna çalıyordu.

— Genevieve, diye bağırdı boş caddede.

Bir güzellik salonunun kapısı açıldı.

— Genevieve!

Hızla arabadan atlayıp caddede koşmaya başladığında Genevieve Selsor salonun açık kapısının önüne çıkmıştı. Kollarının arasında bir çikolata kutusu duruyordu. Işığa çıktığında yuvarlak ve şişman yüzü de görüldü. Gözleri bir büyük ekmek hamuruna iki büyük yumurta saplanmış gibiydi. Bacakları

ağaç gövdesi gibi kalın ve eğri büğrüydü. Ve sarsak bir biçimde yürüyordu. Kahverengi saçları kuş yuvası gibi tepesinde toplanmış ve -herhalde- itina ile yapılmıştı. Hemen hemen hiç dudağı yoktu. Yalnızca kocaman pembe bir ağzı vardı ki, şu anda çikolatalarla doluydu. Kaşları ise ince anten direklerine benziyordu.

Walter durdu. Gülümsemesi dudaklarında dondu kaldı. Durdu ona bakmaya başladı.

Kadın ona doğru yürürken çikolata kutusunu yere düşürdü.

— Sen... Genevieve Selsor, siz misiniz? diye sordu. Kulakları uğulduyordu.

— Siz de Walter Griff olmalısınız? dedi kadın.

— Gripp.

— Gripp, diye düzeltti kadın.

— Memnun oldum, dedi Walter soğuk ve şaşkın bir sesle.

— Ben de, nasılsınız? dedi ve ellerini salladı. Bu sırada çikolata bulaşmış parmaklarını gördü

Walter.

— Teşekkürler.

— Şeyy... dedi Walter Gripp.

— Ne? dedi Genevieve.

---- Sadece şeyy demiştim, dedi Walter.

— Oh!

Saat akşamın dokuzuydu. Bütün günü piknik yaparak geçirdiler. Akşam yemeğinde Walter ona biftek pişirdi. Fakat o bifteklerin ince olduğu, çok kızardığı vb. gibi birçok kusur bulmasına karşın bir yığın biftek yedi. Yemekten sonra Walter sinemaya gidip film seyretmeyi önerdi. Kadın kabul etti ve çikolatalı parmaklarını dizlerinin üzerine koydu. Fakat çok görmek istediği film Clark Gable'ın elli yaşlarında çevirdiği filmlerden biriydi. Film bittikten sonra kadın «Bir daha» dedi. Sesi emrediciydi. «Tekrar mı?» dedi adam. «Evet, bir kez daha izlemek istiyorum.»

İkinci film de bittikten sonra: «Sen benim beklediğim bir tip değilsin ama yine de hoşsun» dedi kadın, elleriyle adamın sırtını okşayarak. «Teşekkürler» dedi Walter.

Sinemadan çıkarak boş caddelerde alışveriş için dolaşmaya başladılar. Bir vitrinde gördükleri parlak bir elbiseyi çok beğenen Genevieve camı kırarak elbiseyi aldı ve üstünde baktı. Sonra içeri girdi ve elbiseyi giymiş olarak dışarı çıktı. Saçına da bir şişe parfüm boşalttıktan sonra tam bir süs köpeğine benzemişti. «Kaç yaşındasın?» diye sordu adam. «Tahmin et» dedi kadın kıkırdayarak. Walter «Herhalde otuz» dedi. Kadın sakın bir sesle «Yirmi yedi yaşındayım» dedi. Yalan söylediği belliydi.

Caddede bir süre yürüdüler. «İşte bir şekerçi dükkânı daha» dedi kadın. Bir yandan da anlatıyordu. «Dünyada patlama olduğumu duyduğumda hiç etkilenmedim. Zaten halkımı da pek sevmem. Aptaldır hepsi de. Diğerleri iki ay önce Dünya'ya gitmek üzere buradan ayrıldılar. Benim en son roketle arkalarından gideceğimi sanıyorlardı, ama yanıldılar. işte gitmedim, buradayım ve memnunum. Bir de neden gitmek istemedim biliyor musun?»

— Neden?

— Çünkü burada istediğim gibi parfüm sürünebilecektim ve hiç kimse bana 'oo, kalorisi çok yüksek' diye karışmadan istediğim kadar şeker, çikolata yiyebilecektim. Bu nedenlerden ötürü buradayım.

— Evet buradasın, dedi Walter ve gözlerini kapattı.

— Geç oldu epey, dedi kadın adama bakarak.

— Evet.

— Yorgunum, dedi kadın.

— Çok komik. Oysa benim hiç uykum yok!

— Oh, dedi kadın.

— Sanki bütün gece uyanık kalabilirmişim gibi hissediyorum kendimi. Şey, Milce'ın yerinde iyi bir plak var. Gel. Onu sana dinletmek istiyorum.

Kadın yan gözle adama baktı:

— Çok yorgunum.

— Hayret, benim ise hiç uykum yok, dedi Walter.

— Güzellik salonuna gel, bak sana bir şey göstereceğim, dedi kadın.

Onu cam bir kapıdan geçiren Genevieve beyaz büyük bir kutunun yanına gidip durdu:

— Texas'tan arabayla yola çıkarken, bunu da yanıma aldım. (Pembe kurdelaları çözdü)

Düşündüm ki; ben şu anda Mars'taki tek leydi olduğuma ve sen de Mars'taki tek erkek olduğuna göre... (Kutunun kapağını kaldırdı ve pembe kâğıtları çabucak açtı. Sonra da eliyle üstünü okşar gibi sıvazlayarak) İşte! dedi.

Walter Gripp baktı.

— Bu nedir? diye sordu.

— Bilmiyor musun aptal? Görmüyor musun tümü beyaz dantel ve satenden yapılmış.

— Hayır, bir türlü anlayamadım.

— Gelinlik, aptal!

— Sahi mi? Sesi çatlak çıkmıştı Walter'in. Heyecanı belliydi.

Adam gözlerini kapadı. Kadının sesi şimdi aynı telefondaki gibi ince ve tatlıydı. Fakat gözlerini açtığı anda ve ona baktığında...

Öne doğru eğildi:

— Ne kadar güzel, dedi.

— Beğendin mi?

Walter bir ara kapıya baktı.

— Evet?

Adama doğru yaklaştı. Şimdi parfüm kokusu daha yoğun ve her tarafım sarmıştı.

— Genevieve, sana bir şey söylemek istiyorum.

— Evet canım.

— Genevieve, sana, sana şey demek istiyorum, şeyy... dedi.

— Evet?

— Hoşça kal!

Ve aynı anda kendini kapının önünde buldu, kadın çılgınlık atmaya başladığında arabaya atlamış ve hareket etmişti bile.

Arkasından kadının koşup kapıya çıktığını ve:

— Walter Griff geriye dön! diye bağırdığını duydu.

Dönüp «Gripp» diye düzeltti.

— Gripp! diye bağırdı kadın da.

Araba terk edilmiş caddelerden büyük bir hızla gitmeye başladı. Walter Gripp arkasına bile bakmadan boyuna araba sürüyordu ve böylece gece gündüz üç gün araba sürmüş ve Marlin Köyü'nden on bin kilometre uzaklaşmıştı.

Bu uzun yolculuğun sonunda kendini Holtville Springs adlı küçük bir kasabada buldu. Burada da ona yıllar boyu yetecek kadar yiyecek vardı. Bundan sonra Walter Gripp, hayatının kalan yıllarını bu küçük kasabada geçirdi ve yıllar boyunca bir kez bile çalan telefonu açmadı.

NİSAN 2026: UZUN YILLAR

RÜZGÂR esmeye başladığında o ve küçük ailesi, taş kulübelerinde oturmuşlar, odun ateşinde ellerini ısıtmaya çalışıyorlardı. Esen rüzgâr şiddetlendikçe etraf daha da soğuyordu. Ateşin çevresinde Bay Hathaway karısıyla konuşuyor, karısı ona cevaplar veriyor, sonra dönüp iki kızı ve oğlu ile Dünya'daki eski günleri hakkında konuşuyorlardı. Çocukları da büyük bir ilgiyle onu dinliyorlardı.

Büyük Savaş'tan bu yana yirmi yıl geçmişti. Mars sanki bir mezar gezegendi. Dünya'nın aynı kalıp kalmadığı Hathaway ve ailesi için uzun Mars gecelerinde bitmeyen tartışma konusu olmuştu.

O gece şiddetli bir kum fırtınası esmiş ve yeni Amerikan kentlerinin pek çoğunun plastik duvarlarını alıp götürmüştü.

Fırtına geçtikten sonra Hathaway dışarı çıktı ve fırtınanın temizlediği gökyüzüne bakarak parlayan Dünya'yı görmeye çalıştı. Uçsuz bucaksız ölü deniz toprağında hiçbir canlı görünmüyordu. Yalnızca kendisi, daha doğrusu o ve ailesi vardı. Dönüp taş kulübeye baktı.

Şimdi Dünya'da ne oluyordu acaba? Otuz inçlik teleskobundan baktığında Dünya'da olup biten hiçbir değişikliği göremiyordu tabii. «Eğer» diye düşündü, «gelecek yirmi yılda da kendime özen gösterirsem, daha yirmi yıl yaşayacağım demektir. O zamana kadar mutlaka birileri gelecektir. Ya ölü denizin karşı kıyısından, ya da gökyüzünden, roketlerle. Ama mutlaka... »

Dönüp kulübeye doğru seslendi:

— Yürüyüşe çıkıyorum.

Sessizce yıkıntılar arasından yürümeye başladı. Yanından geçerken gördüğü bir metal parçasının üzerinde «New York Malı» yazılıydı. «Tüm bu yeni yapılanlar eski Mars kasabalarından çok daha önceden harap oldu,» diye söylendi kendi kendine. Mavi dağların yamaçlarına kurulu olan elli yüzyıllık Mars yapılarına baktı.

Küçük bir Mars mezarlığına geldiğinde hektagonal mezar taşlarına baktı. Üzerine tahtadan haçlar dikilmiş dört mezarın yanına geldi. Üzerinde bazı isimler yazılıydı. Gözlerinden yaş gelmedi, çünkü yıllarca öncesinden kurumuştular.

— Yaptığımdan ötürü beni affettin mi? diye sordu haçlara. Çok yalnızdım, anlıyorsun değil mi?

Bir süre sonra taş kulübeye döndü ve içeri girmeden önce bir kez daha gökyüzüne baktı.

— Beklemeye ve bakmaya devam et, bakarsın bir gece... diye mırıldandı.

Gökyüzünde küçük kırmızı bir parıltı vardı.

— Yine seni gördüm, dedi.

Küçük kırmızı parıltı hâlâ oradaydı.

— Geçen gece orada değildi, diye fısıldadı.

Çabucak kulübenin arkasına gitti ve teleskobunun başına geçerek onu gökyüzüne doğru yöneltti.

Bir dakika sonra garip görünümüyle taş kulübenin kapısında belirdi. Karısı, iki kızı ve oğlu dönüp ona baktılar. Sonunda adam konuşmaya başladı. Kendini toparlamış görünüyordu şimdi.

— İyi haberlerim var, dedi. Biraz önce gökyüzünü teleskopla inceledim. Bizi Dünya'mıza alıp götürmek üzere bir roket geliyor. Yarın sabah erkenden burada olacak!

Ellerini dizlerine dayadı, başını elleri arasına aldı ve sessizce ağlamaya başladı.

O sabah saat üçte, New York kentinden geriye ne kalmışsa hepsini yaktı.

Eline bir meşale alarak plastik kente gitti ve plastik duvarlara, oraya buraya alevleri değdirerek bütün kentin yanmasını sağladı. Bir mil karelik bir alan yanmaya başlamıştı; bu gökyüzünden görülebilecek büyüklükte bir aydınlatmaydı, Roketin Bay Hathaway ve ailesinin nerede bulunduğunu bulmasını sağlayacaktı.

Kalbi deli gibi çarpıyordu:

— Bakın, dedi. Elinde bir şişe şarap vardı. Bugün için saklamıştım. Günün birinde mutlaka geleceklelerini biliyordum. Kutlamak için içelim!

Beş bardak doldurdu.

— Çok zaman geçti, dedi içkisine bakarak. Savaşın başladığı günü hatırlıyor musunuz? Yirmi yıl yedi ay önceydi. Mars'taki bütün roketler Dünya'ya geri çağrıldı. Sen ve ben çocuklarla birlikte dağlarda Marslıların eski cerrahi yöntemlerini öğrenmek amacıyla arkeolojik araştırmalar yapıyorduk. Atlarımıza atlayıp, onları öldürür-cesine sürerek yetiştirmeye çalıştık ama maalesef bir hafta geç ulaştık. Her şey, herkes gitmişti. Amerika yıkılmıştı; arkada kalanları toplamak üzere kalan roketler de ayrılmıştı, hatırladın mı? Ve bizler tek canlılar olarak burada kaldık. Tanrım! Yıllar nasıl da geçti! Burada sizler olmasaydınız, ben kesinlikle dayanamazdım. Sizler olmasaydınız, kendimi öldürürdüm. Fakat sizlerle birlikte beklemenin anlamı vardı. O halde hepimizin şerefine içelim. Bardağını kaldırdı ve birlikteki uzun yıllar süren bekleyişimize!

Karısı, iki kızı ve oğlu bardaklarını kaldırıp dudaklarına götürdüler.

Dördünün de şarap çenelerinden aşağı doğru döküldü.

Sabah olduğunda ateş sönmüştü ve külleri rüzgârla ölü denize sürüklenmişti. Ama amacına ulaşmıştı. Gökyüzün-deki kırmızı ışık gittikçe daha da büyümüştü.

Taş kulübeden kızarmış ekmek kokusu çıkıyordu. Hathaway içeri girdiğinde karısı sıcak ekmek tavalarını fırından çıkarıyordu. iki kızı yavaşça yerleri süpürüyorlar, oğlan ise gümüş çatal bıçakları parlatıyordu.

— Onlara büyük bir kahvaltı sunacağız, diye güldü adam. Sonra: En iyi elbiselerimizi giyelim dedi.

Sonra çabucak arkadaki barakaya gitti. Burada boş zamanlarında onardığı pek çok aleti duruyordu. Bir güç jeneratörü, saatler, telefonlar ve birçok benzeri şeyle doluydu baraka. Buradan yirmi yıldan beri sakladıkları bazı konserveleri gelenlere ikram etmek üzere çıkardılar.

Roket indiğinde etraf yemek kokularıyla dolmuştu.

Hathaway bir çocuk gibi tepeye koşarak tırmandı. Göğsünde ani bir ağrı ve çarpıntı duyarak birden durdu. Orada bulduğu bir kayanın üzerine oturarak soluğunu tekrar düzenlemeye çalıştı ve bir süre dinlendi. Sonra kalkarak yolun kalan kısmını koşarak tamamladı.

Roketin ateşleriyle ısınmış olan sıcak havayı hissettiğinde hemen durdu. Roket oradaydı işte. Bir kapı açıldı ve bir adam aşağı indi.

Hathaway gözlerini ovuşturdu, inanamıyordu adeta!

— Kaptan Wilder! diye bağırdı heyecanla.

— Kim o? dedi Kaptan Wilder, bulunduğu yerden atladı ve yaşlı adama baktı. Sonra birden öne fırladı. Tanrım! Hathaway sensin!

— Evet!

Birbirlerine bakmaya başladılar. Gözlerine inanamıyor gibiydiler.

— Hathaway! Dördüncü Gezi'deki eski tayfamdan!

— Çok zaman geçti Kaptan!

— Çok... Seni iyi gördüm.

— Yaşlandım dedi Hathaway kısaca.

— Ben de genç kalmadım ki. Yirmi yıldır Jüpiter, Satürn ve Neptün'deydim.

— Seni burada, Mars'taki sömürge politikasına karıştırmamak için oralara gönderdiklerini duydum. (Yaşlı adamı çevresini iki kere dolaştık. Adı Walter Gripp olan bir kişiye daha rastladık. Buradan onbin mil uzakta yalnız yaşıyor. Bizimle birlikte gelmesini teklif ettik ama kabul etmedi. Son

gördüğümüzde geniş bir yolun ortasında, yüksek bir sandalyeye oturmuş pipo içiyordu. Bize el salladı. Mars iyice ölmüş, tek bir canlı Marslı bile kalmamış. Peki Dünya'dan ne haber?

— Benim bildiğim kadarını sen de biliyorsun. Bir zamanlar Dünya radyosunu çok hafif de olsa çıkarmayı başarmıştım. Ama hep benim anlamadığım dilden yayın yapan istasyonlar çıktı. O zamanlar savaş devam ediyordu. Oraya gidecek misiniz, efendim?

— Evet. Çok merak ediyoruz. Uzayda Dünya'yla temas edebileceğimiz hiçbir radyo yoktu. Dünya'yı görmek istiyorum.

— Bizi de alır mısınız?

Kaptan baktı:

— Tabii. Karın, burada değil mi? Onu hatırlıyorum. Yirmi beş yıl önce görmüştüm. Ve çocuklar da vardı...

— Oğlum ve iki kızım var.

— Evet, hatırlıyorum. Buradalar mı?

— Orada, ileride kulübemizde. Hepinize kahvaltı hazırladık. Orada bekliyor. Gelecek misiniz?

— Memnuniyetle, dedi Kaptan Wilder sonra rokete dönerek seslendi: Gemiye boşaltın!

Hathaway ve Kaptan Wilder ile yirmi mürettebat, ince, serin sabah havasından derin soluk alıp tepeye doğru yürüdüler. Güneş yükseldi ve güzel bir gündü.

— Spender! hatırladınız mı, Kaptan?

— Onu hiçbir zaman unutmamıştım.

— Bir yıl kadar önce onun mezarından geçtik. Sonunda yolunu belirlemiş görünüyor. Buraya gelmek istememişti ve sanırım hep birlikte gitmemizden ötürü mutludur.

— Neydi, neydi onun adı? Haaa Parkhil, Sam Parkhill?

— Bir sandviç büfesi açtı.

— Tam ona göre.

— Ve savaşın ikinci haftasında Dünya'ya döndü. Hathaway elini göğsüne götürdü ve aceleyle bir kaya parçasının üzerine oturdu: Üzgünüm. Heyecan. Bu kadar yıldan sonra seni yeniden görmekten ötürü. Biraz dinlensem geçer.

Kalbinin atışım dinledi. Nabzına baktı. Durum kötüydü.

— Doktorumuz var, dedi Wilder. Bağışla beni, Hathaway, fakat seni bakım altına almalıyız.

Doktor çağrıldı.

— İyileşeceğim, diye ısrar etti Hathaway. Heyecandan. (Güçlkle soluk alabiliyordu. Dudakları morarmıştı) Siz bilirsiniz ama, dedi, (doktor stetoskopla göğsünü dinlerken) sanki bütün yaşama çabalarım bugün içindi ve şimdi siz beni, oturup dinlenmem gerektiğine ikna etmeye çalışacaksınız.

Doktor ona sarı bir hap verdi:

— Dinlensen iyi olacak.

— Önemsiz bir durum. Biraz oturunca geçer. Hepinizi bir arada görmek bana iyi gelecek.

Yeniden seslerinizi duymak güzel bir şey.

— İlaç yararlı oldu mu?

— İyiyim. Haydi gidelim!

Tepeye doğru yürümeye başladılar.

— Alice, gel bak kim var burada!

Hathaway kaşlarını çattı ve kulübenin içine eğildi :

— Alice, duymadın mı?

Karısı göründü. Onun ardından canayakın ve uzun boylu iki kızı ve daha da uzun boylu oğlu çıktılar.

— Alice, Kaptan Wilder'ı hatırladın mı?

Kadın bir an Wilder'e dikkatlice baktı ve hemen gülümsedi.

— Tabii, Kaptan Wilder!

— Jüpiter'e havalanmadan önce hep birlikte akşam yemeği yediğimizi hatırlıyorum. Bayan Hathaway.

Eliyle işaret etti kadın:

— Kızlarım, Marguerite ve Susan. Oğlum John... Kaptan'ı hatırlıyorsunuz, değil mi?

Birbirleriyle toka ettiler ve heyecanlı konuşmalara daldılar.

Bir süre sonra Kaptan Wilder havayı koklayarak:

— Taze ekmek var galiba? diye sordu.

Herkes bir anda hareketlendi. Çok acıkmışlardı anlaşılın. Masanın etrafına gerektiği gibi

sandalyeler yerleştirildi. Kaptan Wilder Bayan Hathaway'i, kızlarını ve oğlunu inceliyordu, onların ne kadar genç olduklarına bakarak canlanıyordu adeta. John, Hathaway'm oğlu ekmek dağıtmak üzere yanına geldiğinde:

— Kaç yaşındasın John? diye sordu dayanamayıp.

— Yirmi üç, diye yanıtladı oğlan.

Wilder çabucak gümüş çatal ve bıçağını bıraktı. Yüzü birdenbire solmuştu. Yanında oturan adam ona yavaşça eğilip fısıltıyla:

— Kaptan Wilder, dedi. Bu doğru olamaz.

Oğlan daha sandalye getirmek üzere uzaklaştı.

— Nedir bu Williamson?

— Ben kırk üç yaşındayım, Kaptan John Hathaway ile aynı okuldaydık. Yirmi yıl önce yani. O yirmi üç yaşında olduğunu söylüyor. Aslında öyle de gösteriyor. Ama bu doğru değil. En az kırk iki yaşında olmalı. Bu ne demek oluyor efendim?

— Bilmiyorum.

— Biraz hasta görünüyorsunuz.

— Evet, kendimi pek iyi hissetmiyorum. Kızlar da öyle. Onları yirmi hatta daha fazla yıldan beri görmüyorum. Oysa hiç değişmemişler. En küçük bir kırışık bile yok yüzlerinde. Bana bir yardımda bulunmak ister misin? Senin bir yere gitmeni istiyorum, Williamson. Nereye gitmen gerektiğini ve ne yapman gerektiğini söyleyeceğim. Yalnızca on dakikam alacak. Gideceğin yer buraya çok uzak değil. Roketle inerken orayı gördüm.

— Burada bu kadar ciddi neler konuşuyorsunuz bakalım? dedi Bayan Hathaway, onların tabaklarına çorba koymak üzere yanlarına geldiğinde: Gülümseyin artık, hepimiz birlikteyiz, gezi de bitti, artık evlerimizde gibiyiz.

— Evet, dedi Kaptan Wilder gülerek. Gerçekten çok sağlıklı ve çok genç görünüyorsunuz Bayan Hathaway!

Sonra arkasından kadının gidişini seyretti. Bu gerçekten neşe dolu, sağlıklı rengarenk görünümlü bir kadındı. Her yapılan espriye kahkahalarla gülüyordu. Ya oğlu ve kıvrıkcık saçlı iki esmer güzeli kızları? Hepsi genç ve sağlıklıydı. Tıpkı babaları gibi. Geçmiş yılları büyük bir heyecanla anlatıyorlar, babaları ise gururla onları izliyordu.

Williamson yavaşça kalkıp tepeden aşağı doğru inmeye başladığında Hathaway:

— Nereye gidiyor? diye sordu.

— Roketi bir kontrol etmeye, dedi Wilder. Fakat diyorum ya Hathaway, Jüpiter'de hiçbir şey yokmuş aslında. Daha doğrusu insanlara yarayabilecek hiçbir şey yok. Aynı şey Satürn ve Plüton için de geçerli.

Wilder ne söylediğini bile düşünmeden motor gibi konuşuyordu. Tüm akli Williamson'un ona getireceği haberdeydi.

— Teşekkürler, dedi içkisini dolduran Bayan Hathaway'e. İstemeyerek kadının koluna değdi. Kadın buna aldırılmamıştı.

Masanın karşısında oturan Hathaway ise arada bir elini göğsüne götürüp kalbini tutuyordu. Ağrısı olduğu belliydi.

Williamson döndü. Yerine oturup yemeğini yemeye başladı ve Kaptan Wilder ona fısıltıyla soruncaya değin yemek yemesini sürdürdü.

— Evet? dedi Kaptan.

— Onu buldum efendim?

— Ee?

Williamson'un yanakları beyazdı. Gözlerini gülmekte olan insanların üzerinde tutarak şöyle dedi:

— Mezarlığa gittim.

— Orada dört haç mı vardı.

— Evet dört haç vardı efendim. Üzerinde de isimler yazılıydı. Cebinden bir kâğıt çıkardı ve okumaya başladı: Mezar taşlarının üzerinde Alice, Marguerite, Susan ve John Hathaway yazılıydı. Temmuz 2007'de bilinmeyen bir virüsten ölmüşler...

— Teşekkürler Williamson, diyen Wilder gözlerini kapadı.

— On dokuz yıl önce ölmüşler efendim.

— Evet.

— Peki o halde bunlar kim?

— Bilmiyorum.

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Onu da bilmiyorum.

— Diğer mürettebata söyleyecek miyiz?

— Daha sonra. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi yemeğini yemeye devam et!-

— Hiç iştahım yok ki efendim.

Yemek sona erdi. Ve son olarak da roketten getirilen şaraplar içildi. Hathaway kadehini kaldırarak:

— Hepimizin şerefine içiyorum, dedi. Arkadaşlarımla tekrar bir arada olduğum için içiyorum. Ve asla yalnız yapamayacağım ve bütün gücümü aldığım karım ve çocuklarım adına içiyorum. Onların bana verdiği destekle bugüne kadar gelebildim ve sizin gelişinizi böylesine yaşayabildim.

Ve kadehini karısı ile çocuklarının bulunduğu yere doğru kaldırdı.

Hathaway şarabını içti ve birdenbire önce masaya ardından da yere yığıldı. Hemen koşup onu kaldırdılar ve rahat bir yere yatırdılar. Doktor üzerine eğildi ve onun göğsünü dinledi. Wilder elini doktorun omuzuna koydu. Doktor ona baktı ve başını salladı. Wilder eğildi ve yaşlı adamın elini elleri arasına aldı:

— Wilder, dedi Hathaway, sesi çok zor duyulabiliyordu. Oldukça bitkin görünüyordu. Kahvaltının tadını kaçırdım galiba.

— Saçmalama!

— Alice'e ve çocuklarıma benim adıma 'hoşça kal' de.

— Bir dakika hemen onları çağırayım.

— Hayır, hayır. Sakın, diye bağırdı Hathaway can havliyle. Anlamayacaklardır. Onların anlamalarını da beklemiyorum, istemiyorum. Lütfen çağırma.

Wilder kıınılamadı. Hathaway ölmüştü.

Wilder uzun süre öyle kalakaldı. Sonra ayağa kalktı ve Hathaway'i çevirmiş olan kalabalığın içinden çıktı. Alice Hathaway'in yanına giderek ona baktı:

— Biraz önce ne olduğunu biliyor musunuz? diye sordu.

— Kocamla ilgili bir şeyler oldu değil mi?

— Biraz önce aramızdan ayrıldı, kalbi... durdu!

— Çok müteessirim, dedi kadın.

— Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

— O hiçbir zaman kötü duygulara kapılmamızı, üzülmemizi istemezdi. Günün birinde böyle bir şeyin olacağını ve ağlamamamız gerektiğini anlattı. Nasıl olacağını bize öğretmedi, bilmemizi istemedi. Ancak bu olayın bir insan için en kötü şey olabileceğini söyledi. Bizler nasıl ağlandığımızı ve üzüntünün ne olduğunu bile bilmiyoruz.

Wilder kadının sıcak ve yumuşak ellerine, bakımlı tırnaklarına baktı. Güzel beyaz boynunun üzerinde yükselen sıcak yüzüne baktı.

— Bay Hathaway sizin ve çocuklarınız için iyi bir şey yapmış, diye mırıldandı.

— Bunu söylediğinizi duymuş olsaydı mutlaka çok sevinirdi. Hepimizle gurur duyardı. Bir süre sonra bizi kendisinin yapmış olduğunu bile unuttu ve bizi gerçek çocukları gibi sevdi. Ve aslında bir bakıma da öyle sayılırdık.

— Ona aradığı huzuru verdiniz.

— Evet, yıllar boyu oturup konuştuk. Konuşmayı çok seviyordu. Taş kulübeyi ve ortalıkta yanan ateşi çok severdi. Düzenli bir evde yaşayabilirdik, ama burada ilkel yaşamayı tercih etti. Böylesini seviyordu, çünkü. Bana laboratuvarı ve içinde neler yaptığı hakkında her şeyi anlattı. Aşağıdaki terk edilmiş, ölü Amerikan kasabasının her yerine mikrofonlar döşemişti. Bir düğmeye bastığında bütün evlerin ışıkları yanıyor ve sesler gürültüler başlıyordu. Sanki orada on bin kişi yaşıyor gibi olurdu. Uçak, araba gürültüleri, insanların sesleri. Bir büyük kent için gerekli olan bütün sesleri duyabilirdiniz. Sonra da bir sigara yakar, oturur ve bizimle konuşmaya başlardı, bu arada kentin yaşayan gürültüsü duyulurdu. Bu arada yine kendi düzenlemesine göre telefon çalar ve bir teyp bandında hazırlanmış olan bir ses Bay Hathaway'i arar ve ona bilimsel ve cerrahi sorular sorar o da büyük bir rahatlıkla cevaplardı. İşte böyle zamanlarda Bay Hathaway kendini çok mutlu hissederdi. Bizi yaparken gerçekleştiremediği tek şey vardı: yaşlanmamız, dedi kadın. Bir türlü yaşlanmıyorduk. Oysa o her geçen gün biraz daha yaşlanıyordu. Biz ise aynı kalıyorduk. Sanırım buna pek de aldırmadı. Belki de bizim böyle kalmamızı istiyordu.

— Onu diğer dört mezarın bulunduğu yere gömelim. Herhalde böyle olmasını isterdi.

Kadın elini adamın sırtına koydu ve gülümseyerek:

— Sanırım haklısınız, dedi.

Emirler verildi. Aile küçük cenaze kortejini mezarlığa kadar izledi. Hathaway'i iki adam taşıyordu. Taş kulübeyi ve Hathaway'in yıllar önce çalışmaya başladığı avluyu daha doğrusu laboratuvarı geçtiler. Wilder bir an durup oraya baktı.

Acaba, diye düşündü, boş bir gezegende yıllarca karısı ve üç çocuğuyla yaşamak, sonra da günün birinde onları yitirerek burada rüzgâr ve sessizlik ile yapayalnız kalmak nasıl bir şeydi? Bir insan ne yapabilirdi? Hathaway'i mezarlıkta dört haçın yanına gömüp geri döndüler. İşte Hathaway de kârısını ve üç çocuğunu kaybettikten sonra geri dönmüş ve laboratuvara girmiş ve aklının gücü ile hafızasını, parmaklarının yeteneğine ekleyerek bütün bu şeyleri ince ince üst üste koyarak karısını, oğlunu ve kızlarını yaratmıştı. Yakındaki ölü Amerikan kentinden de gerekli olan tüm malzemeleri sağlayabilmişti. Böylece üstün zekâlı biri olarak onları yaratmıştı işte!

Öğleden sonra rokete döndüler.

Williamson başı ile taş kulübeyi işaret ederek: «Onları ne yapacağız?» diye sordu.

— Onları da yanımıza alacak mıyız?

— Bilmiyorum, dedi Kaptan.

— Yanımıza almak mı? dedi Kaptan. işte bunu bir türlü anlayamıyorum.

— Yani bizimle gelmeyecekler mi?

— Hayır. Bunun bir yararı olmaz.

— Onları burada bırakacaksınız, öyle mi? Böyle oldukları gibi?

Kaptan Williamson'a bir silah uzattı:

— Eğer sen bu konuda bir şey yapabileceğine inanıyorsan, yap. Sen benden daha iyi bir insansın.

Beş dakika sonra Williamson kulübeden döndü ve silahı Wilder'e uzatarak şöyle dedi:

— İşte, al silahını. Şimdi ne demek istediğini anladım. Silahla kulübeye gittiğimde kızlardan biri

bana gülümsedi. Diğerleri de tabii. Sonra kadın bir bardak çay ikram etti. Tanrını bu bir cinayet olurdu!

Wilder başını salladı:

— Onlar için değişen bir şey olmadı. En az iki yüz yıl daha yaşayabilecek biçimde yapılmışlar.

Evet. Onların da senin ya da benim kadar yaşamaya hakları var. Sonra piposundan bir nefes çekti.

Evet, herkes gemiye binsin. Kalkıyoruz.

Günün geç bir saatiydi. Soğuk bir rüzgâr çıkmıştı. Tayfa gemideydi. Kaptan kapıda durakladı.

Williamson: «Geri dönüp onlara 'hoşça kal' diyeceğini bana söyleme sakın,» diye takıldı.

Kaptan Williamson'a baktı ve «Sen karışma!» dedi.

Wilder artan rüzgârın altında kulübeye doğru gitmeye başladı. Rokettekiler onun gölgesini görebiliyorlardı. Gölgenin kulübenin kapısında durduğunu, sonra bir kadın gölgesinin kapıya çıktığını ve el sıkıştıklarını gördüler.

Bir süre sonra Kaptanın hızlı hızlı rokete doğru geldiğini gördüler.

Geceleri, soğuk rüzgârlar mezarlığın dört haçı üzerinde ve yeni haç üzerinde eserek taş kulübeye doğru geldiğinde, kulübenin içinde hafif bir ışığın yanmakta olduğu görülürdü. Burada dört kişi kadın, iki kızı ve oğluyla birlikte yaktıkları ateşin çevresinde konuşuyorlar ve nedensiz yere bol bol gülüyorlardı.

Geceler geceleri, yıllar yılları kovaladı. Bu süre içinde hiçbir sebep olmaksızın kadın kulübeden dışarıya çıkıyor, gökyüzüne bakıyor ve dakikalarca, neden baktığını bilmeden yeşil ışıklar saçan Dünya'yı seyrediyordu. Sonra geriye dönüyor, ateşe bir odun daha atıyordu. Rüzgâr soğuk soğuk esiyor, ölü deniz ölülüğüne devam ediyordu.

AĞUSTOS 2026: İNCE İNCE YAĞMURLAR YAĞACAK

OTURMA odasındaki guguklu saat çalmaya başladı, *Tik-tak, tik-tak, saat yedi haydi kalk!* Sanki hiç kimsenin kendisini duymayacağından korkuyormuş gibi bir sestir bu. Ev boştu. Bir süre sonra saat durdu.

Mutfakta kahvaltılık masası hazır. Sekiz parça gayet güzel kızarmış tost, sekiz yumurta, on altı ince parça jambon, iki kahve ve iki soğuk süt.

«Bugün 4 Ağustos, 2026» dedi mutfak tavanından gelen bir başka ses. «*Allendale kentinde, California'da 4 Ağustos 2026.*» Ses hafızaya iyice yerleşsin diye tarihi üç kez tekrarladı. Ardından hatırlatmalara başladı. «*Bugün Bay Featherstone'un yaş günü. Tilita'nın evlenme yıl dönümü. Ayrıca sigorta, su, gaz ve aydınlatma faturalarının da ödenmesi gerekiyor.*»

Duvarında bir yerde elektronik gözler altında hafıza bantları çalışıyordu.

«*Sekizi bir geçiyor, sekizi bir geçiyor. Okula ve işe gitme zamanı. Çabuk olunuz, çabuk olunuz!*»

Fakat hiçbir kapı açılıp kapanmadı ve hiçbir koşuşturma sesi de işitilmedi.

Ön kapıdaki hava kutusu şarkı söyler gibi konuşmaya başladı:

«*Yağmur, yağmur. Çabuk git çizmelerini ve yağmurluğunu giy. Bugün hava yağmurlu olacak.*»

Ve birden yağmur damlaları evin çatısını dövmeye başladı.

Dışarıda garaj kapısı kendiliğinden açıldı ve içeride beklemekte olan arabanın çıkması için bir süre öyle kaldıktan sonra yavaşça tekrar kapandı.

Sekiz otuzda yumurtalar soğumuş ve tostlar taş gibi sertleşmişti. Alüminyum bir kol masanın kenarından otomatik olarak uzandı ve onları parçalayacak olan çöp kutusuna döktü. Kirli tabak ve bardaklar ise, içinde sıcak su kaynamış olan bulaşık makinesinin içine kondu.

«*Dokuz on beş,*» dedi saat. «*Temizlik zamanı!*»

Duvardaki küçük bir delikten küçük robot bir fare çıktı. Odaları küçük robot temizlik hayvanlarıyla doldu bir anda. Bunlar dizleri ve kuyruklarıyla tüm halı, plastik eşya ve metallerin tozunu aldılar. Kuyruklarıyla yerleri süpürdüler. Bu iş de çok çabuk bitti. Ev temizlenmişti.

Saat on. Yağmurun arkasından güneş açtı. Ev harabe ve küllerden oluşan bir kentin ortasında duruyordu. Tek kalan evdi bu. Geceleri yıkık kent millerce uzaktan görülebilen radyoaktif bir ateş çıkarıyordu.

On on beş. Bahçe serpmek makineleri altın sarısı renkleriyle belirdiler. Evin batı yüzü boydan boya siyahtı. Buraya çimleri budayan bir adamın, eğilmiş çiçek toplayan bir kadının ve topuyla çimler üzerinde oynayan bir çocuğun görüntüleri resmedilmişti. Top oynayan çocuğun tanı karşısında da lopu yakalamak üzere kollarını kaldırmış bir kız çocuğunun resmi vardı. Bu duvarın üzerinde bulunan pencere pervazları hep yanıktı. Duvarında yalnızca bu görüntüler kalmıştı, diğer taraflar ince bir yanık tabakayla kaplıydı.

Bugüne kadar bu ev ne kadar da huzur doluydu. Ve ne kadar dikkatli soruşturulmuştu bu ev. «*Oraya giden kim? Parola nedir?*» Oysa yalnız tilkilerden ve ortalıkta dolaşan kedilerden başka kimse yoktu. Pencereleri sanki kendini mekanik bir paranoyaktan korumak istercesine kapanmıştı.

Ev binlerce görevlisi olan bir sunaktı. Fakat tanrılar burayı terk etmişlerdi ve dini törenler yoktu artık.

Saat on bir.

Ön kapıda havlayan bir köpek belirdi.

Ön kapı köpeğin sesini tanıdı ve açıldı. Köpek için kocaman bir kemik duruyordu orada. Köpek bir süre sonra havlayarak ve etrafı koklayarak içeri girdi ve merdivenlerden koşarak çıkmaya

başladı. Epey havladıktan sonra durdu. Evde sessizlikten başka bir şey olmadığını anlamış gibiydi.

Havayı koklaya koklaya mutfığa gitti. Mutfakta fırın kek yapıyordu. Ortalığa nefis vanilya kokuları yayılmıştı. Köpek yanmakta olan fırının yanma oturdu, içinde halkalar halinde yanan alevleri seyretti. Bir süre sonra alevler ölüp gitti. Kek pişmişti anlaşılın. Bir saat kadar orada öyle uzandı.

«*Saat iki,*» diye şarkısını söyledi saat.

İki on beş.

Köpek gitti.

Bodrumda, yakma makinesi birden alev aldı ve alevler bacadan yükselmeye başladı.

İki otuz beş.

Briç masası ortaya çıktı. Oyun kartları dağıldı. Kekler dilimlenmiş olarak tabaklarla masaya geldi. Müzik çalmaya başladı.

Fakat masa sessizdi ve kartlara dokunulmadı.

Saat dörtte masalar katlandı ve tekrar yuvalarına yerleşti.

Dört otuz.

Çocuk odasının duvarları parladı. Duvarlar camdandı. Her birinde tam bir masal alemini canlandıracak biçimde rengarenk hayvan resimleri, bitki resimleri masal kahramanlarının görüntüleri belirmişti. Gizlenmiş kameralarla duvarda Miki filmleri oynamaya başladı. Yerlere sanki çayır görüntüsü verilmişti. Yapma kelebekler uçmaya başladı orada. Türlü kuş cıvıltıları, arı vızıldamaları ve daha nice ses duyuluyordu.

Bu çocuk saatiydi.

Saat beş. Banyo küveti sıcak temiz su ile doldu.

Saat altı, yedi ve sekiz. Akşam yemeği için sofraya hazırlandı. Köşedeki şöminede odunlar yanıyor ve etrafa sıcak hava yayıyordu. Küllükte bir sigara yanmış ve bir santim kadar birikmiş gri külliyle tütüyordu. Bekliyordu.

Saat dokuz. Yataklar gizli elektrik devreleriyle ısıtıldı. Burada kışlar soğuk olurdu.

Dokuz beş. Çalışma odasının tavanından bir ses yükseldi:

«*Bayan McClellan, bu akşam hangi şiiri dinlemek istersiniz? »*

Hiç ses yoktu.

Bu kez ses tekrar, «*Madem ki bir tercih belirtmiyorsunuz, o halde size ben bir şiir seçeyim.*»

Arkadan hafif bir müzik yükseldi ve ses tekrar duyuldu:

«*Sara Teasdale'den bir şiir. Sizin en çok sevdiğiniziz...*»

Ilık yağmurlarda yıkanmış toprak kokusu

Ve yuvaya dönen kırlangıçların coşkusu

Ve suların aynasında eşini öpen dallar

Ak duvaklı gelinliğe bürünmüş ağaçlar

Yalaza tüyler donanmış ardıçkuşu

Buruk bir mutluluğu anlatıyor ölüşü

Hiçbir anlam veremezler savaşa hiçbiri

Güzelliği öldüren çirkinliğe düşman gözleri

Ve öksüz doğa uyanırken toprakta

Güçlük çeker yokluğumuzu kavramakla

Hiçbiri anlamayacak bizi hiçbiri

Ne kuşlar, ne ağaçlar ne de bahar

İnsanlığın yok oluşuna bakıp

Şaşıracaklar!

Masanın üzerindeki sigara bitmiş ve külleri yere dökülmüştü. Şömineden ateşlerin çıtırtısı geliyor, müzik çalmaya devam ediyordu.

Saat onda evde tüm hareketlenme durdu.

Rüzgâr esiyordu. Kırılan bir ağaç dalı mutfak penceresini kırarak içeri düştü. Mutfak sobası henüz sönmemişti. Birden daim ateş almasıyla alevler bütün mutfağa yayıldı.

«*Yangın var!*» diye bağırdı bir ses. Evin ışıkları yandı ve su pompaları çalışmaya başladı. Fakat alevler o kadar yüksekti ve öyle hızla yayılıyordu ki bu su yeterli gelmiyordu. Sanki ev kendi kendini korumaya çalışıyor gibiydi. Ses ise sürekli olarak «*Yangın, yangın!*» diye boyuna bağıırıp duruyordu.

Fakat artık çok geçti. Alevler merdiven halılarını tutuşturarak üst katlara yayılmaya başlamıştı. Derken yataklar, pencere pervazları ve perdeler tutuştu. Birden bir patlama oldu. Yangın pompalarını yöneten makine beyin patlamıştı. Alevler bütün binayı sardıkça sesler de birer birer azaldı. Artık ne saatin zaman bildirme şarkıları vardı, ne şiir okuyan ses, ne de müzik sesi. Mutfakta otomatik olarak çalışan alete bağlı olarak on düzine yumurta, sekiz torba tost ekmeği ve yirmi düzine jambon parçası da aletlerle birlikte yanmaya başlamıştı.

Birden bir çatırtı duyuldu. Bina yıkılmaya başlamıştı. Onunla birlikte bir yığın teyp bandı, film bandı, devreler, yataklar, her şey oraya buraya saçılmaya başladı.

Bir süre sonra duman ve sessizlikten başka bir şey kalmamıştı.

Doğudan güneş yavaş yavaş yükselmeye başladığında ayakta kalabilmiş tek duvarı aydınlattı. Yıkıntının üzerinde yükselen duvarın içinden tekrar tekrar aynı sözler işitiliyordu. Yorulmaksızın, bıkmaksızın aynı sözler tekrarlanıyordu:

«*Bugün 6 Ağustos 2026, bugün 6 Ağustos 2026, bugün 6 Ağus...*»

EKİM 2026: BİR MİLYON YILLIK PİKNIK

BİR balık avlama gezisine çıkma fikri anneden gelmişti. Bütün aile için eğlenceli olacaktı. Aslında bu düşünce babaya aitti. Anne yalnızca onu çocuklara iletmişti, o kadar...

Hepsi gerekli olan eşyalarını sevinçli bir telaş içinde hazırlayarak yanlarına aldılar ve sonra hep birlikte kayığa binildi. Baba, anne ve Timothy dışında hiç kimse gökyüzüyle ilgilenmiyordu. Mars gökyüzünü ilgiyle izliyordu baba. Hazır olduklarında küreklere geçildi ve «hurra» diyerek kürek çekmeye başladılar.

Timothy babası ile birlikte kayığın arkasında oturuyordu. Bir yandan küreklerin çıkardığı hışırtı seslerini dinliyordu. Dünyadan ayrıldıkları geceyi hatırladı. Babaları bir yerlerden bulduğu roketle gelmiş ve bir tatil için Mars'a gideceklerini söylemiş ve bir gece önce hummalı bir telaş içinde hazırlıklara başlamışlardı. Aslında tatil için çok uzak bir yerdi, ama Timothy bir şey söylemedi ve işte şimdi Mars'taydılar ve kardeşleri hemen balığa çıkmak istemişlerdi.

Kayık kanal boyunca giderken babanın gözlerinde eğlenceli bir bakış vardı. Bu bakışı Timothy sözlerle anlatamıyordu. İçinde sevinç gizliydi bu bakışların.

— Daha ne kadar gideceğiz? diye sordu Robert. Suya atlamaya hazırlanan küçük bir yengece benziyordu.

— Bir milyon yıl, diye cevap verdi baba.

— Aa!.. diye çığlık attı Robert.

— Bakın çocuklar, dedi anneleri, parmağıyla bir yeri gösteriyordu. Orada ölü bir kent var.

Hepsi de büyük bir ilgiyle izlediler kenti. Baba sanki onun ölü olmasından memnunmuş gibiydi.

Oraya buraya serpilmiş pembe kayalıklar, uçsuz bucaksız kumlar, işte millerce gidilse dahi değişmeyecek bir manzara. Kanal çevresinde beyaz bir çöl.

Tam o sırada tepelerinden bir kuş uçtu, bir süre gittikten sonra gözden kayboldu. Sanki ilerilerde bir yere düşmüştü...

Baba korkarak baktı:

— Onu bir roket sanmıştım dedi.

Timothy derin gökyüzü okyanusunun derinliklerine bakarak, Dünya'yı harabeleri, savaşı ve o doğduğundan beri birbirini öldüren insanları görmek ister gibiydi. Fakat hiçbir şey göremedi.

William Thomas bir ara oğlunun elini kolunda hissetti. Titriyordu.

— Ne var Timmy? diye sordu.

— İyiyim baba, diye konuştu çocuk. Sonra sordu : Neden o kadar sert bakıyorsun baba?

— Dünyalı mantığıyla sağduyuyu, iyi yönetimi, barışı ve sorumluluğu arıyordum oğlum.

— Peki hepsi orada var mıydı, yani Dünya'da?

— Hayır. Bulamadım. Artık orada da değil, olamaz.

Belki de bir daha hiç olmayacak. Belki de bunları beklemekle hata ettik. Kim bilir?

— Neyi?..

— Balığa bak! diye bağırdı baba o sırada eliyle bir yeri işaret ederek.

Üç delikanlı üçü birden gümüş renkli balığa bakmaya başladılar. Hep birlikte çığlık atıyorlardı. İleri geri kaçışıp duran küçük balık, yiyecek parçacıklarına rastlayınca da onların etrafında dönmeye başlıyordu.

Baba onlara baktı. Sesi derin ve sakindi.

— Tıpkı savaş gibi! Savaş da tıpkı yiyecek peşinde koşan balık gibi ilerliyor, yayılıyor. Bir süre sonra Dünya yok olacak.

— William! diye bağırdı anne.

— Pardon, dedi baba.

Bundan sonra bir süre konuşmadan ilerlediler.

— Marslıları ne zaman göreceğiz? diye sordu Michael.

— Çok yakında olabilir, dedi baba. Belki de bu gece kim bilir?

— Oh, fakat Marslılar ölü bir tür artık, değil mi? dedi anne.

— Hayır, değil. Sana bazı Marslılar göstereceğim.

Timothy bu konuşmayı anlamamıştı ama bir şey demedi.

Her şey ona çok garip geliyordu şimdi. Tatiller, balığa çıkmalar ve insanlar arasında bakışmalar.

Diğer kardeşleri kayığın kenarında suya doğru eğilmişler, ellerini çenelerinin altına koymuşlar

Marslı arıyorlardı.

— Neye benziyorlar dersin? diye sordu Michael büyük bir ciddiyetle.

— Gördüğünde anlarsın, dedi babası gülererek.

Ye Timothy babasının sağ yanağının hafifçe seğirdiğini fark etti o sıra.

Anne kayığın baş kısmına oturmuştu. Ne kadar duygularını gizlemeye çalışsa da yine de Timothy

onun güzel gözlerinde zaman zaman üzüntülü bakışların dolaştığını görüyordu. Hele yukarıya

gökyüzüne bakıp da Dünya'yı aradığında bu gözlere büyük bir endişe gelip oturuyordu.

Kadın zaman zaman uzaklara bakarak orada ne olduğunu görmeye çalışıyordu. Hiçbir şey göremedikten sonra geriye dönüp kocasına bakıyordu. Ve onun gözlerinde uzaklarda olanları görüyor, yansımasından seziyor gibiydi. Sonra tekrar önüne bakıyordu. Bir şeyler görmeye çalıştığı belliydi.

Timothy de annesinin baktığı yöne baktı, ama onun bütün gördüğü, alçak tepelerden ibaret bir vadinin ortasından çizgi gibi uzanıp giden kanaldı.

Sırf tatil diye, balık avlamak için mi milyonlarca mil katederek Mars'a gelmişlerdi? İyi ama roketle onlara bir tatilden çok daha fazla zaman için hatta yıllarca yetebilecek miktarda yiyecek vardı, bu niye? Tatil. Bu tatilin arkasında müthiş bir şeylerin olduğunu seziyor ama bir türlü çıkaramıyordu Timothy. Diğer iki kardeşi oldukça küçüktüler ve bunun üzerinde hiç durmuyorlardı. Biri on yaşındaydı diğeri ise sekiz.

— Hâlâ Marslı çıkmadı, dedi Robert, (v) biçimindeki çenesini elinin üzerine dayayarak bakmaya devam etti.

Baba gelirken beraberinde bir de atomik radyo da getirmişti. Şimdi onu iyice kulağına yaklaştırmış dinliyordu. Dışarıdan hiçbir şey duyulmuyordu. Timothy radyoyu dinlerken onun yüzündeki ifadeye dikkat etti. Babasının yüzü etraftaki eski Mars kentleri gibi harap olmuştu. Allak bullaktı.

Sonra radyoyu dinlemesi için anneye uzattı. Kadın dinlerken ağzı açık kaldı.

— Ne?... diye söze başladıysa da sorusunun arkasına hiç getirmede Timothy.

Tam o sırada kulakları sağır edecek kadar yüksek şiddette iki patlama oldu.

Baba başını eğerek kayığa hız verdi. Bu şok Robert'i daldığı hayal âleminden çıkardı. Çok korkmuştu, ama Michael'i annesinin bacağına yapışmış, suları ve kayığın sularda çıkardığı köpükleri izlerken görünce rahatladı. Baba kayığın yolunu değiştirdi, bir başka yöne saptı. Sonra kayığın hızını keserek taş bir iskeleye yanaştı. Hepsi indiler. Baba geriye dönerek bıraktıkları kabarcıklarının kendilerinin izini belli edip etmediğine baktı. Fakat kaybolup gitmişti.

Baba dinledi. Onu gören herkes de sessizliğe kulak kabarttı.

Babanın sık sık nefes alışışı rahatça duyuluyordu. Anne ise meraklı gözlerle onu izliyordu ve sanki bundan sonra ne olacağını sorar gibiydi.

Bir süre sonra baba rahatladı ve güldü.

— Roketti tabii. Galiba çok sinirli olmuşum, hemen sıçradım.

Michael sordu:

— Ne oldu baba, ne oldu?

— Oh, sadece roketimizi havaya uçurduk, hepsi bu, dedi Timothy. Daha önce roketlerin havaya uçtuğunu duymuştum, bu nedenle o sesi tanıyorum. Biraz önce de bizimki havaya uçtu.

— Neden roketimizi havaya uçurduk? diye sordu Michael, ha, baba?

— Oyunun bir parçası aptal, dedi Timothy.

— Oyun! Michael ve Robert bu kelimeyi sevmişlerdi.

— Babamız onu havaya uçurdu böylece bizim nereye indiğimizi ya da nereye gittiğimizi kimse bilemeyecek, istese de öğrenemeyecek!..

— Oh, desene bir tür saklambaç! diyerek gülüştü çocuklar.

Baba anneye dönerek: «Kendi roketimizin gürültüsünden korktum, sınırlarım çok bozuk. Bundan sonra burada biri dışında hiç roket olmayacağını düşünüyorum da. Tabii Edwards ve karısı gemileriyle geldilerse...»

Sonra küçük radyoyu tekrar kulağına koydu. Elleri bir paçavra gibi her iki yanına düştü.

— Sonunda bitti, dedi anneye. Radyo istasyonu da atomik ışınlarla tutuştu, isabet aldı. Bütün dünya istasyonları teker teker kayboldu. Zaten sayıları son iki üç gündür teker teker azalıyordu.

Sonunda hepsi bitti. Artık hava çok sakin olmalı. Tümüyle sakin.

— Ne kadar sürecek? diye sordu Robert.

— Belki de sizin torunlarınızın da torunları bile onu işitmeyebilir, dedi babası. Bulunduğu yere oturdu ve bir süre çocuklarla uzun uzun konuştu.

Sonunda kalktı, kayığı tekrar kanala sürdü ve içine binerek tekrar ilk gittikleri yöne gitmeye başladılar.

Vakit geçiyordu. Güneş yavaş yavaş gökyüzünü terk ediyordu. Kanal boyunca bir dizi ölü kentten geçiyorlardı.

Babaları çocuklarla çok yavaş ve sakin konuşuyordu. Geçmişte çoğu zaman kendini onlardan kopuk ve uzak hissetmişti. Çünkü onlara yeterli zaman ayıramadığı çok olmuştu. Bir süre sustuktan sonra baba Michael'in ensesinden okşadı ve:

— Mike, bir kent seç, dedi.

— Anlamadım baba, ne seçeyim?

— Bir kent seç. Şu yanından geçtiklerimizden herhangi biri olabilir.

— Pekâlâ, dedi Michael. Nasıl seçeyim?

— Etrafına bakın iyice. En çok beğendiğini seç. Sen de Robert ve sen de Tim. En beğendiğiniz kenti seçin bakalım!..

— Ben içinde Marslıların bulunduğu bir kent istiyorum, dedi Michael.

— O da olacak, dedi babası. Sana söz veriyorum. Çocuklarıyla konuşuyordu ama gözleri karısına bakıyordu.

Yirmi dakikada altı kent geçtiler. Baba patlamalardan bir daha söz etmedi. Şimdi oğullarıyla eğlenmekten büyük mutluluk duyduğu belliydi.

Michael ilk yanından geçtikleri kenti beğendi ama bu herkes tarafından veto edildi. İkinci kenti ise hiçbiri sevmeydi. Timothy üçüncüyü beğendi, çünkü burası çok genişti. Dördüncü ve beşinci olanlar çok küçük, altıncısı ise çok karanlık görünümliydi. Sonunda hâlâ ortasında bir havuzu bulunan ve çeşmelerinden sular fişkıran büyük bir kente geldiler. Elli ya da altmış büyük yapı vardı, işte burayı, anneleri de dahil hepsi beğendiler.

— İşte burası! dediler hep birlikte.

Kayığı bir iskeleye çektiler, babaları atladi.

— İşte geldik. Burası bizim artık. Bundan sonra yaşayacağımız yer burası olacak!

— Bundan sonra mı? diye sordu Michael. Orada öyle durmuş olanı biteni anlamaya çalışıyordu.

Peki roket nerede? Minnesota ne olacak?

— İşte, dedi baba ve küçük radyoyu Michael'in sarı kafasına dayadı: Dinle!

Michael dinledi.

— Hiçbir şey yok, dedi.

— Evet doğru hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Bundan sonra ne roket var, ne Minneapolis. Dünya bile yok. Artık hiçbir şey yok eskiden kalan...

Michael duyduklarına önce şaşırdı sonra da küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

— Bir dakika, dedi babası. Sana buna karşılık bir şey daha vermek istiyorum Mike.

— Nedir, dedi Michael gözyaşlarını tutmaya çalışarak.

— Sana burayı, bu kenti veriyorum. Senin olsun.

— Benim mi?

— Evet, senin, Robert'ın ve Timothy'nin. Üçünüzün. Kendi malınız...

Tam o sırada Timothy kayıktan atladı!

— Şuraya bakın çocuklar, bizim, bizim! Ne güzel. Hepsi bizim!

Baba, başlattığı oyunu bilerek, gayet iyi sürdürüyordu. Oysa bir kenara çekilip doya doya ağlamayı ne kadar isterdi... Ama şimdi oyunu sürdürmesi gerekiyordu.

Mike, Robert ile birlikte kayıktan atladılar ve inmesi için annelerine yardım ettiler.

— Kız kardeşinize dikkat edin, dedi babaları ama bununla ne demek istediğini o sıra kimse anlayamadı.

Hızla büyük pembe taşlı evlerin bulunduğu kente doğru yürüdüler. Birbirleriyle fısıltı ile konuşuyorlardı. Nedense bu ölü kentler insanlara fısıltıyla konuşma duygusu veriyordu hep.

Babaları «Beş güne kadar» diye söze başladı yavaşça. «Roketimizin bulunduğu yere tekrar gideceğim, orada yıkıntılar arasındaki yiyeceklerden toplayıp buraya getireceğim. Bu arada Bert Edwards, karısı ve kızlarını arayacağım.»

— Kızları mı? diye sordu Timothy. Kaç kişi?

— Dört kızı var.

— Sanırım bu ileride sorun yaratacak, dedi anneleri yavaşça.

— Kızlar! dedi Michael.

— Onlar da bir roketle mi geliyorlar buraya?

— Evet. Eğer yapabilirlerse. Aile roketleri Ay için yapılmıştır. Onlarla Mars'a kadar gelebilmek çok zordur. Biz bunu başardığımız için şanslı sayılırız.

— Roketi nereden buldun baba? dedi Timothy fısıltıyla. Kardeşleri koşarak uzaklaşmıştı.

— Sakladım onu Tim. Uzun süre, belki de yirmi yıl onu kullanmadım. Sanırım onu savaş nedeniyle hükümete vermem gerekiyordu ama Mars'ı, Mars'a gelmeyi düşündüğüm için...

— Piknik için değil mi?

— Evet! Bu sır seninle benim aramda kalsın. Dünya' da her şeyin bittiğini gördüğümde, ki bunun için son dakikaya kadar bekledim, onu gizlediğim yerden çıkardım. Bert Edwards'in da gizlenmiş bir gemisi olacak. Buraya ayrı ayrı gelmenin daha iyi olacağını düşündük. Eğer bizi vurmaya kalkarlarsa tümümüz yok olmayalım diye düşündük.

— Roketi neden havaya uçurdun?

— Böylece geriye dönme ihtimalimizi ortadan kaldırdım oğlum. Ve eğer o kötü savaşçı adamlar Mars'a gelirlerse roketimizden ötürü bizi bulamazlar diye.

— Bu nedenle mi devamlı yukarı bakıyorsun?

— Evet, belki aptalca bir şey. Ama bizi izlemeyeceklerdir. Bizi izlemelerinin de bir nedeni yok.

Ayrıca Dünya' dan kaçarken çok dikkatli davrandım.

Michael koşarak geldi:

— Bu gerçekten bizim kentimiz mi babacığım?

— Şu bütün gezegen bizim oğlum. Şu bütün gezegen.

Hepsi birden orada durup koskocaman bir dünyaya sahip olmanın ne demek olduğunu anlamaya ve bunun tadını çıkarmaya çalıştılar.

Gece çabucak bastırdı. Baba onları havuzlu çeşmenin yakınına bırakarak kayığa bindi ve elinde bir yığın kâğıtla geriye döndü.

Kâğıtları orta yere koydu ve onları ateşe verdi. Timothy kâğıtlardaki harflerin birer birer yanarak yok olmasını ilgiyle izliyordu. Kâğıtların üzerinde şu sözcüklere rastlanıyordu yer yer:

DEVLET SENETLERİ: İş Grafiği, 1999; Dinsel Önyargılar: Bir Makale; Lojistik Bilimi, Pan Amerikan Birli-ği'nin Sorunları, 3 Temmuz 1998 için Stok Raporları, Savaş Günlüğü...

Baba kâğıtları birer birer ateşe atarken çömeldi ve yavaş bir sesle:

— Dinleyin çocuklar, diye söze başladı. Anlatacaklarımın tümünü anlamayabileceğinizi biliyorum. Ama yine de anlatmaya çalışacağım. Ne kaparsanız bu yeter diye düşünüyorum.

Ateşe bir kâğıt daha attı:

— Şu anda Dünya'yı hayattan mahrum eden bir yaşayış yolunu, bir hayat biçimini yakıyorum şimdi. Eğer kötü bir politikacı gibi konuşsam beni bağışlayın. Ben, her şeyden önce bir devlet görevlisiydim. Namusluydum, bu nedenle de benden nefret ettiler. Dünyadaki hayat hiçbir zaman işlerin çok iyi olması yönünde düzenlenmek istenmedi. Çok iyi şeylerin yerleşmesine izin vermediler. Bilim bizim çok çok önümüzde gitmeye başladı. Çocuklar; silahlar, roketler ve makine cinsinden aletlerle oynatılarak mekanik bir vahşiliğe yönlendirildiler. Makinelerin kullanılmasını öğretmek yerine yalnızca makineleri öğrettiler. Ve tüm insanlar kendilerini böyle vahşi bir koşullandırılmanın içinde buldular. Sonunda çıkan küçük küçük savaşlar giderek büyüdü, büyüdü ve sonunda Dünyayı öldürdü. İşte susan radyo bu demektir. İşte bu nedenle oradan kaçtık. Biz şanslıyız. Artık roketimiz de yok. Bunun basit bir balık avlanma gezisi olmadığını size söylemem gerekiyor. Dünya artık yok, gitti. Gezegenlerarası yolculuklar artık asırlarca olmayacak, belki de asla. Ye size söylediğim hayat biçimi yanlış olduğunu böylece kendi kendini yok ederek kanıtlamış oldu. Sizler gençsiniz. Her gün bunları tekrar tekrar anlatmaya hazırım ,yeter ki kabul edin tüm bu olanları.

Durdu, ateşe bir kâğıt daha atmak üzere eğildi.

— Şimdi burada yalnızız. Biz ve birkaç güne kadar buraya inecek olanlarla birlikte bir avucuz. Bu ise tekrar başlamak için yeterli. En başa, Dünya'daki yaşamın en başına dönerek hayatı yeniden kurmak için yeterli.

Ateş, atılan kâğıtları yutuyordu, böylece Dünya'nın bütün yasaları, kuralları, inançları teker teker yanıp gidiyordu. Biraz sonra bir esinti alıp bu külleri uzaklara, çok uzaklara götürecekti. Son bir kâğıt kalıncaya kadar babası hepsini attı.

Timothy son kalan kâğıda baktı. Bu Dünya'nın bir ha-ritasıydı. Onu da ateşe attılar. Babaları :

— Şimdi size Marslıları göstereceğim, dedi. Hepiniz benimle gelin. Haydi Alice.

Karısını kolundan tuttu. Michael yüksek sesle ağlıyordu. Babası onu kucağına aldı ve böylece hep birlikte kanalın bulunduğu yere doğru yürümeye başladılar.

İşte kanal. Yarın ya da birkaç gün sonra onların gelecekteki karıları, anne ve babalarıyla birlikte bu kanaldan gelerek onların arasına katılacaktı.

Gece iyice bastırmıştı. Gökyüzünde yıldızlar pırıl pırıl göz kırpyorlardı. Fakat Timothy çok dikkatle aradığı halde Dünya'yı bulamadı orada. Bu düşünülmesi gereken bir şeydi.

Yürüdükleri sırada yanlarından bir kuş öterek geçti. Baba şöyle dedi:

— Anneniz ve ben sizlerin eğitimini vermeye çalışacağız. Belki de başaramayabiliriz, ama sanmıyorum. Bu geziyi biz yıllar öncesinden planladık, daha sizler doğmadan önce. Eğer bir savaş olmasaydı bile yine de Mars'a gelmeyi planlamıştık; sanırım kendi yaşayışımızı düzenlemek ve istediğimiz biçimi verebilmek için. Böylece Dünya uygarlığının Mars'ı zehirlemesine de izin vermeyecektik. Tabii...

Kanala gelmişlerdi. Uzun, soğuk ve sakin bir çizgi gibi uzanan kanal gece tam bir ayna gibi yansıtıcı görünümdeydi.

— Hep bir Marslı görmek isterdim, dedi Michael. Hani neredeler baba? Söz vermiştin...

— İşte oradalar dedi baba. Omuzunda oturmakta olan Michael'e tam aşağıyı gösteriyordu.

Mars'tılar oradaydı. Timothy titremeye başladı.

Evet, işte Mars'lılar oradaydı, kanalda, suda yansıyan görüntüleriyle: Timothy, Michael, Robert, Anne ve Baba.

Marslılar bir süre sudaki görüntülerini seyrettikten sonra birbirlerine baktılar. Gülümsüyorlardı...

SON